

CUGETĂȚRI DE PE MUNTELE FERICIRILOR

Ellen G. White

Prefață

Predica de pe Munte este binecuvântarea cerului dată lumii, -- un glas de la tronul lui Dumnezeu. Ea a fost dată omenirii spre a-i fi legea datoriei, lumină din cer, speranță și mângâiere în mijlocul greutăților, bucurie și alinare în toate pribegiile și peregrinările vieții. Aici, Prințul propovăduitorilor, Maestrul-Învățător, rostește cuvintele pe care I le-a dat Tatăl.

Fericirile sunt salutul lui Hristos, nu numai pentru aceia care cred, ci pentru întreaga familie omenească. El pare a fi uitat pentru o clipă că este în lume, și nu în ceruri, și folosește salutarea care este familiară unei lumi pline de lumină. De pe buzele Sale se revarsă binecuvântări, ca izbucnirea unui șuvoi de viață îmbelșugată, de multă vreme stăvilit.

Domnul nu ne lasă să ne îndoim câtuși de puțin în ce privește trăsăturile de caracter pe care El le va aproba și binecuvânta întotdeauna. El Își întoarce privirile de la ambițioșii favoriți ai lumii acesteia, spre aceia pe care ei i-au dezmoștenit, numindu-i fericiți pe toți aceia care primesc lumina și viața. Celor săraci cu duhul, celor blânzi, celor smeriți, celor întristați, celor disprețuiți, celor prigoniți, El le deschide brațele Sale ca un refugiu, zicând: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă.”

Domnul Hristos poate să privească asupra nenorocirii omenești,

fără nici o umbră de părere de rău că l-a creat pe om. În inima omenească, El vede mai mult decât păcat, mai mult decât nenorocire. În nemărginita Sa iubire și înțelepciune, El vede posibilitățile omului, înălțimea la care acesta poate ajunge. Isus știe că, deși ființele omenești au abuzat de însușirile lor și au distrus demnitatea dată lor de Dumnezeu, totuși Creatorul trebuie să fie proslăvit prin răscumpărarea lor.

Cuvintele pe care le-a rostit Domnul Hristos pe Muntele Fericirilor își vor păstra totdeauna puterea lor. Fiecare propoziție este un giuvaer din tezaurul adevărului. Principiile enunțate în această predică sunt pentru toate veacurile și pentru toate clasele sociale. Cu putere divină, Domnul Hristos și-a exprimat credința și nădejdea când a pus în rândul celor fericiți diferite categorii de oameni, din pricină că și-au format caractere neprihănite. Trăind viața Dătătorului vieții, prin credința în El, oricine poate ajunge ținta înfățișată în cuvintele Sale. E. G. White

Capitolul 1

Pe coasta muntelui

Cu mai bine de paisprezece veacuri înainte de nașterea Domnului Isus în Betleem, copiii lui Israel s-au adunat în frumoasa vale a Sihemului și, de pe o coastă a muntelui pe cealaltă, se auzeau glasurile preoților care vesteau binecuvântările și blestemele, -- „binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru ... blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru.” (Deuteronom 11, 27-28.) Și astfel, muntele de pe care au fost rostite cuvintele de binecuvântare a ajuns să fie cunoscut sub numele de Muntele Binecuvântării. Dar cuvintele care au ajuns o binecuvântare pentru o lume păcătoasă și trudită n-au fost rostite pe Garizim. Curând însă, Israel a renunțat la idealul cel înalt, care fusese pus înaintea lui. Altcineva decât Iosua trebuia să-l conducă pe poporul Său la adevărata odihnă a credinței. Garizim nu mai este cunoscut ca Muntele Fericirilor, ci acel munte fără nume, de lângă lacul Ghenezaret, unde Isus a rostit cuvintele de binecuvântare în auzul ucenicilor Săi și al mulțimii.

Să ne întoarcem cu gândul la scena aceea și, așa cum stăm împreună cu ucenicii pe costișa muntelui, să pătrundem în simțămintele și gândurile care le-a umplut inimile. Înțelegând ce însemnau cuvintele Domnului Isus pentru aceia care le auzeau, putem să vedem în ele o nouă viață și frumusețe și să primim și noi învățăturile lor adânci.

Când Mântuitorul și-a început lucrarea de slujire, credința populară despre Mesia și lucrarea Sa era de așa natură, încât făcea ca poporul să fie cu totul nepregătit să-L primească. Spiritul adevăratei devoțiuni se pierduse în tradiții și ceremonii, iar profețiile fuseseră tâlcuite după dorința inimii trufașe și iubitoare de lume. Iudeii așteptau venirea Cuiva, nu ca un Mântuitor din păcat, ci ca un mare prinț, care să aducă toate națiunile sub stăpânirea Leului din seminția lui Iuda. În zadar îi chemase la pocăință Ioan Botezătorul, care avea puterea cercetătoare de inimă a profeților de pe vremuri. În zadar Li-l arătase el, lângă Iordan, pe Isus, ca Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Dumnezeu căuta să îndrepte inimile lor spre profeția lui Isaia, care vorbea despre suferințele Mântuitorului, dar ei nu voiau să asculte.

Dacă învățătorii și conducătorii lui Israel ar fi fost gata să primească harul Său transformator, Isus ar fi făcut din ei trimiși ai Săi în mijlocul oamenilor. În Iudea se vestise de prima dată venirea Împărăției și acolo se adresase chemarea la pocăință. Prin gestul izgonirii profanatorilor din templul din Ierusalim, Isus Se anunțase ca Mesia -- Acela care avea să curețe sufletul de păcat și să facă din poporul Său un templu sfânt pentru Domnul. Dar conducătorii iudei nu voiau să se smerească și să-L primească pe umilul Învățător din Nazaret. Cu prilejul celei de-a doua vizite a Sa la Ierusalim, El a fost târât înaintea Sinedriului și numai teama de norod i-a făcut pe acești demnitari să nu încerce să-I ia viața. Atunci, părăsind Iudea, Isus și-a început lucrarea în Galilea.

Lucrarea Sa a continuat aici câteva luni, înainte de a se fi ținut Predica de pe Munte. Solia pe care El o vestise prin țară, „Împărăția cerurilor este la uși”, reținuse atenția tuturor categoriilor de oameni și aprinsese și mai mult flacăra nădejdilor lor ambițioase. Vestea despre noul Învățător se răspândise până dincolo de hotarele Palestinei și, cu toată atitudinea mai marilor, multă lume era cuprinsă de simțământul că Acesta ar putea fi Eliberatorul făgăduit. Mulțimi nenumărate se îmbulzeau pe urmele lui Isus și însuflețirea poporului creștea tot mai mult.

Pentru ucenicii care fuseseră în mai strânsă legătură cu Domnul Hristos, venise prilejul să se alipească și mai mult de lucrarea Sa, pentru ca aceste mulțimi să nu fie lăsate fără îngrijire, ca oile fără păstor. Unii dintre ucenici veniseră alături de El, la începutul lucrării Sale, și aproape toți doisprezece se legaseră ca membri ai familiei lui Isus. Dar chiar și ei, amăgiți de învățătura rabinilor, împărtășeau așteptarea generală a unui împărat pământesc. Ei nu puteau să înțeleagă ce făcea Isus. Fuseseră chiar încurcați și tulburați că El nu făcea nici un efort ca să-și întărească lucrarea prin câștigarea sprijinului preoților și rabinilor; că El n-a făcut nimic ca să-și întărească autoritatea, ca împărat pământesc. O mare lucrare trebuia să se facă pentru acești ucenici, înainte ca ei să fie pregătiți pentru sfânta însărcinare, care avea să li se dea atunci când Isus urma să Se înalțe la cer. Totuși, ei răspunseră la iubirea lui Isus și, deși erau zăbavnici cu inima când era vorba să creadă, Isus a văzut că putea să-i pregătească și să-i disciplineze pentru marea Sa lucrare. Și acum, după ce fuseseră atâta vreme cu Isus, izbutind să-și întărească, într-o măsură oarecare, credința în caracterul divin al

misiunii Sale, și după ce poporul primise, de asemenea, dovada puterii Lui, pe care nimeni n-o putea pune la îndoială, calea era pregătită pentru o mărturisire a principiilor Împărăției Sale, care avea să le ajute să priceapă adevărata Sa natură.

Singur, pe un munte aproape de Marea Galileii, Isus petrecuse toată noaptea în rugăciune pentru acești aleși ai Săi. În zorii zilei, El îi chemă la Sine și, rostind cuvinte de rugăciune și învățătură, Își așeză mâinile pe capetele lor spre binecuvântare, punându-i la o parte pentru lucrarea Evangheliei. Apoi Se arată împreună cu ei pe țărmul mării, unde începuse să se adune din zorii zilei o mare mulțime.

În afară de gloata obișnuită, venită de prin satele Galileii, mai erau mulți din Iudea și chiar din Ierusalim; din Perea și din populația pe jumătate păgână a ținutului Decapole; din Idumeia, de departe din sudul Iudeii, din Tir și Sidon, cetățile feniciene de pe țărmul mării Mediterane. „Când au auzit tot ce făcea, au venit la El ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor; și ... din El ieșea o putere, care-i vindeca pe toți.” (Marcu 3, 8; Luca 6, 17-19.)

Atunci, pentru că îngustul țărm al mării nu era încăpător pentru toată mulțimea care venise să-L asculte pe Isus, chiar dacă ar fi stat în picioare, Isus apucă drumul înapoi, spre coasta Muntelui. Ajungând la un loc mai ridicat, care îngăduia un loc plăcut pentru o mare adunare, El Se așeză pe iarbă, iar ucenicii și mulțimea făcură la fel.

Cuprinși de simțământul că se puteau aștepta la ceva neobișnuit, ucenicii se adunară cu toții aproape de Învățătorul lor. Din întâmplările care avuseseră loc în dimineața aceea, ei căpătaseră asigurarea că în curând avea să fie anunțat ceva deosebit cu privire la Împărăția pe care, după cum doreau din toată inima, El avea s-o întemeieze peste puțin timp. Un simțământ de așteptare străbătea mulțimea și fețele doritoare dădeau dovadă de un adânc interes.

Și, cum ședeau pe costișa înverzită, așteptând cuvintele divinului Învățător, inimile lor erau pline de gânduri despre slava viitoare. Erau de față cărturari și farisei, care așteptau ziua când aveau să stăpânească peste romanii atât de urâți de ei și peste bogățiile și splendoarea marelui imperiu al lumii. Sărmanii țărani și pescari nădăjduiau să audă asigurarea că nenorocitele lor cocioabe, hrana sărăcăcioasă, viața de muncă trudnică și teama de lipsă, aveau să fie înlocuite cu case îmbelșugate și zile de viață plăcută. În locul aceluși veșmânt aspru, care era acoperământul lor în timpul zilei și așternutul lor în timp de noapte, trăgeau nădejde că Hristos avea să le dea veșmintele bogate și costisitoare ale cuceritorilor lor.

Toate inimile palpitau de trufașă nădejde că, în curând, Israel avea să fie onorat în fața națiunilor, ca popor ales al Domnului, iar Ierusalimul urma să fie înălțat la rangul de capitală a unui imperiu universal.

Capitolul 2

Fericirile

Apoi a început să vorbească și să-i învețe astfel: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor” -- Matei 5, 2-3.

Aceste cuvinte veneau ca ceva straniu și nou la urechile mulțimii uimite. O astfel de învățătură era cu totul deosebită de tot ce auziseră oamenii vreodată din gura vreunui preot sau rabin. Nu vedeau în ea nimic care să le lingusească mândria sau să le hrănească nădejtile ambițioase. Dar acest nou Învățător avea o putere care-i fermeca. Dulceața iubirii se revărsa, în prezența Sa, ca parfumul dintr-o floare. Cuvintele Sale cădeau ca o „ploaie pe un pământ cosit, ca o ploaie repede, care udă câmpia.” (Psalmii 72, 6.) Toți simțeau în mod instinctiv că în fața lor era Cineva care cunoștea tainele sufletului și care, totuși, Se apropia de ei cu o milă plină de duioșie. Inimile I se deschideau și, în timp ce ascultau, Duhul Sfânt le dezvăluia ceva din înțelesul acelei învățături pe care oamenii din toate timpurile au nevoie s-o învețe.

În zilele lui Hristos, conducătorii religioși ai poporului își închipuiau că sunt bogați în lucrurile spirituale. Rugăciunea fariseului: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” (Luca 18, 11), exprimă simțământul clasei sale și, într-o mare măsură, al întregii națiuni, dar în gloata din jurul Domnului Isus erau unii care își dădeau seama de sărăcia lor spirituală. Atunci

când s-a descoperit puterea divină a Domnului Isus, cu prilejul pescuirii minunate, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului, exclamând: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”. Tot așa, în mulțimea adunată pe munte, erau mulți care, în prezența curăției Sale, simțeau că sunt „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi” (Apocalipsa 3, 17) și doreau din toată inima „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuirea.” (Tit 2, 11.) În aceste suflete, cuvintele de întâmpinare ale Domnului Hristos au trezit nădejde; ei au văzut că viața lor era sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Isus prezentase cupa binecuvântării înaintea acelor care își închipuiau că sunt „bogați și nu duc lipsă de nimic” (Apocalipsa 3, 17), dar ei s-au întors cu dispreț de la darul plin de milă. Acela care crede că are de toate, care gândește că este destul de bun, și este mulțumit cu starea sa, nu caută să devină un părtaș al harului și neprihănirii lui Hristos. Mândria nu simte nici o nevoie și astfel ea închide inima în fața lui Hristos și a infinitelor binecuvântări pe care El vine să le dea. În inima unei asemenea persoane nu este loc pentru Isus. Aceia care sunt bogați și cinstiți în ochii lor nu cer în credință și nici nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei au impresia să sunt plini și, de aceea, pleacă goi. Aceia care își dau seama că nu se pot mântui cu nici un chip prin ei înșiși, sau că nu sunt în stare să facă nici un lucru bun prin ei înșiși, sunt cei ce prețuiesc ajutorul pe care poate să-l dea Hristos. Ei sunt cei săraci în duh, pe care Hristos îi numește fericiți.

Pe cel pe care îl iartă, Hristos îl face mai întâi să se pocăiască și Duhul Sfânt este Cel care-l convinge de păcat. Aceia ale căror inimi

au fost mișcate de Duhul convingător al lui Dumnezeu văd că nu este nimic bun în ei. Ei văd că tot ce au făcut este amestecat cu iubire de sine și păcat. Ca și bietul vameș, ei stau de o parte, neîndrăznind să-și ridice ochii spre ceruri, și strigă: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul.” (Luca 18, 13.) Și sunt binecuvântați. Există iertare pentru păcătos, pentru că Hristos este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.” (Ioan 1, 29.) Făgăduința lui Dumnezeu este: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” „Vă voi da o inimă nouă. Voi pune Duhul Meu în voi.” (Isaia 1, 18; Ezechiel 36, 26-27.)

Despre cei săraci în duh, Isus zice: „A lor este Împărăția cerurilor”. Împărăția aceasta nu este, așa cum sperau ascultătorii lui Hristos, o stăpânire trecătoare și pământească. Hristos le deschidea oamenilor Împărăția spirituală a iubirii Sale, a harului Său, a dreptății Sale. Semnul domniei lui Mesia se distinge prin asemănarea cu Fiul omului. Supușii Săi sunt săraci în duh, blânzi, prizonieri pentru dreptate. Împărăția cerurilor este a lor. Deși abia în față, se începe în ei o lucrare care îi va face să aibă parte „de moștenirea sfinților în lumină.” (Coloseni 1, 12.)

Toți aceia care au un simțământ al mării lor sărăcii sufletești, care simt că nu au nimic bun în ei înșiși, pot afla neprihănire și tărie, privind la Isus. El zice: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați.” (Matei 11, 28.) El vă invită să schimbați sărăcia voastră cu bogățiile harului Său. Noi nu suntem vrednici de iubirea lui Dumnezeu, dar Hristos, siguranța noastră, este vrednic, este cu totul

în stare să-i mântuiască pe toți aceia care vin la El. Oricare ar fi fost starea din trecut, oricât de descurajatoare ar fi situațiile tale, dacă vei veni la Isus așa cum ești, slab, fără speranță și descurajat, milostivul nostru Mântuitor te va întâmpina încă de departe, te va cuprinde în brațele Sale iubitoare și te va îmbrăca cu mantia neprihănirii Lui. El ne prezintă tatălui îmbrăcați în veșmântul alb al propriului Său caracter și mijlocește înaintea lui Dumnezeu în favoarea noastră, zicând: „Eu am luat locul păcătosului. Nu privi la acest fiu încăpățânat, ci privește la Mine”. Dacă Satana încearcă să vorbească tare împotriva sufletelor noastre, acuzându-ne de păcat și pretinzându-ne ca pradă a sa, sângele lui Hristos mijlocește cu o și mai mare putere.

„Numai în Domnul locuiește dreptatea și puterea.... În Domnul vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel.” (Isaia 45, 24-25.)

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați.” -- Matei 5, 4.

Plângerea despre care e vorba aici este sincera întristare a inimii din cauza păcatului. Isus zicea: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12, 32.) Și când cineva este atras să-L privească pe Isus, înălțat pe cruce, atunci vede păcătoșenia firii omenești. El vede că păcatul a fost cel care L-a biciuit și L-a răstignit pe Domnul slavei. Vede că, în timp ce a fost iubit cu o iubire de negrăit, viața sa a fost o continuă priveliște de nerecunoștință și răzvrătire. El a părăsit pe cel mai bun Prieten al său și a abuzat de cel mai prețios dar al cerului. L-a răstignit din

nou, pentru sine pe Fiul lui Dumnezeu și a străpuns din nou inima aceea însângerată și lovită. Este despărțit de Dumnezeu printr-un abis de păcat, larg, întunecos și adânc; și plânge cu inima zdrobită.

Cel ce plânge așa „va fi mângâiat”. Dumnezeu ne descoperă vinovăția, ca să putem alerga la Hristos și, prin El, să fim eliberați din robia păcatului, să ne bucurăm de slobozenia fiilor lui Dumnezeu. În sinceră pocăință, putem să venim la piciorul crucii și să depunem poverile noastre.

Cuvintele Mântuitorului au o solie de mângâiere pentru aceia care trec prin dureri și lipsuri. Întristările noastre nu ies din pământ. Dumnezeu „nu necăjește cu plăcere, nici nu mârșăiește bucuros pe fiii oamenilor.” (Plângerile lui Ieremia 3, 33.) Când El lasă să vină încercări și greutăți, face aceasta „pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfînțeniei Lui”. (Evrei 12, 10.) Dacă este primită în credință, încercarea care pare așa de amară și greu de suportat se va dovedi o binecuvântare. Lovitura nemiloasă, care veștejește bucuriile de pe pământ, va fi mijlocul de a ne întoarce privirile spre ceruri. Cât de mulți sunt aceia care nu L-ar fi cunoscut niciodată pe Isus, dacă întristarea nu i-ar fi făcut să caute mângâiere în El!

Încercările vieții sunt uneltele prin care Dumnezeu îndepărtează necurățiile și asperitățile din caracterul nostru. Tăierea, nivelarea și cizelarea, arderea și lustruirea lor, sunt o lucrare dureroasă. E greu să fii șlefuit pe tocilă. Dar piatra iese astfel pregătită pentru a-și lua locul în templul ceresc. Maestrul nu lucrează cu atâta atenție și grijă la un material fără valoare. Numai

pietrele Sale prețioase sunt lustruite ca pentru un palat.

Domnul va lucra pentru toți aceia care își pun încrederea în El. Vor fi învățate lecții prețioase. Vor fi făcute experiențe prețioase.

Tatăl nostru ceresc nu-i uită niciodată pe aceia care sunt loviți de întristare. Când „David a suit dealul măslinilor plângând și cu capul acoperit, și mergea cu picioarele goale” (2 Samuel 15, 30), Domnul a privit îndurător asupra lui. David era îmbrăcat în sac și avea muștrări de conștiință. De fapt, semnele exterioare ale umilinței lui mărturiseau despre căința sa. Cu vocea inimii zdrobite și cu lacrimi, el Îi prezenta cazul său lui Dumnezeu și, de aceea, Domnul nu l-a părăsit pe servul Său. Niciodată n-a fost David mai scump inimii Iubirii infinite ca atunci când, biciuit de conștiință, fugea să-și scape viața de dușmanii săi, care fuseseră ațâțați la răzvrătire de propriul său fiu. Domnul zice: „Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te”. (Apocalipsa 3, 19.) Hristos ridică inima zdrobită și înalță sufletul întristat, până când devine locuința Sa.

Dar când vine asupra noastră strâmtoarea, câți dintre noi nu facem ca Iacov! Noi credem că este mâna unui vrăjmaș și ne luptăm orbește în întuneric, până ce puterile ne părăsesc și nu găsim nici o mângâiere sau liberare. Atingerea divină de la revărsatul zorilor i l-a descoperit lui Iacov pe Acela cu care se luptase, Îngerul legământului; plângând și fiind neputincios, el a căzut pe pieptul Iubirii infinite, ca să primească binecuvântarea după care dorea atât de mult sufletul său. Și noi, la rândul nostru, trebuie să învățăm că

încercările sunt spre bine, să învățăm să nu disprețuim pedeapsa Domnului și nici să nu slăbim când suntem muștrați de El.

„Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu!... El face rana și tot El o leagă; El rănește și mâna Lui tămăduiește. De șase ori te va izbăvi de necaz și de șapte ori nu te va atinge răul.” (Iov 5, 17-19.) Isus vine să vindece pe oricine e lovit. Viața de lipsă, chin și suferință, poate fi luminată prin prețioasele descoperiri ale prezenței Sale.

Dumnezeu nu dorește ca noi să rămânem apăsați sub povara durerii mute, cu inima rănită și zdrobită. El vrea ca noi să ne uităm în sus și să privim scumpa Sa față plină de iubire. Mântuitorul iubit stă alături de mulți oameni ai căror ochi sunt așa de orbiți de lacrimi, încât nu-L pot distinge. El dorește să ne ia de mână, să privim spre El în simplă încredere, dându-I voie să ne conducă. Inima Sa este deschisă pentru necazurile, întristările și încercările noastre. El ne-a iubit cu o iubire veșnică și ne-a înconjurat cu îndurare. Noi putem să ne punem încrederea în El și să medităm la bunătatea Lui toată ziua. El ne va ridica sufletul mai presus de întristările și frământările zilei, în Împărăția păcii.

Gândiți-vă la aceasta, copii ai suferinței și întristării, și bucurați-vă în nădejde. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.” (1 Ioan 5, 4.)

Fericiți sunt și aceia care, împreună cu Isus, plâng durerile lumii și sunt adânc mâhniți din cauza păcatelor ei. Într-un astfel de

plâns, nu este amestecat nici un gând egoist. Isus era omul durerilor, îndurând un chin sufletesc așa de mare, încât nici o limbă omenească nu l-ar putea descrie. Spiritul Său era sfâșiat și zdrobit de nelegiuirile oamenilor. El muncea din răsputeri, ca să ușureze lipsurile și suferințele omenirii, și inima Sa era adânc întristată când vedea că mulți refuză să vină la El, ca să aibă viața. Toți urmașii lui Hristos se vor împărtăși de această experiență. Împărtășindu-se de iubirea Sa, ei vor intra în lucrarea Lui pentru mântuirea celor pierduți. Ei iau parte la suferințele lui Hristos și vor lua parte și la slava care se va descoperi. Fiind una cu El în lucrarea Sa și bând împreună cu El din cupa durerilor, ei sunt părtași și la bucuria Sa.

Prin suferință a căpătat Isus lucrarea de mângâiere. În toate durerile omenirii, El era Cel care suferea. Și „prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Isaia 63, 9; Evrei 2, 18.) Fiecare suflet care a intrat în această lucrare are privilegiul de a se împărtăși de suferințele Sale. „Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte și de mângâiere.” (2 Corinteni 1, 5.) Domnul are o milă deosebită pentru cel ce plânge și puterea de a topi inimi, de a câștiga suflete. Iubirea Sa deschide o cale către sufletul rănit și zdrobit și devine un balsam vindecător pentru cei întristați. „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri ... să ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz.” (2 Corinteni 1, 3-4.)

„Ferice de cei blânzi.” -- Matei 5, 5.

În fericiri descoperim o cale crescândă de experiență creștină. Aceia care au simțit nevoia de Hristos, aceia care au plâns din cauza păcatului și au stat împreună cu Hristos în școala durerii, vor învăța blândețea de la Divinul Învățător.

Răbdarea și omenia, în caz de nedreptate, nu erau însușiri prețuite de păgâni sau de iudei. Declarația făcută de Moise sub inspirația Duhului Sfânt, că el era cel mai blând om de pe pământ, n-a fost socotită, ca fiind o laudă, de către cei din vremea sa, ci mai degrabă a stârnit milă sau dispreț. Dar Isus pune blândețea printre cele dintâi însușiri pentru Împărăția Sa. Chiar în viața și caracterul Său se descoperă frumusețea dumnezeiască a acestei virtuți.

Isus, strălucirea slavei Tatălui, „n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor.” (Filipeni 2, 6-7.) El a consimțit să treacă prin toate experiențele umiltoare ale vieții, umblând printre fiii oamenilor nu ca un împărat, ca să ceară omagiu, ci ca Unul a cărui misiune era de a sluji altora. Nu era în purtarea Sa nici o pată de bigotism, nici o asprime. Răscumpărătorul lumii avea o natură mai presus decât îngerească; totuși blândețea și umilința care îi atrăgeau pe toți la El, erau strâns legate de maiestatea Sa dumnezeiască.

Isus Se golea pe Sine și, în tot ce făcea, eul nu se arăta. El supunea totul voinței Tatălui Său. Când misiunea Sa pe pământ era aproape de încheiere, El putea să zică: „Eu Te-am proslăvit pe

pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” (Ioan 17, 4.) Și tot El ne dă îndemnul: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.” „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine.” (Matei 11, 29; 16, 24), eul să fie detronat și să nu mai aibă domnia în suflet.

Acela care privește la Hristos în tăgăduirea Sa de Sine, în smerenia inimii Sale, va fi constrâns să zică, așa cum zicea și Daniel când L-a văzut pe Acela care era asemenea Fiului omului: „Frumusețea puterii mele se schimbă în slujenie.” (Daniel 10, 8.) Independența și dominația sinelui, cu care ne preamărim de multe ori, sunt văzute în adevărata lor ticăloșie, ca fiind semnele robiei lui Satana. Firea omenească se luptă totdeauna pentru întâietate, este totdeauna gata de ceartă, dar acela care Îl află pe Isus este golit de eu, de mândrie, de iubire, de întâietate și în sufletul lui este pace. Eul este pus în slujba Duhului Sfânt. Atunci nu mai ardem de dorința de a avea locul cel mai de frunte. Nu mai avem ambiția de a da buzna și a izbi cu coatele spre a atrage atenția, ci simțim că locul nostru cel mai înalt este la picioarele Mântuitorului. Privim la Isus, așteptând ca mâna Sa să ne conducă și glasul Său să ne călăuzească. Apostolul Pavel a simțit aceasta și a zis: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2, 20.)

Când Îl primim pe Hristos ca pe un oaspete în suflet, pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, va păzi inimile și mințile

noastre prin Hristos Isus. Viața Mântuitorului pe pământ, deși trăită în mijlocul luptei, a fost o viață de pace. În timp ce vrăjmașii furioși Îl urmăreau continuu, El zicea: „Cel ce M-a trimis este cu Mine, Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8, 29.) Nici o furtună de mânie omenească sau satanică nu era în stare să tulbure liniștea acelei desăvârșite comuniuni cu Dumnezeu. Și El ne spune: „Vă las pacea Mea”, „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Ioan 14, 27. Matei 11, 29.) Purtați împreună cu Mine jugul servirii pentru slava lui Dumnezeu și pentru ridicarea omenirii și veți vedea că jugul e ușor și povara este ușoară.

Iubirea de noi ne distruge pacea. Câtă vreme mai trăiește eul, suntem gata să-l ferim de mortificare sau insultă; dar, dacă a murit, iar viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, atunci nu ne va mai dura, dacă nu vom fi băgați în seamă sau vom fi disprețuiți. Atunci vom fi surzi față de reproșuri și orbi față de dispreț și insultă. „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată.” (1 Corinteni 13, 4-8.)

Fericirea izvorâtă din bucuriile pământești este tot așa de schimbătoare ca și împrejurările care îi dau naștere; dar pacea lui Isus este o pace continuă și dăinuitoare. Ea nu depinde de nici una

dintre împrejurările vieții, nici de mulțimea bogățiilor, nici de numărul prietenilor pământești. Hristos este izvorul de apă vie, și fericirea primită de la El nu va pieri niciodată. Blândețea Domnului Hristos manifestată în cămin îi va face fericiți pe cei ce-l locuiesc; ea nu provoacă ceartă, nu dă nici un răspuns aspru, ci liniștește firea aprinsă, răspândind o amabilitate care va fi simțită de toți cei care se găsesc în cercul lui încântător. Dacă este nutrită în inimă, ea face ca familiile de pe pământ să fie o parte a marii familii de sus.

E mult mai bine pentru noi să suferim sub o învinuire falsă, decât să ne împovăram cu chinul răzbunării împotriva vrăjmașilor noștri. Duhul de ură și răzbunare a luat naștere în Satana și nu poate aduce decât rău aceluia care îl nutrește. Smerenia inimii, blândețea aceea, care este rodul rămânerii în Hristos, este adevărata taină a binecuvântării. „El slăvește pe cei blânzi, mântuindu-i.” (Psalmii 149, 4.)

Cei blânzi „vor moșteni pământul”. Prin dorința de înălțare de sine a intrat păcatul în lume și primii noștri părinți au pierdut stăpânirea asupra acestui pământ frumos, împărăția lor. Numai prin tăgăduirea de sine, Hristos răscumpără ce e pierdut. El spune că noi trebuie să biruim așa cum a biruit El. (Apocalipsa 3, 12.) Prin umilință și predare de sine, putem deveni moștenitori împreună cu El atunci când „cei blânzi vor moșteni pământul.” (Psalmii 37, 11.)

Pământul făgăduit celor blânzi nu va fi ca acesta, întunecat de umbra morții și a blestemului. „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.”

„Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.” (2 Petru 3, 13; Apocalipsa 22, 3.)

Nu mai este nici dezamăgire, nici întristare, nici păcat, nimeni care să zică: „Sunt bolnav”; nu mai sunt nici cortegii de înmormântare, nici plâns, nici moarte, nici despărțiri, nici inimi zdrobite; ci Isus va fi acolo, pacea va fi acolo. Acolo „nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei, îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape.” (Isaia 49, 10.)

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.” -- Matei 5, 6.

Neprihănirea este sfințenie, asemănare cu Dumnezeu, și „Dumnezeu este iubire”. (1 Ioan 4, 16.) Neprihănirea este conformarea față de Legea lui Dumnezeu, pentru că «toate poruncile Tale sunt drepte» (Psalmii 119, 172) și «dragoste nu face rău aproapelui: dragostea este deci împlinirea Legii». (Romani 13:10.) Neprihănirea înseamnă dragoste, iar dragostea este lumina și viața lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este întrupată în Hristos. Noi primim neprihănirea, primindu-L pe El.

Dreptatea sau neprihănirea nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea este dată în dar oricărui suflet care flămânzește și însetează după ea. „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți

și cumpărați bucate ... fără bani și fără plată.” „Neprihănirea lor este de la Mine, zice Domnul”, și „Iată Numele pe care I-L vor da: «Domnul, neprihănirea noastră».” (Isaia 55, 1; 54, 17; Ieremia 23, 6.)

Nimeni de pe pământ nu poate să dea ceea ce va potoli foamea și setea sufletului. Dar Isus zice: „Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Apocalipsa 3, 20; Ioan 6, 35.)

După cum avem nevoie de hrană, pentru susținerea puterii noastre corporale, tot așa avem nevoie de Hristos, pâinea din ceruri, pentru a ne susține viața spirituală și a ne da putere să facem faptele lui Dumnezeu. După cum corpul primește continuu mâncarea care susține viața și vigoarea, tot așa și sufletul trebuie să comunice continuu cu Hristos, supunându-se Lui și depinzând în totul de El.

După cum călătorul obosit caută izvorul în pustie și, când îl găsește, își potolește setea arzătoare, tot așa și creștinul, când însetează după apa curată a vieții, o va căpăta de la Hristos, care este izvorul de apă vie.

Când recunoaștem desăvârșirea caracterului Mântuitorului nostru, vom dori să fim cu totul schimbați și reînnoiți după chipul curăției Sale. Cu cât Îl cunoaștem mai mult pe Dumnezeu, cu atât mai înalt va fi idealul nostru în ce privește caracterul și cu atât mai

serioasă dorința noastră de a ne asemana cu El. Când sufletul se prinde de Dumnezeu, un element divin se unește cu cel omenesc, și inima doritoare poate să zică: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la Dumnezeu îmi vine nădejdea.” (Psalmii 62, 5.)

Dacă ai un simțământ de lipsă în sufletul tău, dacă flămânzești și însetezi după neprihănire, aceasta este o dovadă că Hristos a lucrat asupra inimii tale, ca să poată fi căutat spre a face pentru tine, prin darul Duhului Sfânt, ceea ce tu singur nu ești în stare să faci. Nu trebuie să căutăm a ne potoli setea la niște pârâiașe, pentru că marele izvor este chiar deasupra noastră și din apele lui îmbelșugate putem să bem după voie, numai dacă ne ridicăm puțin mai sus pe calea credinței.

Cuvintele lui Dumnezeu sunt izvoarele vieții. Dacă veți căuta aceste izvoare de apă vie, veți fi aduși, prin Duhul Sfânt, în comuniune cu Hristos. Adevăruri foarte cunoscute vor fi înfățișate într-o lumină nouă; texte din Scriptură vă vor izbi privirile cu un nou înțeles, ca un fulger de lumină; veți vedea legătura altor adevăruri ale lucrării de mântuire și atunci veți ști că Hristos vă conduce; un Învățător divin este alături de voi.

Isus zicea: „Apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 4, 14.) Când Duhul Sfânt vă descoperă adevărul, veți strânge drept comoară cele mai prețioase experiențe și veți avea dorința de a vorbi și altora despre lucrurile aducătoare de mângâiere, care v-au fost descoperite. Când veți veni în legătură cu ei, le veți împărtăși idei noi cu privire

la caracterul sau lucrarea lui Hristos. Veți avea o nouă descoperire despre iubirea Sa milostivitoare, spre a o împărtăși și acelor care-L iubesc și care nu-L iubesc.

„Dați și vi se va da” (Luca 6, 38), deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este „o fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban.” (Cântarea Cântărilor 4, 15.) Inima care a gustat o dată iubirea lui Hristos dorește fără încetare un torent și mai adânc și, dacă veți da, veți primi într-o măsură mai bogată și mai abundentă. Orice descoperire a lui Dumnezeu pentru suflet mărește puterea de a cunoaște și de a iubi. Strigătul neîntrerupt al inimii este: „Mai mult despre Tine” și totdeauna răspunsul Scripturii este: „Cu mult mai mult”. (Romani 5, 9-10.) Pentru că lui Dumnezeu Îi place să facă „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”. (Efeseni 3, 20.) Lui Isus, care S-a golit pe Sine pentru mântuirea omenirii pierdute, I S-a dat Duhul Sfânt fără măsură. Tot astfel el va fi dat oricărui urmaș al lui Hristos atunci când toată inima este predată pentru ca Isus să locuiască în ea. Însuși Domnul nostru a dat porunca: „Fiți plini de Duh” (Efeseni 5, 18) și această poruncă este și o făgăduință că ea va fi împlinită. Tatăl a avut buna plăcere ca în Hristos „să locuiască toată plinătatea” și „în El aveți totul deplin.” (Coloseni 1, 19; 2, 10.)

Dumnezeu a revărsat iubirea Sa fără măsură, ca și picăturile de ploaie care răcoresc pământul. El zice: „Să picure cerurile de sus și să ploaie norii neprihănirea! Să se deschidă pământul, să dea din el mântuirea și să iasă totdeauna din el izbăvirea”. „Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi. Voi face să

izvorască râuri pe dealuri și izvoare în mijlocul văilor; voi preface pustia în iaz și pământul uscat în șuvoaie de apă.” (Isaia 45, 8; 41, 17-18.)

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har.” (Ioan 1, 16.)

„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă.” -- Matei 5, 7.

Inima omului este rece din fire, întunecată și lipsită de iubire. Ori de câte ori cineva dă pe față un spirit de milă și iertare, nu face aceasta de la sine, ci prin influența Duhului lui Dumnezeu, care planează asupra inimii sale. „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi.” (1 Ioan 4, 19.)

Dumnezeu este izvorul oricărei îndurări. Numele Lui este „îndurător și milostiv”. (Exod 34, 6.) El nu Se poartă față de noi după cum merităm. Nici nu întreabă dacă suntem vrednici de iubirea Lui, ci revarsă asupra noastră bogățiile iubirii Sale, pentru ca să ne facă vrednici. El nu este răzbunător. Nu caută să pedepsească, ci să răscumpere. Însăși asprimea pe care El o manifestă prin providența Sa este manifestată pentru mântuirea celui abătut. El dorește din toată inima să ușureze vaiurile oamenilor și să pună balsamul Său pe rănilor lor. Este adevărat că Dumnezeu „nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34, 7), dar îi va îndepărta vinovăția.

Cei milostivi sunt „părtași de fire dumnezeiască” și prin ei se

exprimă iubirea plină de compătimire a lui Dumnezeu. Toți aceia ale căror inimi sunt unite cu inima Iubirii Nemărginite vor căuta să îndrepte și nu să osândească. Hristos, locuind în suflet, este un izvor care nu seacă niciodată. Oriunde locuiește El, va fi belșug de binefacere.

La strigătul celor rătăciți, la strigătul victimelor naufragiate din cauza lipsei și păcatului, creștinul nu întreabă: Merită ei oare? ci: Cum pot să le vin în ajutor? În cei mai înrăiți, în cei mai decăzuți, el vede suflete pentru care Hristos a murit, ca să le mântuiască și pentru care Isus le-a încredințat copiilor Săi slujba împăcării.

Milostivi sunt aceia care dau dovadă de împreună simțire cu cei sărmani, suferinzi și apăsați. Iov spune: „Căci scăpam pe săracul care cerea ajutor și pe orfanul lipsit de sprijin. Binecuvântarea nenorocitului venea peste mine, umpleam de bucurie inima văduvei. Mă îmbrăcam cu dreptate și-i slujeam de îmbrăcăminte; neprihănirea îmi era manta și turban. Orbului îi eram ochi și șchiopului picior. Celor nenorociți le eram tată și cercetam pricina celui necunoscut.” (Iov 29, 12-16.)

Există mulți oameni pentru care viața este o luptă plină de chin. Aceștia își dau seama de lipsurile lor și sunt nenorociți și neîncrezători; ei își închipuie că n-au nici un motiv să fie recunoscători. Cuvinte amabile, priviri pline de iubire, cuvinte de prețuire ar fi pentru mulți dintre acești luptători singuratici ca un pahar de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de simpatie, o faptă de amabilitate ar ridica poverile care apasă greu pe umerii

istoviți. Și fiecare cuvânt sau faptă de amabilitate dezinteresată este o expresie a iubirii lui Hristos pentru omenirea pierdută.

Cel milostiv „va căpăta îndurare”, „sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce udă pe alții va fi udat și el”. (Proverbe 11, 25.) Omul milos are parte de pace dulce, iar cel ce slujește cu dezinteres binele altora, va avea o mulțumire binecuvântată în viață. Duhul Sfânt, care rămâne în suflet și este învederat în viață, va îndulci inimile aspre și va da naștere la simpatie și duioșie. Veți secera ceea ce ați semănat. „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac.... Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl sprijine când este pe patul de suferință; îi ușurează durerile în toate bolile lui.” (Psalmii 41, 1-3.)

Cel ce își predă viața lui Dumnezeu, în servire pentru copiii Săi, este legat de Acela care are toate resursele universului, la porunca Sa. Viața sa este legată de viața lui Dumnezeu prin lanțul de aur al făgăduințelor neschimbătoare. Domnul nu-l va lăsa în ceasul suferinței și al strâmtorării. „Și Dumnezeul meu are să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.” (Filipeni 4, 19.) Și, în ceasul strâmtorării finale, cel milostiv va afla scăparea în harul Mântuitorului plin de îndurare și va fi primit în locașurile veșnice.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.” -- Matei 5, 8.

Iudeii erau așa de grijulii în ce privește curăția ceremonială,

încât orânduirile lor erau extrem de împovărătoare. Mentea lor era ocupată cu reguli și restricții și, de teama de a nu se mânji pe dinafară, nu observau murdăria pe care egoismul și răutatea le-o lăsau în suflet.

Isus nu pomenește despre această curăție ceremonială ca fiind una dintre condițiile de a intra în Împărăția Sa, ci scoate în evidență nevoia de curăție a inimii. Înțelepciunea care vine de sus este „mai întâi curată”. (Iacov 3, 17.) În cetatea lui Dumnezeu, nu va intra nimic care este mânjit. Toți aceia care vor locui acolo trebuie să ajungă să aibă aici o inimă curată. În acela care învață de la Domnul Isus se va arăta un dezgust crescând pentru o purtare neîngrijită, pentru cuvinte necuviincioase și pentru cugete murdare. Când Hristos locuiește în inimă, va fi curăție și noblețe atât în cugete, cât și în fapte.

Însă cuvintele lui Isus, „Ferice de cei cu inima curată”, au un înțeles mai adânc, referindu-se nu numai la curăție în sensul în care o înțelege lumea, adică de a fi neatins de senzualitate sau poftă, ci și la faptul că trebuie să aibă un suflet curat; să fie neatins de mândrie și egoism; umil, dezinteresat și la fel ca un copil.

Numai cei care se aseamănă se pot prețui unii pe alții. Dacă nu primiți în însăși viața voastră principiul iubirii pline de sacrificiu de sine, care este principiul caracterului Său, nu Îl puteți cunoaște pe Dumnezeu. Inima care este amăgită de Satana Îl socotește pe Dumnezeu o ființă tiranică, neînduplecată; însușirile egoiste ale firii omenești, chiar ale lui Satana, sunt atribuite Creatorului plin de

iubire. „Ți-ai închipuit”, zice El, „că Eu sunt ca tine.” (Psalmii 50, 21.) Purtarea Sa cu oamenii este răstălmăcită ca fiind expresia unei naturi arbitrare, răzbunătoare. Tot așa și Biblia, tezaurul bogățiilor harului Său. Slava adevărilor ei, care sunt tot așa de înalte ca și cerul și cuprind veșnicia, nu este înțeleasă. Pentru cea mai mare parte a omenirii, Hristos Însuși este „ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat” și nu văd în El „nici o frumusețe” care „să atragă privirile” (Isaia 53, 2.) Când Isus era printre oameni, ca descoperire a lui Dumnezeu în fire omenească, fariseii și cărturarii I-au spus în față: „Ești Samaritan și că ai drac.” (Ioan 8, 48.) Până și ucenicii erau așa de orbiți de egoismul inimilor lor, încât nu puteau să-L înțeleagă pe Acela care venise să le arate iubirea Tatălui. Acesta este motivul pentru care Isus umbla în singurătate, neînțeles de oameni. Numai în ceruri era El înțeles pe deplin.

Când va veni Hristos în slava Sa, nelegiuții nu vor putea să-L privească. Lumina prezenței Sale, care este viață pentru cei care Îl iubesc, este moarte pentru cei nelegiuți. Așteptarea venirii Sale este pentru ei „o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc”. (Evrei 10, 27.) Când se va arăta El, ei se vor ruga să fie ascunși de la fața Aceluia care a venit să-i răscumpere.

Dar pentru inimile care au ajuns să fie curățite prin prezența Duhului Sfânt, lucrurile stau cu totul altfel. Aceștia pot să-L cunoască pe Dumnezeu. Moise a fost ascuns în crăpătura stâncii când i s-a descoperit slava lui Dumnezeu; tot așa, numai când suntem ascunși în Hristos putem să vedem iubirea lui Dumnezeu.

„Cine iubește curăția inimii și are bunăvoința pe buze este prieten cu împăratul.” (Proverbe 22, 11.) Prin credință, noi Îl vedem aici și acum. În experiența vieții noastre de toate zilele, putem să vedem bunătatea și milostivirea Sa în manifestarea purtării Sale de grijă. Îl recunoaștem în caracterul Fiului Său. Spiritul Sfânt ia adevărul cu privire la Dumnezeu și la Acela pe care L-a trimis El și îl dezvăluie priceperii și inimii. Cei curați cu inima Îl văd pe Dumnezeu într-o nouă și duioasă legătură, ca Răscumpărător al lor; și, când văd curăția și frumusețea caracterului Său, doresc să reflecte chipul Său. Ei Îl văd ca Tată, care dorește din toată inima să cuprindă în brațele Sale un fiu care se întoarce, și inima lor este plină de o bucurie negrăită și de slavă.

Cei curați cu inima Îl văd pe Dumnezeu în lucrările mâinilor Sale, în lucrurile frumoase care se află în universul acesta. În Cuvântul Său, ei citesc în rânduri clare descoperirea îndurării Sale, bunătatea Sa și harul Său. Adevărurile care sunt ascunse de cei înțelepți și pricepuți sunt descoperite copiilor. Frumusețea și valoarea adevărilor, care sunt ascunse de cei înțelepți în felul lumii, sunt desfășurate fără încetare înaintea acelor care au o dorință încrezătoare, copilărească, de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu. Noi înțelegem adevărul atunci când noi înșine ajungem părtași de fire dumnezeiască.

Cei curați cu inima trăiesc ca și cum s-ar afla chiar în prezența lui Dumnezeu, în timpul, pe care El li-l îngăduie în lumea aceasta și Îl vor vedea față în față în viața viitoare, nemuritoare, așa cum Îl vedea și Adam când umbla și vorbea cu Dumnezeu în Eden. „Acum

vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față.” (1 Corinteni 13, 12.)

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.” -- Matei 5, 9.

Hristos este „Prințul păcii” (Isaia 9, 6), iar misiunea Lui este de a restabili pacea pe pământ și în ceruri, pacea pe care păcatul a nimicit-o. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Romani 5, 1.) Oricine consimte să renunțe la păcat și își deschide inima în fața iubirii lui Hristos, se face părtaș al acestei păci cerești.

Nici nu există o altă pace în afară de aceasta. Harul lui Hristos primit în inimă supune vrăjmășia; el potolește lupta și umple sufletul cu iubire. Acela care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii Săi nu poate să fie nenorocit. Invidia nu se va afla în inima sa; bănuielile rele nu-și vor găsi loc acolo; ura nu poate să existe. Inima care este în armonie cu Dumnezeu este părtașă la pacea cerească și va împărtăși influența ei binecuvântată în jur. Spiritul păcii se va odihni ca și roua pe inimile obosite și tulburate de luptă lumească.

Urmașii lui Hristos sunt trimiși în lume cu solia păcii. Acela care, prin influența liniștită și neștiută a unei vieți sfinte, va descoperi iubirea lui Hristos, acela care, prin cuvânt și faptă, îl va conduce pe altul să renunțe la păcat și să-și predea inima lui Dumnezeu este un făcător de pace, un împăciuator.

„Ferice de cei împăciuitori, pentru că ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.” Spiritul păcii este dovada legăturii lor cu cerul. Atmosfera plăcută a lui Hristos îi înconjoară. Parfumul vieții, al frumuseții caracterului, descoperă lumii faptul că ei sunt copii ai lui Dumnezeu. Văzându-i, oamenii recunosc că ei au fost cu Isus. „Oricine iubește este născut din Dumnezeu.” „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”, dar „toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (1 Ioan 4, 7; Romani 8, 9-14.)

„Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia mărunță pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni și nu atârnă de copiii oamenilor.” (Mica 5, 7.)

„Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor.” -- Matei 5, 10.

Isus nu prezintă urmașilor Săi speranța de a ajunge la slavă și bogății pământești și de a avea parte de o viață ferită de încercări, ci El le prezintă privilegiul de a umbla împreună cu Învățătorul lor pe calea tăgăduirii de sine și a ocării, din pricină că lumea nu-i cunoaște.

El, care a venit să răscumpere omenirea pierdută, a fost primit cu împotrivire de către forțele unite ale vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai omului. Uniți într-o confederație fără milă, oamenii răi și îngerii răi s-au ridicat împotriva Prințului păcii. Cu toate că fiecare cuvânt și faptă a Sa respira numai milă dumnezeiască, faptul că nu se

potrivea cu lumea dădea naștere la cea mai dârză împotrivire. Din cauză că nu voia să dea nici o îngăduință pasiunilor rele ale firii noastre, El a trezit cea mai aprigă împotrivire și vrăjmășie. Tot așa se întâmplă cu toți cei care trăiesc cu evlavie în Hristos Isus. Între neprihănire și păcat, iubire și minciună, este o luptă ce nu poate fi oprită. Când cineva prezintă iubirea lui Hristos și frumusețea sfințeniei, îi dă la iveală pe supușii împărăției lui Satana, iar prințul răutății se simte provocat să se împotrivească. Prigoana și ocara îi așteaptă pe toți aceia care sunt pătrunși de spiritul lui Hristos. Caracterul prigoanei se schimbă tot timpul; dar principiul, spiritul care stă la temelia ei, este același care i-a ucis întotdeauna pe cei aleși ai Domnului, încă din zilele lui Abel.

Când oamenii caută să fie în armonie cu Dumnezeu, vor vedea că rușinea crucii n-a încetat. Domniile, puterile și spiritele rele din locurile cerești se ridică la luptă împotriva tuturor acelor care dau ascultare legii cerului. De aceea, departe de a le produce mâhnire, prigoana trebuie să aducă bucurie ucenicilor lui Hristos, pentru că aceasta este o dovadă că ei merg pe urmele Maestrului lor.

Este adevărat că Domnul n-a făgăduit poporului Său scutire de încercări și greutăți, dar El a făgăduit ceva ce e cu mult mai de preț. El a zis: „Și puterea ta să țină cât zilele tale”. „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” (Deuteronom 33, 25; 2 Corinteni 12, 9.) Dacă sunteți chemați să treceți prin cuptorul de foc din pricina Numelui Său, Isus va fi alături de voi, așa cum a fost și cu cei trei credincioși din Babilon. Aceia care Îl iubesc pe Răscumpărătorul lor se vor bucura de fiecare

ocazie de a lua parte împreună cu El la umilire și ocară. Iubirea pe care o au față de Domnul lor face ca suferința pentru Numele Lui să fie dulce.

În toate veacurile, Satana i-a prigonit pe cei ai lui Dumnezeu. El i-a chinuit și i-a dus la moarte, dar în moarte ei au ajuns biruitori. Prin credința lor statornică, ei au descoperit pe Cineva mult mai puternic decât Satana. Satana putea să chinuiască și săucidă trupul, dar nu se putea atinge de viața care era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. El putea să-i arunce în închisori, dar nu putea să încătușeze spiritul. Ei puteau să privească dincolo de ceață și să vadă slava, zicând: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” „Căci întristările noastre ușoare de-o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.” (Romani 8, 18: 2 Corinteni 4, 17.)

Prin încercări și persecuție, slava -- caracterul -- lui Dumnezeu este descoperită în cei aleși ai Săi. Biserica lui Dumnezeu, urâtă și persecutată de lume, este educată și disciplinată în școala lui Hristos. Pe pământ, ei umblă pe calea cea strâmtă și sunt curățiți în cuptorul suferinței. Ei Îl urmează pe Hristos prin lupte dârze, dau dovadă de tăgăduire de sine și suferă amarnice dezamăgiri, dar experiența lor chinuitoare îi învață că vina și nenorocirile sunt aduse de păcat și privesc la el cu groază. Fiind părtași la suferințele lui Hristos, ei sunt sortiți să fie și părtași ai slavei Sale. În viziune sfântă, profetul a văzut triumful poporului lui Dumnezeu. El zice: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele

lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei”. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor”. „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui.” (Apocalipsa 15, 2-3; 7, 14-15.)

„Ferice va fi de voi când oamenii vă vor ocări.” -- Matei 5, 11.

Încă de la căderea sa, Satana a lucrat prin mijloace de amăgire. După cum L-a prezentat în chip fals pe Dumnezeu, tot așa, prin agenții săi, îi înfățișează fals pe copiii lui Dumnezeu. Mântuitorul zice: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, cad asupra Mea”. (Psalmii 69, 9.) În același fel, ele cad asupra ucenicilor Săi.

N-a existat niciodată un om care să fi umblat printre oameni și să fi fost ocărat cu mai mare cruzime ca Fiul omului. El a fost luat în râs și batjocorit din cauza ascultării Sale neclintite de principiile sfintei Legi a lui Dumnezeu. Ei L-au urât fără temei. Cu toate acestea, El a stat liniștit în fața vrăjmașilor Săi, declarând că ocară este o parte din moștenirea creștinului, sfătuindu-i pe urmașii Săi cum să țină piept săgeților răutății și îndemnându-i să nu slăbească atunci când sunt prizonieri.

Chiar dacă batjocura ar putea ponegri bunul nume, ea nu poate

să păteze caracterul. Acesta este în mâna lui Dumnezeu. Atâta timp cât nu consimțim să păcătuim, nici o putere -- nici omenească, nici diavolească -- nu este în stare să aducă o pată asupra sufletului. Un om a cărui inimă își pune încrederea în Dumnezeu rămâne același în ceasul celor mai dureroase încercări și celor mai descurajatoare împrejurări, ca și atunci când toate îi merg bine, când lumina și bunăvoința lui Dumnezeu par a fi asupra lui. Cuvintele sale, motivele sale, faptele sale pot fi răstălmăcite și falsificate, dar el nu ia seama la lucrul acesta, pentru că are altceva mai bun de făcut. Ca și Moise, el rabdă „ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11, 27), privind nu „la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd.” (2 Corinteni 4, 18.)

Hristos cunoaște de aproape tot ceea ce este rău înțeles și răstălmăcit de oameni. Copiii Săi pot să-și îngăduie să aștepte cu răbdare și încredere liniștită, oricât de defăimați sau de disprețuiți ar fi, pentru că nu este nimic ascuns, care să nu fie descoperit, iar aceia care-L onorează pe Dumnezeu vor fi onorați de El înaintea oamenilor și a îngerilor.

„Ferice va fi de voi când oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni”, zicea Isus. „Bucurați-vă și veseliți-vă.” Apoi, El a îndreptat atenția ascultătorilor Săi către profeții care au vorbit în Numele Domnului, „ca pildă de suferință și răbdare”. (Iacov 5, 10.) Abel, cel dintâi creștin dintre fiii lui Adam, a murit ca martir. Enoh a umblat cu Dumnezeu și lumea nu l-a cunoscut. Noe a fost luat în bătaie de joc, ca fanatic și alarmist. „Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare.” „Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut

să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți.” (Evrei 11, 35-36.)

În toate timpurile, solii aleși ai lui Dumnezeu au fost batjocoriți și persecutați; totuși, prin suferința lor, cunoașterea de Dumnezeu a fost răspândită pretutindeni. Fiecare urmaș al lui Hristos trebuia să ia loc în linia de luptă și să ducă mai departe aceeași lucrare, știind că dușmanii ei nu pot să facă nimic împotriva adevărului. Dumnezeu vrea să spună prin aceasta că adevărul va ieși la iveală și va ajunge subiect de cercetare și discuție chiar prin ocară aruncată asupra lui. Mentea oamenilor trebuie să fie pusă în mișcare. Orice luptă, orice ocară, orice efort de a restrânge libertatea de conștiință constituie mijlocul lui Dumnezeu de a trezi spiritele, care altfel ar putea adormi.

Cât de adesea s-a văzut aceasta în viața solilor lui Dumnezeu! Când Ștefan, nobil și iscusit în vorbire, a fost omorât cu pietre din porunca Sinedriului, n-a fost nici o pierdere pentru cauza Evangheliei. Lumina din ceruri, care strălucea pe fața sa, și mila dumnezeiască, dovedită în ultimele sale cuvinte de rugă, au fost ca o săgeată ascuțită a convingerii pentru Saul, fanaticul membru al Sinedriului, care stătea alături. Mai târziu, prigonitorul fariseu, a devenit un vas ales să poarte Numele lui Hristos înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel. La multă vreme după aceea, bătrânul Pavel a scris din închisoarea din Roma: „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă ... nu cu gândul curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată

inima, Hristos este propovăduit” (Filipeni 1, 15-18.) Prin întemnițarea lui Pavel, Evanghelia a fost vestită în lung și-n lat, și suflete au fost câștigate pentru Hristos chiar în palatul cezarilor. Prin eforturile Satanei de a o nimici, „sămânța care nu putrezește” a Cuvântului „care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1, 23) este semănată în inimile oamenilor; prin defăimarea și prigonirea copiilor Săi, Numele lui Hristos este mărit și suflete sunt mântuite.

„Mare este răsplata în ceruri” a acelor care sunt martori pentru Hristos, prin prigoane și ocări. În timp ce oamenii caută bunurile pământești, Isus le îndreaptă atenția spre răsplata cerească. Dar El nu pune toată răsplata aceasta asupra vieții viitoare; ea începe aici. Domnul I S-a arătat lui Avraam în vremea de demult și i-a zis: „Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare” (Geneza 15, 1.) Aceasta este răsplata tuturor acelor care Îl urmează pe Isus Hristos. Să ajungi în armonie cu Iehova Emanuel -- Acela „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”, „în El locuiește ... toată plinătatea dumnezeirii” (Coloseni 2, 3), să-L cunoști, să-L ai în inima ta, atunci când ea se deschide tot mai mult, ca să primească însușirile Sale, să cunoască iubirea și puterea Sa, să aibă bogățiile de nepătruns ale lui Hristos, să înțeleagă tot mai mult „care este lărgimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea dumnezeirii” (Efeseni 3, 18-19), -- „Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul.” (Isaia 54, 17.)

Aceasta era bucuria care umplea inima lui Pavel și a lui Sila,

când se rugau și Îi aduceau laudă lui Dumnezeu la miezul nopții, în închisoarea din Filipi. Hristos era alături de ei și lumina feței Sale făcea să se împrăstie întunericul, umplând locul cu slava curților cerești. Din Roma, Pavel scria, fără să se îngrijească de lanțurile sale, când vedea cum înaintează lucrarea Evangheliei: „Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura.” (Filipeni 1, 18.) Însăși cuvintele lui Hristos de pe Munte răsună iarăși în solia lui Pavel către comunitatea din Filipi, în mijlocul persecuțiilor: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4, 4.)

„Voi sunteți sarea pământului.” -- Matei 5, 13.

Sarea este prețuită pentru însușirile ei de a conserva. Când Dumnezeu îi numește pe copiii Săi sare, El vrea să-i învețe că scopul pentru care a făcut din ei supuși ai harului Său este ca ei să ajungă mijloace pentru mântuirea altora. Scopul lui Dumnezeu, când a ales un popor în fața întregii lumi, a fost nu numai ca să-i poată adopta ca fii și fiice, ci pentru ca, prin ei, lumea să poată primi „harul care aduce mântuire.” (Tit 2, 11.) Când Domnul l-a ales pe Avraam, a făcut aceasta nu numai pentru ca el să fie un prieten ales al Său, ci ca să fie și un mijlocitor al privilegiilor deosebite, pe care Domnul dorea să le reverse asupra națiunilor. Isus, în acea ultimă rugăciune împreună cu ucenicii Săi, înainte de răstignirea Sa, zicea: „Și Eu Însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfînțiți prin adevăr.” (Ioan 17, 19.) Tot așa și creștinii, care sunt curățiți prin adevăr, vor avea calitățile mântuitoare, care vor feri lumea de o totală decădere morală.

Sarea trebuie să fie amestecată cu substanța căreia i se adaugă; ea trebuie să pătrundă și să străbată, pentru ca să conserve. Tot așa, prin legături personale și tovărășie, se întâmplă ca oamenii să fie atinși de puterea mântuitoare a Evangheliei. Ei nu sunt mântuiți cu grămada, ci fiecare în parte. Influența personală este o putere. Noi trebuie să ne apropiem mai mult de aceia cărora vrem să le ajutăm.

Gustul sării reprezintă puterea de viață a creștinului, iubirea lui Isus în inimă, neprihănirea lui Hristos, care străbate viața. Iubirea lui Hristos este molipsitoare și impunătoare. Dacă locuiește în noi, ea se va revărsa și asupra altora. Noi ne vom apropia de ei, până ce inimile lor vor fi încălzite de interesul și iubirea noastră, lipsite de orice egoism. Credincioșii sinceri împrăstie în jurul lor energie plină de viață, care pătrunde și dă puteri morale sufletelor pentru care ei lucrează. Nu puterea omului, ci puterea Spiritului Sfânt e ceea ce săvârșește lucrarea transformatoare.

Isus a adăugat solemnă avertizare: „Dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni.” (Matei 5, 13.)

În timp ce asculta cuvintele lui Hristos, norodul putea să vadă sarea albă, lucind pe cărările unde fusese aruncată, din cauză că își pierduse puterea de a săra și, prin urmare, ajunsese nefolositoare. Ea înfățișa foarte bine starea fariseilor și efectul religiei lor asupra societății. Ea reprezintă viața fiecărui suflet de la care s-a depărtat puterea harului lui Dumnezeu și care a devenit rece și lipsit de

Hristos. Oare cum ar fi mărturisirea sa? Unul ca acesta este privit de oameni și de îngeri ca fără gust și neplăcut. Unora ca aceștia Domnul Isus le spune: „O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3, 15-16.)

Fără o credință vie în Domnul Hristos, ca Mântuitor personal, este cu neputință să facem ca influența noastră să fie simțită într-o lume plină de îndoială. Noi nu putem să dăm altora ceea ce noi înșine nu avem. Numai în măsura devoțiunii și consacrării noastre față de Hristos putem să exercităm o influență pentru binecuvântarea și înălțarea omenirii. Dacă nu există nici un serviciu real, nici o iubire sinceră, nici o experiență trainică, în viață nu va exista nici o putere care să ajute, nici o legătură cu cerul, nici o plăcere pentru Hristos. Dacă Spiritul Sfânt nu ne poate folosi ca factori, prin care să vestească lumii adevărul așa cum este în Isus, noi suntem ca și sarea care și-a pierdut gustul și este cu totul fără valoare. Prin faptul că ne lipsește harul lui Hristos, noi spunem lumii că adevărul în care avem pretenția de a crede, n-are nici o putere sfințitoare și astfel, până acolo unde merge influența noastră, facem Cuvântul lui Dumnezeu fără nici o putere. „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenesti și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (1 Corinteni 13, 1-3.)

Atunci când iubirea ne umple inima, ea se va revărsa asupra altora, nu din pricina avantajelor primite de la ei, ci pentru că iubirea este o putere lucrătoare. Iubirea schimbă caracterul, stăpânește pornirile, supune vrăjmășia și înnobilează sentimentele. Iubirea aceasta este tot așa de întinsă ca și universul și este în armonie cu aceea a îngerilor slujitori. Nutrită în inimă, ea îndulcește întreaga viață și revarsă binecuvântarea ei asupra tuturor celor din jur. Aceasta și numai aceasta poate să facă din noi sarea pământului.

„Voi sunteți lumina lumii.” Matei 5, 14.

Când Isus învăța norodul, făcea ca învățăturile Sale să fie pline de interes și atrăgea atenția ascultătorilor prin ilustrații obișnuite, luate din scenele naturii din jurul lor. Norodul se adunase încă de cu zori. Soarele maiestuos, urcând tot mai sus pe cerul albastru, alunga umbrele care se mai ascundeau prin văi și prin defileele înguste ale munților. Slava cerului oriental nu pălise încă. Lumina soarelui inunda pământul cu splendoarea ei, fața liniștită a lacului reflecta lumina de aur și oglindea norii trandafirii ai dimineții. Fiecare mugur, fiecare floare și mlădiță înfrunzită scânteiau sub picurii de rouă. Natura zâmbea sub binecuvântarea unei zile noi, iar păsărelele cântau prin frunziș. Mântuitorul a privit la ceata din fața Sa și apoi la soarele care răsărea și le-a zis ucenicilor: „Voi sunteți lumina lumii”. După cum soarele se avântă în misiunea sa de iubire, împrăștiind umbrele nopții și trezind lumea la viață, tot așa trebuie să se avânte și urmașii lui Hristos în misiunea lor, revărsând lumina cerului asupra acelor care sunt în întunericul rătăcirii și al

păcatului.

În lumina strălucitoare a dimineții, orașele și satele de pe colinele din împrejurimi se vedeau clar, făcând ca scena să fie și mai atrăgătoare. Arătând spre ele, Isus a zis: „O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă”. Apoi a adăugat: „Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.” O mare parte dintre cei care ascultau cuvintele lui Isus erau țărani și pescari, ale căror locuințe umile nu aveau decât o încăpere, în care o singură lumină, pusă în sfeșnic, lumina tuturor din casă. „Tot așa”, zicea Isus, „să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”

Nici o altă lumină n-a luminat vreodată și nici nu va lumina asupra omului căzut în păcat, afară de aceea care izvorăște de la Hristos. Isus, Mântuitorul, este singura lumină care poate să împrăștie întunericul unei lumi care zace în păcat. Despre Domnul Isus stă scris: „În El era viața și viața era lumina oamenilor”. (Ioan 1, 4.) Numai dacă primeau din viața Sa, ucenicii Săi puteau să devină purtători de lumină. Viața lui Hristos în suflet, și iubirea Sa descoperită în caracter vor face din ei lumina lumii.

Omenirea nu are în sine nici o lumină. Despărțiți de Hristos, noi suntem ca o făclie neaprinsă, ca luna, atunci când fața ei este întoarsă de la soare. Noi nu avem nici o singură rază de strălucire, pe care să o revărsăm în întunericul lumii. Dar când ne întoarcem spre Soarele Neprihănirii, când venim în atingere cu Hristos, tot

sufletul se luminează de strălucirea feței Sale divine.

Urmașii lui Hristos trebuie să fie mai mult decât o lumină în mijlocul oamenilor. Ei sunt lumina lumii. Isus le spune tuturor acelor care poartă Numele Său: Voi v-ați predat Mie și Eu v-am dat lumii ca reprezentanți ai Mei. După cum Tatăl M-a trimis pe Mine în lume, tot așa, zice El, „i-am trimis și Eu pe ei în lume”. (Ioan 17, 18.) După cum Hristos este calea prin care Se descoperă Tatăl, tot așa și noi trebuie să fim mijlocul prin care Se descoperă Hristos. Chiar dacă Mântuitorul nostru este marele Izvor de lumină, să nu uiți, creștin iubit, că El este descoperit prin unelte -- oameni. Binecuvântările lui Dumnezeu sunt revărsate prin unelte omenești. Hristos Însuși vine în lume ca Fiu al omului. Natura omenească, unită cu natura dumnezeiască, trebuie să vină în contact cu ce e omenesc. Biserica Domnului Hristos, fiecare ucenic al Mântuitorului, este mijlocul hotărât de cer pentru descoperirea lui Dumnezeu față de oameni. Îngeri ai mării așteaptă să dea prin noi, sufletelor care sunt aproape să piară, lumina și puterea cerului. Oare omul se va da înapoi de la lucrarea care i-a fost încredințată? O, atunci lumea va fi jefuită în aceeași măsură de influența făgăduită a Duhului Sfânt!

Dar Isus nu-i îndeamnă pe ucenicii Săi: „Siliți-vă să faceți lumina voastră să lumineze”, ci El le zice: „Lăsați să lumineze”. Dacă Hristos locuiește în inimă, este cu neputință să ascundem lumina prezenței Sale. Dacă aceia care pretind a fi urmași ai lui Hristos nu sunt lumina lumii, aceasta se întâmplă din cauză că puterea dătătoare de viață i-a părăsit; dacă nu au de dat lumină,

înseamnă că nu mai au legătură cu Izvorul de lumină.

În toate timpurile, „Duhul lui Hristos, care era în ei” (1 Petru 1, 11), a făcut din adevărații copii ai lui Dumnezeu lumina contemporanilor lor. Iosif a fost un purtător de lumină în Egipt. Prin curăția, bunătatea și iubirea sa de fiu, el Îl reprezintă pe Hristos în mijlocul unui neam de idolatri. În timp ce israeliții se aflau în călătoria lor din Egipt spre țara făgăduită, cei credincioși, dintre ei, erau o lumină pentru neamurile din jur.

Prin ei, Dumnezeu a fost descoperit lumii. De la Daniel și tovarășii lui din Babilon și de la Mardoheu din Persia, raze strălucitoare de lumină au luminat în întunericul de la curțile împărătești. În același chip, urmașii lui Hristos sunt puși ca purtători de lumină pe calea spre ceruri. Prin ei, îndurarea și bunătatea Tatălui sunt înfățișate unei lumi cufundate în întunericul unei greșite cunoașteri de Dumnezeu. Văzând faptele lor bune, și alții ajung să-L mărească pe Tatăl care este în ceruri, deoarece se vede clar că există un Dumnezeu care șade pe tronul universului, al Căruia caracter este vrednic de laudă și imitare. Iubirea divină, care strălucește în inimă, și armonia creștină, dată pe față în viață, sunt ca o întrezărire a cerului, acordată oamenilor din lumea aceasta, pentru ca ei să-și poată da seama de frumusețea lui.

În felul acesta, oamenii ajung să creadă, „dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi”. (1 Ioan 4, 16.) În felul acesta, inimile, care altădată erau păcătoase și stricate, sunt curățite și schimbate, ca să ne putem înfățișa „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei

Sale”. (Iuda 24.)

Cuvintele Mântuitorului: „Voi sunteți lumina lumii” arată că El le-a încredințat urmașilor Săi o misiune mondială. În zilele Domnului Hristos, egoismul, mândria și prejudecata înălțaseră un mare și puternic zid de despărțire între cei rânduiți să fie păzitorii descoperirilor sfinte și orice altă națiune de pe lume. Dar Mântuitorul venise să schimbe toate acestea. Cuvintele pe care norodul le auzea de pe buzele Sale nu semănau cu cele auzite mereu de la preoți sau rabini. Domnul dărâma zidul de despărțire, iubirea de sine, prejudecata separatistă de naționalitate și predica iubirea pentru toată familia omenească. El îi înalță pe oameni din cercul strâmt de egoism, desființează orice hotar teritorial și orice deosebire artificială de clasă socială. Nu face nici o deosebire între vecini și străini, între prieteni și dușmani. El ne învață să privim pe oricine se află în nevoie, ca fiind aproapele nostru, iar lumea, ca fiind câmpul nostru de lucru. După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate locuri ale pământului, tot astfel bunul Dumnezeu urmărește ca lumina Evangheliei să ajungă la fiecare suflet de pe fața pământului. Dacă biserica lui Hristos ar fi împlinit planul Domnului nostru, atunci lumina s-ar fi revărsat asupra tuturor acelor care se află în întuneric și în ținutul umbrei morții. În loc să se adune laolaltă și să fugă de răspundere și de purtarea crucii, membrii bisericii ar trebui să se împrăștie în toate țările, lăsând ca lumina lui Hristos să lumineze prin ei, lucrând așa cum a lucrat și El pentru mântuirea sufletelor, și „Evanghelia Împărăției” ar fi dusă cu repeziciune în toată lumea.

Numai astfel poate fi adus la îndeplinire planul lui Dumnezeu prin chemarea poporului Său, de la Avraam, pe câmpiile Mesopotamiei, și până la noi, cei de azi. El zice: „Te voi binecuvânta și vei fi o binecuvântare”. (Geneza 12, 2.) Cuvintele Domnului Hristos, vestite prin profetul evanghelist, repetate în Predica de pe Munte, sunt pentru noi, cei care trăim în această generație de pe urmă: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”. (Isaia 60, 1.) Dacă peste duhul vostru a răsărit slava Domnului, dacă ați privit frumusețea Sa, neîntrecută între zeci și mii, și pe Acela care este cu totul plăcut, dacă sufletul vostru a ajuns să oglindească în afară prezența Sa, atunci vouă vă este trimis acest cuvânt din partea Mântuitorului. Ați stat voi împreună cu Domnul pe Muntele schimbării la față? Jos, în câmpie, sunt suflete robite de Satana; ele așteaptă un avânt de credință și rugăciune, ca să le elibereze.

Noi nu trebuie să ne mulțumim numai contemplând slava Domnului Hristos, ci trebuie să și vorbim despre măreția Sa. Isaia nu numai că a privit slava Domnului Hristos, dar a și vorbit despre El. În timp ce David cugeta, focul ardea; apoi, inspirat, el Îl lăuda pe Dumnezeu cu gura. Pe măsură ce cugeta la iubirea cea minunată a lui Dumnezeu, el nu putea să facă altceva decât să vorbească despre ce a văzut și simțit. Cine poate să privească prin credință minunatul plan de mântuire, slava Fiului lui Dumnezeu, unul născut, și să nu vorbească despre ea? Cine poate contempla iubirea nepătrunsă, care a fost arătată pe crucea de pe Golgota prin moartea Domnului Hristos, pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viața veșnică. Cine poate să privească aceasta și să nu aibă cuvinte prin care să-I aducă

slavă Mântuitorului?

„În locașul Lui, totul strigă, slavă!” (Psalmii 29, 9.) Plăcutul cântăreț al lui Israel Îl laudă cu harfa sa, zicând: „Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale și voi cânta minunile Tale. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată și eu voi povesti mărimea Ta.” (Psalmii 145, 5-6.)

Crucea de pe Golgota trebuia să fie înălțată sus, deasupra oamenilor, preocupând cu totul mintea lor și concentrând gândurile lor. Atunci toate facultățile spirituale vor fi încărcate cu putere divină, direct de la Dumnezeu. Atunci va avea loc o lucrare sinceră pentru Maestrul. Lucrătorii vor trimite în lume raze de lumină, ca facle vii, care să lumineze pământul.

O, Domnul Hristos primește așa de bucuros pe orice om predat Lui! El aduce natura omenească în legătură cu cea divină, pentru ca să poată împărtăși lumii tainele iubirii întrupate. Vorbiți despre ea în convorbirile voastre, rugați-vă pentru ea, cântați despre ea, vestiți peste tot solia slavei Sale și mergeți înainte până la marginile pământului!

Încercările suportate cu răbdare, binecuvântările primite cu recunoștință, ispitele biruite cu bărbăție, umilința, bunătatea, mila și dragostea, date pe față în chip natural, sunt luminile care strălucesc în caracter, în contrast cu întunericul inimii egoiste, în care lumina vieții n-a luminat niciodată.

Capitolul 3

Spiritualitatea Legii

„Am venit nu să stric, ci să împlinesc.” -- Matei 5, 17.

Domnul Hristos a fost Cel care a vestit Legea pe Muntele Sinai, în mijlocul tunetelor și văpăilor de foc. Slava lui Dumnezeu, asemenea unui foc mistuitor, se odihnea deasupra vârfului muntelui, și muntele se cutremura de prezența Domnului. Oștile lui Israel, zăcând cu fața la pământ, au ascultat înmărmurite cuvintele Legii. Ce contrast între scena aceasta și aceea de pe Muntele Fericirilor! Sub cerul de vară, fără nici un sunet care să tulbure liniștea, afară doar de cântecul păsărelelor, Isus înfățișa principiile Împărăției Sale. Totuși, vorbind poporului în ziua aceea, cu glasul plin de iubire, le descoperea principiile Legii vestite pe Sinai.

Când a fost dată Legea, Israel, decăzut din cauza îndelungatei robii în Egipt, trebuie să fi fost uimit de arătarea puterii și maiestății lui Dumnezeu. Totuși, El S-a descoperit și ca un Dumnezeu al iubirii.

„Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir, A strălucit din Muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, Având în dreapta Lui focul Legii. Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stătut la picioarele Tale, Au primit cuvintele Tale” (Deuteronom 33, 2-3.)

Dumnezeu i-a descoperit Lui Moise slava Sa, în aceste cuvinte minunate, care au rămas ca o moștenire prețioasă tuturor timpurilor: „Domnul, Dumnezeu, este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni; iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.” (Exod 34, 6-7.)

Legea dată pe Sinai era o veste a iubirii, o descoperire a Legii cerului pentru pământul acesta. Ea a fost dată prin mâna unui Mijlocitor -- rostită prin Acela, prin a Cărui putere inimile oamenilor puteau fi aduse în armonie cu principiile ei. Dumnezeu a descoperit scopul Legii atunci când i-a spus lui Israel: „Să-Mi fiți niște oameni sfinți.” (Exod 22, 31.)

Dar Israel n-a pătruns natura spirituală a Legii și, deseori, pretinsa lor ascultare nu era decât o înșiruire de forme și ceremonii, și nu o predare a inimii în brațele iubirii suverane. Când Isus, prin caracterul și lucrarea Sa, le înfățișa oamenilor însușirile sfinte, pline de bunătate și părintești ale lui Dumnezeu și prezenta deșertăciunea unei ascultări ceremoniale, conducătorii iudei nici n-au primit, nici n-au înțeles cuvintele Sale. Ei își închipuiau că El tratează prea ușor cererile Legii; iar când El le-a înfățișat însăși adevărurile care erau sufletul slujbei date lor de Dumnezeu, privind numai la cele de afară, ei, L-au acuzat că vrea s-o strice.

Cuvintele Domnului Hristos, deși erau pronunțate liniștit, erau rostite cu seriozitate și cu o putere care răscolea inimile oamenilor.

Ei se așteptau să asculte repetarea tradițiilor fără viață și a pretențiilor rabinilor, dar a fost în zadar. Erau „uimiți de învățătura Lui; căci El îi învăța ca Unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor”. (Matei 7, 29.) Fariseii au observat marea deosebire dintre metoda lor de a-i învăța și aceea a Domnului. Au văzut că măreția, curăția și frumusețea adevărului, cu adâncă și delicată influență, pune stăpânire pe multe suflete. Iubirea dumnezeiască a Mântuitorului și blândețea Lui atrăgeau inimile oamenilor la El. Rabinii au văzut că, prin învățătura Lui, toată învățătura pe care o dăduseră ei norodului era făcută de nimic. El dărâma zidul de despărțire care fusese așa de măgulitor pentru mândria și separatismul lor și ei se temeau că, dacă are să fie lăsat așa, are să ducă norodul departe de ei. Din cauza aceasta, ei L-au urmărit cu o ură neîmpăcată, nădăjduind să găsească vreun prilej oarecare pentru a-L face să cadă în dizgrația mulțimilor și, în felul acesta, să dea putință Sinedriului să se asigure de osândirea și uciderea Lui.

Pe Munte, Isus era pândit de aproape de iscoade și, când explica principiile neprihănirii, fariseii au început să șoptească încoace și încolo că învățătura Sa era în opoziție cu preceptele pe care le dăduse Dumnezeu pe Sinai. Mântuitorul nu spusese nimic care să zdruncine credința în religie și rânduielile care fuseseră date prin Moise, pentru că fiecare rază de lumină pe care marele conducător al lui Israel o transmisese poporului său fusese primită de la Domnul Hristos. În timp ce mulți ziceau în inima lor că El a venit să înlăture Legea, printr-o vorbire limpede, Isus, le-a descoperit atitudinea Sa față de rânduielile dumnezeiești. „Să nu credeți”, zicea El, „că am venit să stric Legea sau Proorocii”.

Cel care declara că nu are de gând să strice preceptele ei, era Creatorul oamenilor, Dătătorul Legii. Tot ce este în natură, de la firicelul de praf, care plutește în raza de soare, și până la lumile de sus, totul este sub lege. Și de ascultarea acestor legi depinde ordinea și armonia în lumea naturală. Tot așa sunt și marile principii de neprihănire, care cârmuiesc viața tuturor ființelor inteligente, și bunul mers al universului depinde de ascultarea de aceste principii. Legea lui Dumnezeu exista înainte ca pământul acesta să fi fost chemat la viață. Îngerii se conduc după principiile ei și, pentru ca pământul să fie în armonie cu cerul, și omul trebuie să asculte de legile dumnezeiești. Domnul Hristos i-a făcut cunoscut omului în Eden învățăturile Legii, „atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Iov 38, 7.) Misiunea Domnului Hristos pe pământ a fost nu de a desființa Legea, ci, prin harul Său, de a-l aduce pe om înapoi, la ascultare de învățămintele ei.

Ucenicul iubit, care ascultase cuvintele lui Isus pe munte, scriind la mult timp după aceea sub inspirația Duhului Sfânt, vorbește despre Lege, ca fiind o îndatorire veșnică. El spune că „păcatul este călcarea Legii” și că „oricine face păcat, calcă Legea”. (1 Ioan 3, 4.) El spune limpede că Legea la care se referă este „o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început”. (1 Ioan 2, 7.) El vorbește despre Legea care exista la creațiune și care a fost repetată pe Muntele Sinai.

Vorbind despre Lege, Isus zicea: „Am venit nu să stric, ci să

împlinesc”. El folosea aici cuvântul „împlinesc” cu același înțeles ca și atunci când îi declara lui Ioan Botezătorul scopul Său „de a împlini toată dreptatea” (Matei 3, 15), adică de a împlini măsura cererii Legii, o pildă de deplină ascultare de voința lui Dumnezeu.

Misiunea Lui era „să vestească o Lege mare și minunată”. (Isaia 42, 21.) El trebuia să arate natura spirituală a Legii, să prezinte principiile ei mult mai cuprinzătoare și să lămurească obligația ei veșnică.

În comparație cu frumusețea divină a caracterului Domnului Hristos, cei mai nobili și mai buni dintre oameni sunt doar o slabă licărire. Solomon, prin Duhul inspirației, scria: El este „deosebit din zece mii ... toată ființa Lui este plină de farmec” (Cântarea Cântărilor 5, 10-16); David, când L-a văzut în viziune profetică, zicea despre El: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni” (Psalmii 45, 2); Isus, expresia chipului Tatălui Său, strălucirea slavei Sale; Mântuitorul cel plin de jertfire de Sine în tot peregrinajul Său de iubire pe pământ, a fost o reprezentare vie a caracterului Legii lui Dumnezeu. În viața Sa se învederează că iubirea născută din cer, principiile creștinești stau la temelia legilor dreptății veșnice.

„Câtă vreme nu va trece cerul și pământul”, zicea Isus, „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Prin propria Sa ascultare de Lege, Domnul Hristos a dat mărturie de caracterul ei neschimbător și a dovedit că, prin harul Său, ea poate să fie împlinită în chip desăvârșit de către orice fiu sau fiică a lui Adam. Pe munte, El a

declarat că nici cea mai mică iotă nu avea să treacă din Lege, până ce se vor împlini toate lucrurile care privesc neamul omenesc, tot ce este în legătură cu Planul de mântuire. El nu învață că Legea trebuie să fie desființată vreodată, ci Își ațintește privirile asupra celei mai îndepărtate margini a orizontului omului și ne asigură că până atunci Legea își va păstra autoritatea ei, așa că nimeni nu poate să creadă că El a avut misiunea de a desființa preceptele Legii. Atât cât va dăinui cerul și pământul, sfintele principii ale Legii lui Dumnezeu vor rămâne. Dreptatea Sa, care e „ca munții cei înalți” (Psalmii 36, 6), va continua să existe și va fi un izvor de binecuvântare, revărsând torente înviorătoare asupra pământului.

Din cauză că Legea Domnului este desăvârșită, și de aceea neschimbătoare, este cu neputință ca oamenii păcătoși, prin ei înșiși, să facă față măsurii cerințelor ei. Acesta este motivul pentru care Hristos a venit ca Răscumpărător al nostru. Misiunea Sa era ca, făcându-i pe oameni părtași la natura divină, să-i aducă în armonie cu principiile Legii cerului. Când ne lăsăm de păcate și Îl primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru personal, Legea este înălțată. Apostolul Pavel întreabă: „Prin credință, desființăm noi Legea? Dimpotrivă, noi întărim Legea.” (Romani 3, 31.)

Făgăduința noului legământ este: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor.” (Evrei 10, 16.) În timp ce sistemul jertfelor, care arată spre Hristos ca Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii, avea să se termine cu prilejul morții Sale, principiile dreptății cuprinse în Decalog sunt tot așa de neschimbătoare ca și tronul veșnic. Nici o singură poruncă n-a fost

desființată, nici o iotă sau frântură de literă n-a fost schimbată. Principiile care i-au fost aduse la cunoștință omului, în Paradis, ca fiind marea Lege a vieții, vor exista, neschimbate, în Paradisul restatornicit. Atunci când Edenul va înflori iarăși pe pământ, Legea iubirii lui Dumnezeu va fi ascultată de toți cei de sub soare.

„Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci, în ceruri!” „Toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire.” „De multă vreme știu din învățăturile Tale, că le-ai așezat pentru totdeauna.” (Psalmii 119, 89; 111, 7-8; 119, 152.)

„Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor.” -- Matei 5, 19.

Cu alte cuvinte, nu se va găsi loc pentru el acolo. Pentru că acela care de bună voie calcă o poruncă, în spirit și adevăr, nu păzește nici una dintre ele. „Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.” (Iacov 2, 10.)

Nu mărimea faptei de neascultare este păcat, ci însăși neascultarea de voința lămurit arătată a lui Dumnezeu în cel mai mic amănunt, pentru că aceasta arată că mai este încă legătură între suflet și păcat. Inima este împărțită în slujirea ei. Este tot o tăgăduire a lui Dumnezeu, o răzvrătire împotriva legilor guvernării Sale.

Dacă oamenii ar fi fost liberi să nu mai asculte de cererile

Domnului și să-și făurească ei o normă de purtare, ar fi fost o mulțime de standarde, care să se potrivească la toate mințile, iar stăpânirea ar fi fost luată din mâinile Domnului. Voința omului ar fi ajuns supremă, iar înalta și sfânta voie a lui Dumnezeu, planul Său de iubire față de făpturile Sale, ar fi fost dezonorată și călcată în picioare.

Ori de câte ori oamenii își aleg propria lor cale, sunt în vrajbă cu Dumnezeu. Ei nu vor avea nici un loc în Împărăția cerurilor, pentru că sunt în război cu însăși principiile cerului. Neluând în seamă voia lui Dumnezeu, se dau de partea Satanei, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. Nu printr-un cuvânt, nici prin mai multe cuvinte, ci prin orice cuvânt pe care l-a rostit Dumnezeu va trăi omul. Noi nu putem să desconsiderăm vreun cuvânt, oricât de neînsemnat ni s-ar părea, și să mai fim în siguranță. Nu este nici o poruncă în Lege care să nu fie pentru binele și fericirea omului, atât în viața aceasta, cât și în viața viitoare. În ascultare de Legea lui Dumnezeu, omul este înconjurat ca de un zid și este păzit de orice rău. Acela care dă la o parte într-un loc oarecare acest zid ridicat de Dumnezeu a nimicit puterea lui de a-l ocroti, pentru că a deschis calea pe care vrăjmașul poate intra să pustiească și să ruineze.

Cutezând să nesocotească voia lui Dumnezeu doar într-un singur punct, primii noștri părinți au deschis zăgazurile unui potop de vaiuri, care au inundat lumea. Și oricine urmează pilda lor va culege aceleași roade. Iubirea lui Dumnezeu se află la temelia oricărui precept al Legii Sale, și acela care se depărtează de poruncă își făurește propria sa nefericire și ruină.

„Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor, a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” -- Matei 5, 20.

Cărturarii și fariseii învinuiseră nu numai pe Isus, ci și pe ucenici, ca fiind păcătoși din cauză că nu țineau seama de ritualurile și rânduielile rabinice. Adesea, ucenicii fuseseră puși în încurcătură și tulburați de critica și învinuirile acelor, pe care fuseseră obișnuiți să-i respecte în calitatea lor de învățători religioși. Isus și-a dat pe față dezamăgirea. El a declarat că neprihănirea pe care fariseii puneau așa mare preț era cu totul deșartă. Poporul iudeu avusese pretenția că este deosebit, poporul credincios, favorizat de Dumnezeu; dar Domnul a înfățișat religia lor ca fiind lipsită de credința mântuitoare. Toate pretențiile lor de evlavie, născocirile și ceremoniile lor, și chiar mult trâmbițata lor împlinire a pretențiilor exterioare ale Legii, nu puteau fi de folos spre a-i face sfinți. Ei nu aveau inimi curate, nu erau nobili și nici asemenea lui Hristos în caracter.

O religie legalistă este neîndestulătoare spre a aduce sufletul în armonie cu Dumnezeu. Aspra și rigida habotnicie a fariseilor, lipsită de zdrobirea inimii, de duiosie sau iubire, nu era decât o piatră de poticnire pentru păcătoși. Ei erau ca sarea care își pierde gustul, pentru că influența lor nu avea nici o putere de a feri lumea de stricăciune. Numai adevărata credință este aceea care „lucrează prin dragoste” (Galateni 5, 6) și curăță sufletul. Ea este ca un aluat care transformă caracterul.

Iudeii ar fi trebuit să învețe toate acestea din învățăturile profeților. Cu veacuri mai înainte, strigătul sufletului după neprihănire de la Dumnezeu găsisese expresie și răspuns în cuvintele profetului Mica: „Cu ce voi întâmpina oare pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește oare Domnul mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn?... Și s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6, 6-8.)

Profetul Osea arătase care era însăși temelia fariseismului, în cuvintele: „Israel este o vie stearpă, el aduce roade pentru sine.” (Osea 10, 1.) Iudeii pretindeau că Îi slujesc lui Dumnezeu, dar în realitate își slujeau lor înșiși. Neprihănirea lor era roada propriilor eforturi de a păzi Legea după mintea lor și spre folosul lor egoist. Din cauza aceasta, neprihănirea lor nu putea să fie mai bună decât erau ei înșiși. În râvna lor de a se face sfinți, încercau să scoată un lucru curat dintr-unul necurat. Legea lui Dumnezeu este tot așa de sfântă, după cum și El este sfânt; tot așa de desăvârșită, după cum și El este desăvârșit. Ea le arată oamenilor neprihănirea lui Dumnezeu. Omului îi este cu neputință să păzească Legea aceasta, prin propria sa putere, deoarece firea omenească este coruptă, stricată și cu totul deosebită de caracterul lui Dumnezeu. Faptele inimii egoiste sunt „ca un lucru necurat” și „toată dreptatea noastră, ca o haină mânjită.” (Isaia 64, 6.)

Cu toate că Legea este sfântă, iudeii nu puteau să ajungă la neprihănire prin propriile lor eforturi de a păzi Legea. Ucenicii lui Hristos trebuie să capete o neprihănire deosebită de cea a fariseilor, dacă vor să intre în Împărăția cerurilor. Dumnezeu le oferise prin Fiul Său neprihănirea desăvârșită a Legii. Dacă ei și-ar fi deschis cu totul inimile, ca să-L primească pe Hristos, atunci însăși viața lui Dumnezeu, iubirea Sa, ar fi rămas în ei, făcându-i după chipul Său. Și astfel, prin darul de bună voie al lui Dumnezeu, ei ar fi avut neprihănirea pe care o cere Legea. Dar fariseii L-au lepădat pe Hristos; „necunoscând neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși.” (Romani 10, 3.) Și n-au vrut să se supună, neprihănirii pe care a dat-o Dumnezeu.

Isus a continuat să le arate ascultătorilor Săi ce înseamnă să păzească poruncile lui Dumnezeu că aceasta este o reproducere în ei a caracterului lui Hristos, pentru că, în El, Dumnezeu a fost înfățișat zilnic înaintea lor.

„Orișicine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății.” -- Matei 5, 22.

Domnul spusese prin Moise: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta.... Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.” (Leviticul 19, 17.) Adevărurile pe care le prezenta Isus erau aceleași care fuseseră date prin profeți, dar acestea fuseseră întunecate prin împietrirea inimii și prin alipirea de păcat.

Cuvintele Mântuitorului le descopereau ascultătorilor Săi faptul că, deși îi osândeau pe alții ca fiind călcători ai Legii, ei înșiși erau tot așa de vinovați, deoarece inimile lor erau pline de ură și răutate.

Dincolo de locul unde erau adunați ei, peste mare, era ținutul Basanului, o regiune pustie, ale cărei trecători sălbaticе și coline împădurite fuseseră vreme îndelungată locul de ascunziș al tâlharilor și al criminalilor de toate felurile. Veștile despre tâlhăriile și crimele săvârșite acolo erau proaspete în mintea oamenilor și mulți ardeau de nerăbdare să-i denunțe pe acești răufăcători. În același timp, ei înșiși erau pătimași și plini de duh de ceartă; în inimile lor nutreau cea mai aprigă ură împotriva asupritorilor romani și se simțeau liberi să îi urască și să disprețuiască toate celelalte neamuri și chiar pe propriii lor concetățeni, care nu se purtau în totul după ideile lor. În toate acestea, ei călcau Legea care spune: „Să nu ucizi”.

Duhul urii și al răzbunării a luat naștere pentru întâia oară în Satana; aceasta l-a făcut să-L ducă la moarte pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine nutrește răutate sau lipsă de amabilitate în inima sa are același duh, și rodul acestuia va fi spre moarte. În gândul de răzbunare stă cel rău, așa după cum planta se află în sămânță. „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică, rămânând în el.” (1 Ioan 3, 15.)

„Oricine va zice fratelui său «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului!” Dându-L pe Fiul Său pentru răscumpărarea noastră, Dumnezeu a arătat cât de mult prețuiește El fiecare suflet omenesc; și El nu dă voie nimănui să vorbească cu dispreț despre un altul.

Vom vedea greșeli și slăbiciuni la cei din jurul nostru, dar Dumnezeu pretinde pe fiecare suflet, ca proprietate a Sa prin creațiune și, mai mult încă, a Sa prin răscumpărarea cu sângele prețios al lui Hristos. Toți au fost creați după chipul Său și chiar cei mai decăzuți trebuie tratați cu respect și iubire. Dumnezeu ne va trage la răspundere chiar și pentru un singur cuvânt de dispreț spus unui suflet pentru care Hristos și-a dat viața.

„Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?”
„Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade este treaba stăpânului său.” (1 Corinteni 4, 7; Romani 14, 4.)

„Oricine va zice: «Nebunule» va cădea sub pedeapsa focului gheenei.” În Vechiul Testament, cuvântul „nebun” este folosit pentru a arăta un apostaziat sau pe cineva care s-a dedat la răutate. Isus zice că oricine îl osândește pe fratele său ca păcătos sau ca pe unul care Îl necinstește pe Dumnezeu arată că el însuși este vrednic de aceeași pedeapsă.

Domnul Însuși, când S-a certat cu Satana pentru corpul lui Moise, „n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată.” (Iuda 9.) Dacă ar fi făcut aceasta, S-ar fi așezat pe terenul Satanei, deoarece învinuirea este arma celui rău. El este numit în Scriptură „Învinuitorul fraților noștri.” (Apocalipsa 12, 10.) Isus n-ar fi întrebuințat niciodată vreuna dintre armele Satanei. El l-a înfruntat doar prin cuvintele: „Domnul să te mustre!” (Iuda 9.)

El ne-a dat o pildă. Când suntem aduși în conflict cu vrăjmașii Domnului Hristos, nu trebuie să spunem nici un cuvânt din spirit de răzbunare sau care să aibă chiar numai aparența unei judecăți de ocară. Acela care are misiunea de a fi port-vocea lui Dumnezeu nu trebuie să rostească cuvinte pe care nici chiar Maiestatea cerului nu le-a folosit când S-a înfruntat cu Satana. Să lăsăm pe seama lui Dumnezeu lucrarea de judecată și osândire.

„Împacă-te cu fratele tău.” -- Matei 5, 24.

Iubirea lui Dumnezeu este ceva cu mult mai presus decât o simplă negație; ea este un principiu pozitiv și activ, un izvor de viață, curgând mereu spre binecuvântarea altora. Dacă iubirea lui Hristos locuiește în noi, nu numai că nu vom fi stăpâniți de vreun simțământ de ură față de semenii noștri, dar vom căuta pe orice cale să arătăm iubire față de ei.

Isus zicea: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul!” Darurile aduse ca jertfă exprimau credința că, prin Hristos, dăruitorul se făcea părtaș al harului și iubirii lui Dumnezeu. Dar, pentru acela care își exprimă credința în iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, în timp ce se lasă condus de un spirit lipsit de iubire, totul nu e decât o simplă amăgire.

Atunci când cineva, care mărturisește că Îi servește lui Dumnezeu, îi face rău sau îl vatămă pe un frate, el reprezintă în mod

fals caracterul lui Dumnezeu față de acel frate dar răul trebuie să fie mărturisit, iar el trebuie să-l recunoască drept păcat, pentru ca să fie în armonie cu Dumnezeu. Poate că fratele nostru ne-a făcut un rău mai mare decât i-am făcut noi, dar aceasta nu micșorează cu nimic răspunderea noastră. Dacă atunci când venim înaintea lui Dumnezeu ne aducem aminte că cineva are ceva împotriva noastră, trebuie să lăsăm darul nostru de rugăciune, de mulțumire, darul de bunăvoie, și să mergem la fratele cu care suntem dezbinați, să ne mărturisim păcatul cu umilință și să-i cerem iertare.

Dacă am păgubit sau insultat pe fratele nostru, în vreun mod oarecare, trebuie să-l despăgubim. Dacă am adus mărturie mincinoasă fără să știm, dacă i-am răstălmăcit cuvintele, dacă i-am păgubit influența în vreun fel, trebuie să mergem la cel cu care am vorbit despre el și să ne retragem toate cuvintele injurioase.

Dacă neînțelegerile dintre frați n-ar fi fost descoperite înaintea altora, ci ar fi fost rezolvate între ei, în spiritul iubirii creștine, cât rău s-ar fi putut evita! Câte rădăcini de amărăciune, prin care mulți au fost pătați, ar fi fost nimicite și cât de strânse și duioase ar fi fost legăturile dintre urmașii lui Hristos, uniți în iubirea Sa!

„Oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” -- Matei 5, 28.

Iudeii se lăudau cu moralitatea lor și priveau cu groază la apucăturile senzuale ale păgânilor. Prezența ofițerilor români, pe care cârmuirea imperială îi adusesese în Palestina, era o continuă

ofensă pentru popor, pentru că, o dată cu acești străini, năvălise în țară un potop de apucături păgâne, plăcere și risipă. În Capernaum, slujbașii romani, cu însoțitoarele lor vesele, frecventau aleile și locurile de plimbare și, adesea, sunetul cântecelor ușuratec tulbura liniștea lacului, când bărcile distracției lor alunecau pe luciul apei liniștite. Poporul aștepta să audă de la Isus o aspră denunțare a acestei categorii de oameni; dar nu mică le-a fost mirarea când au auzit cuvinte care dezvăluiau chiar răul din propriile lor inimi!

Când gândul cel rău este cuibărit și nutrit în inimă, oricât de ascuns, zicea Isus, aceasta arată că păcatul încă stăpânește acolo. Sufletul este încă plin de fiere amară și se află în lanțurile fărădelegii. Acela care găsește plăcere în a stăruii să privească scene murdare, care se dedă la gânduri urâte, la priviri pofticioase, poate fi ușor atras de păcate fățișe, cu toată povara lor de rușine și chinuri sfâșietoare -- adevărata natură a răului care a fost ținut ascuns în cămăruțele inimii. Clipa în care cineva săvârșește un păcat greu, din cauza vreunei ispite, nu dă naștere răului care iese la iveală, ci numai dezvoltă sau învederează ce a fost ascuns și tăinuit în inimă. Ce cugetă un om în inima sa, aceea și este, pentru că „din inimă ies izvoarele vieții.” (Proverbe 23, 7; 4, 23.)

„Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine.” -- Matei 5, 30.

Pentru a opri cangrena care se întinde în tot corpul, punându-i în primejdie viața, omul ar fi gata să se lipsească chiar de mâna sa cea dreaptă. Cu atât mai mult, ar trebui să fie gata să arunce de la el

ceea ce îi pune în primejdie sufletul.

Sufletele care au fost degradate și robite de Satana trebuie să fie răscumpărate prin Evanghelie, spre a se împărtăși de măreața libertate a fiilor lui Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu nu se mărginește numai la a-l elibera pe om de suferința care este o urmare de neînălțurat a păcatului, ci are în vedere chiar salvarea lui din păcat. Sufletul stricat și slujit trebuie să fie curățit, transformat, ca să poată fi îmbrăcat în „frumusețile Domnului Dumnezeului nostru”, asemenea chipului Fiului Său. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (Psalmii 90, 17; Romani 8, 29; 1 Corinteni 2, 9.) Numai veșnicia va putea să descopere destinul măreț la care poate să ajungă omul, refăcut după chipul lui Dumnezeu.

Pentru ca noi să atingem acest ideal înalt, trebuie să sacrificăm tot ceea ce face ca sufletul să se poticnească. Păcatul ne poate ține în stăpânire numai cu voia noastră. Predarea voinței este înfățișată ca scoaterea ochiului sau tăierea mâinii. Adeseori, ni se pare că a ne preda voința lui Dumnezeu înseamnă a consimți să trecem prin viață schilodiți sau ciunțiți. Dar este mai de folos, zice Domnul, ca eul să fie schilodit, rănit, ciunțit, dacă prin aceasta se poate intra în viață. Ceea ce vi se pare a fi un adevărat dezastru este chiar poarta spre cel mai mare câștig.

Dumnezeu este Izvorul vieții și noi putem să avem viața numai dacă suntem în comuniune cu El. Se poate să ne bucurăm de

existență pentru un timp, chiar despărțiți de Dumnezeu, dar nu avem viață. „Dar cea dedată la plăcere, măcar că trăiește, este moartă.” (1 Timotei 5, 6.) Numai prin predarea voinței noastre lui Dumnezeu este posibil ca El să ne dea viața. Numai, primind viața Sa, prin predarea eului, „este cu puțință”, zicea Isus, „ca aceste păcate ascunse, pe care vi le-am arătat, să fie biruite.”

Este cu puțință să le înmormântați în inimile voastre și să le ascundeți de ochii oamenilor, dar cum veți sta în fața lui Dumnezeu?

Dacă vă lipiți cu putere de eul personal, refuzând să-I predați voința voastră lui Dumnezeu, alegeți moartea. Dumnezeu este un foc mistuitor pentru păcat, oriunde s-ar găsi acesta. Dacă alegeți păcatul și refuzați să vă despărțiți de el, prezența lui Dumnezeu, care mistuie păcatul, vă va mistui și pe voi.

Va fi un sacrificiu ca să vă predați pe voi înșivă lui Dumnezeu; dar aceasta este o sacrificare a celor de jos pentru cele de sus, a celor pământești pentru cele veșnice. Dumnezeu nu are de gând să ne distrugă voința, deoarece numai prin lucrarea ei putem să îndeplinim ceea ce dorește El din partea noastră. Voința noastră trebuie să-I fie predată Lui, ca s-o putem primi înapoi, curățită și înnobilită; și dacă este unită prin dragoste cu Cel sfânt, El poate revărsa prin noi torențele iubirii și puterii Sale. Oricât de amară și chinuitoare poate părea această predare pentru inima încăpățânată și neprietenoasă, totuși „îți este de folos”.

Iacov n-a cunoscut victoria credinței biruitoare și n-a fost numit

luptător cu Dumnezeu, până când n-a căzut lovit și fără ajutor pe pieptul Îngerului Legământului. Numai atunci când el „șchiopăta din coapsă” (Geneza 32, 31), cetele înarmate ale lui Esau au fost îmblânzite înaintea lui, iar Faraon, mândrul moștenitor de neam împărătesc, s-a umilit să ceară binecuvântarea sa. Tot astfel, „Căpetenia mântuirii noastre” a fost făcut „desăvârșit prin suferințe” (Evrei 2, 10), iar copiii credinței „au fost puternici în slăbiciune” și „au pus pe fugă oștile vrăjmașe”. (Evrei 11, 34.) Astfel, „ologul ia parte la pradă” (Isaia 33, 23) și cel slab ajunge ca David, „și casa lui David, ca îngerul Domnului.” (Zaharia 12, 7.)

„Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta?” -- Matei 19, 3.

La iudei, unui bărbat îi era îngăduit să-și lase nevasta pentru cea mai neînsemnată nemulțumire și femeia era atunci liberă să se mărite din nou. Obiceiul acesta ducea la mari ticăloșii și păcate. În predica de pe Munte, Isus a spus lămurit că legătura căsătoriei nu se poate desface decât în caz de călcare a legământului conjugal. El a zis: „Orișicine își va lăsa nevasta, afară numai din pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește.”

Mai târziu, când fariseii L-au întrebat despre legalitatea divorțului, Isus le-a atras atenția ascultătorilor Săi, la instituția căsătoriei, așa cum a fost rânduită la creațiune. „Din pricina împietririi inimilor voastre”, le-a zis El, „a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa.” (Matei 19, 8.) El le-a

reamintit de zilele binecuvântate ale Edenului, când Dumnezeu a declarat că toate lucrurile erau „foarte bune”. De atunci își au începutul căsătoria și Sabatul, cele două instituții create pentru slava lui Dumnezeu și spre binele omenirii. Atunci când a unit mâinile perechii sfinte prin căsătorie, zicând: „Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Geneza 2, 24), Creatorul a enunțat legea căsătoriei pentru toți urmașii lui Adam până la sfârșitul timpului. Ceea ce Însuși tatăl cel veșnic declarase ca fiind bun era legea celei mai înalte binecuvântări și dezvoltări pentru om.

Așa cum s-a întâmplat cu toate darurile bune pe care le-a dat Dumnezeu oamenilor spre a fi păstrate, s-a întâmplat și cu căsătoria care a fost stricată prin păcat. Dar scopul Evangheliei este de a restatornici curăția și frumusețea ei. Atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită spre a reprezenta duiosă și sfânta unire care exista între Isus și poporul Său, cei mântuiți, pe care El i-a răscumpărat cu prețul suferințelor de pe Golgota. „Nu te teme”, zicea El, „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele Lui; și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel.” (Isaia 54, 4-5.) „Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, zice Domnul, căci Eu sunt căsătorit cu voi.” (Ieremia 3, 14.) În Cântarea Cântărilor, auzim vocea miresei, zicând: „Prea iubitul meu este al meu și eu sunt a Lui.” Și Cel care este al ei, „deosebindu-se din zece mii”, le spune aleșilor Săi: „ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur.” (Cântarea Cântărilor 2, 16; 5, 10; Cântarea Cântărilor 4, 7.)

Mai târziu, apostolul Pavel, scriindu-le creștinilor din Efes, declara că Domnul a rânduit ca bărbatul să fie capul nevestei, să fie ocrotitorul ei, legătura casei, legându-i pe membrii familiei laolaltă, tot așa cum Hristos este Capul bisericii, Mântuitorul trupului ei. De aceea El zice: „Și după cum biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor.” (Efeseni 5, 24-28.)

Harul Domnului Hristos, și numai el, poate să facă din această instituție ceea ce Dumnezeu a avut de gând să fie -- un factor de binecuvântare și înălțare a omenirii. Numai astfel familiile de pe fața pământului, prin unirea, pacea și dragostea lor, pot să reprezinte familia din ceruri.

În zilele noastre, ca și pe vremea Domnului, starea societății este cu totul departe de idealul dorit de cer, în ce privește această sacră legătură. Totuși, chiar acelor care au găsit amărăciune și dezamăgire acolo unde nădăjduiau să afle tovărășie și bucurie, Evanghelia Domnului Hristos le oferă o mângâiere. Răbdarea și noblețea pe care Spiritul Său le poate da vor îndulci inima îndurerată. Inima în care locuiește Hristos va fi așa de plină, de mulțumită, cu iubirea Sa, încât nu se va mistui de dor după simpatie și atenție. Și când sufletul Îi este predat lui Dumnezeu, înțelepciunea

Sa poate să săvârșească ceea ce înțelepciunea omenească nu este în stare. Prin descoperirea harului Său, inimi care odinioară erau nepăsătoare, sau înstrăinate, pot fi unite prin legături care sunt mai tari și mai durabile decât cele pământești -- legăturile de aur ale iubirii, care vor suporta proba încercării.

„Să nu jurați nicidecum.” -- Matei 5, 34.

Motivul pentru care se dă această poruncă este: să nu jurăm „nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea Marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru”.

Toate lucrurile vin de la Dumnezeu. Noi nu avem nimic pe care să nu-l fi primit; mai mult, nu avem nimic care să nu fi fost cumpărat pentru noi, prin sângele Domnului Hristos. Tot ce avem ajunge la noi, purtând pecetea crucii, și fiind cumpărat cu sânge mai prețios decât orice, pentru că este viața lui Dumnezeu. Prin urmare, nu dispunem de nici un lucru asupra căruia să avem dreptul de garanție că ne vom ține cuvântul.

Iudeii credeau că porunca a treia oprește folosirea în chip ușuratic a numelui lui Dumnezeu, dar își închipuiau că sunt liberi să folosească alte jurăminte. Rostirea unui jurământ era ceva obișnuit între ei. Prin Moise, li se interzisese să jure strâmb, dar ei aveau o mulțime de mijloace de a scăpa de obligația impusă de un jurământ. Nu se temeau să se dedea la ceea ce de fapt însemna profanare, nici

nu se dădeau înapoi de la călcarea jurământului, atâta timp cât se putea găsi un pretext meșteșugit, care să-i pună la adăpost de lege.

Isus a osândit practicile lor, declarând că obiceiul lor de a jura era o călcare a poruncii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Mântuitorul n-a oprit cu desăvârșire folosirea jurământului în justiție, în care Dumnezeu este luat ca martor că ceea ce se spune este adevărul curat. Isus Însuși, cu prilejul judecării Sale înaintea Sinedriului, n-a refuzat să dea mărturie sub jurământ. Marele preot I-a zis: „Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. Isus a răspuns: „Tu ai zis”, adică „Da, sunt!” (Matei 26, 63-64.) Dacă, în Predica de pe Munte, ar fi osândit jurământul înaintea instanțelor judecătorești, Hristos, l-ar fi muștrat pe marele preot cu ocazia judecării Sale, iar în felul acesta, pentru binele urmașilor Săi, ar fi întărit propria Sa învățătură. Sunt foarte mulți oameni care nu se tem să-i înșele pe semenii lor, dar au fost învățați și impresionați de Duhul lui Dumnezeu că e ceva îngrozitor să-L mintă pe Făcătorul lor. Atunci când sunt puși să jure, ei își dau seama că nu dau mărturie numai înaintea oamenilor, ci și înaintea lui Dumnezeu; că, dacă dau o mărturie mincinoasă, aceasta se face înaintea Aceluia care citește în inimă și care cunoaște exact adevărul. Cunoașterea judecăților îngrozitoare, care au urmat acest păcat, are o influență de înfrânare asupra lor.

Dar, dacă este cineva care poate să mărturisească cu hotărâre sub jurământ, apoi acesta este creștinul adevărat. El trăiește continuu ca și în prezența lui Dumnezeu, știind că orice gând este descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de a face; și, când i se cere să

facă aceasta înaintea Legii, este drept ca el să-L ia pe Dumnezeu ca martor că ceea ce spune este adevărul și numai adevărul.

Isus a mers mai departe și a statornicit o regulă care înlătură jurământul. El învață că adevărul exact trebuie să fie legea vorbirii. „Felul vostru de vorbire să fie: «Da, da și nu, nu»; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău”.

Aceste cuvinte osândesc toate acele fraze fără înțeles și de umplutură, care sunt vecine cu profanarea. Ele condamnă complimentele înșelătoare, ocolirea adevărului, frazele lingușitoare, exagerările, falsurile în comerț, care sunt atât de obișnuite în societate și în lumea afacerilor. Ele mai învață că nici un om care încearcă să pară ceea ce nu este, sau ale cărui cuvinte nu exprimă adevăratele simțăminte ale inimii sale, nu poate fi numit sincer.

Dacă aceste cuvinte ale Domnului ar fi luate în seamă, ele ar pune capăt bănuielilor rele și neplăcutelor vorbiri de rău; pentru că, vorbind despre faptele și motivele altuia, cine poate fi sigur că spune exact adevărul? Cât de deseori mândria, patima, ura personală, colorează impresia făcută! O privire, un cuvânt, chiar un accent al vocii, pot fi însuflețite de neadevăr. Și faptele pot să fie în așa fel înfățișate, încât să dea o impresie greșită. Și „ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău”.

Tot ce fac creștinii trebuie să fie transparent ca lumina soarelui. Adevărul este de la Dumnezeu; înșelăciunea, în oricare din miliardele ei de forme, este de la Satana, și oricine se îndepărtează

în vreun fel oarecare de linia cea dreaptă a adevărului se vinde singur puterii celui rău. Totuși, nu este un lucru ușor să spui exact adevărul. Nu putem să spunem adevărul, dacă nu cunoaștem adevărul. Și cât de adesea se întâmplă că păreri preconcepute, scăpări din minte, o cunoaștere incompletă, greșeli de judecată, ne împiedică să avem o dreaptă înțelegere a lucrurilor cu care avem de-a face. Noi nu putem să rostim adevărul, dacă mințile noastre nu sunt călăuzite continuu de Acela care este Adevărul.

Prin sfântul apostol Pavel, Domnul Hristos ne îndeamnă: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har”. (Coloseni 4, 6.) „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.” (Efeseni 4, 29.) În lumina acestor texte din Sfânta Scriptură, se poate vedea cum cuvintele rostite de Domnul, pe Munte, osândesc vorbirea glumeață, ușuratică și nerușinată. Ele cer ca vorbirea noastră să fie nu numai sinceră, ci și curată.

Aceia care au învățat de la Hristos nu vor lua deloc parte „la lucrările neroditoare ale întunericului”. (Efeseni 5, 11.) În vorbire, ca și în viață, ei vor fi simpli, cinstiți și credincioși, căci se pregătesc pentru societatea celor sfinți, în gura căroră „nu s-a găsit minciună”. (Apocalipsa 14, 5.)

„Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău, ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.” -- Matei 5, 39.

Prilejuri de ațâțare se iveau întruna la iudei din cauza

contactului lor cu oastea romană. Detașamentele militare staționau în diferite puncte, pretutindeni în Iudea și Galilea, iar prezența acestora aducea mereu aminte poporului despre decăderea sa, ca națiune. Cu multă amărăciune în inimă, iudeii auzeau puternicul sunet de trâmbiță și vedeau cetele de soldați, rânduindu-se în jurul stindardului Romei și salutând cu mult respect acest simbol al puterii ei. Ciocnirile între localnici și ostași erau dese și ațâțau ura poporului. Adesea, când vreun slujbaș roman, însoțit de garda sa de ostași, se grăbea să meargă dintr-un loc în altul, el pune mâna pe țărani iudei, care lucrau la câmp, și îi silea să poarte poveri pe drumuri de munte sau să facă oricare alt serviciu de care era nevoie. Lucrul acesta era în armonie cu legea și obiceiul roman, iar împotrivirea la astfel de cereri dădea naștere la umilințe și cruzimi. În fiecare zi, în sufletele oamenilor se adâncea dorul de a scutura jugul roman. Mai cu seamă printre galileenii îndrăzneți și brutali, spiritul revoltei era vădit. Fiind un oraș de graniță, Capernaum era sediul unei garnizoane romane și, chiar în timpul când Isus învăța norodul, vederea unei companii de ostași le reamintea ascultătorilor Săi gândul amar al umilirii lui Israel. Norodul privea cu nerăbdare la Isus, nădăjduind că El era Cel care avea să îngenunche mândria romană.

Isus privea cu tristețe fețele întoarse spre El. El observă spiritul de răzbunare, care-și întipărise pecetea cea rea asupra lor și știa cât de fierbinte dorește poporul puterea de a-i zdrobi pe împilatori. Plin de întristare, El îi îndemnă: „Nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt”.

Aceste cuvinte nu erau decât o repetare a învățaturii Vechiului Testament. E adevărat că regula „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” (Leviticul 24, 20), făcea parte din legile date prin Moise, dar aceasta era o lege civilă. Nimeni nu avea dreptul să se răzbune, pentru că aveau cuvintele Domnului: „Nu zice: «Îi voi întoarce eu răul!»” „Nu zice: «Cum mi-a făcut el, așa am să-i fac și eu.»” „Nu te bucura de căderea vrăjmașului tău.” „Dacă este flămând vrăjmașul tău, dă-i pâine să mănânce, dacă-i este sete, dă-i apă să bea.” (Proverbe 20, 22; 24, 17.29; 25, 21.22.)

Toată viața pământească a Domnului Isus a fost o trăire a acestui principiu. Mântuitorul nostru a părăsit locașul Său ceresc spre a le aduce vrăjmașilor Săi pâinea vieții. Deși calomnia și prigoana au fost îngrămădite asupra Lui, de la leagăn și până la mormânt, ele n-au făcut să iasă de la El decât expresia unei iubiri iertătoare. Iată ce zice El prin profetul Isaia: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obrazii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări.” (Isaia 50, 6.) „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.” (Isaia 53, 7.) Iar de pe crucea de pe Golgota străbate prin veacuri rugăciunea Sa pentru ucigașii Săi și solia plină de nădejde pentru tâlharul muribund.

Prezența Tatălui L-a cuprins pe Hristos și nu I s-a întâmplat nimic altceva decât ce a îngăduit iubirea nemărginită, pentru binecuvântarea omenirii. Acesta era izvorul Său de mângâiere și este și pentru noi. Acela care este pătruns de Spiritul Domnului Hristos

rămâne în Hristos. Lovitura țintită spre el cade asupra Mântuitorului, care îl înconjoară cu prezența Sa. Și orice vine asupra lui, vine de la Hristos. El n-are nevoie să se împotrivescă răului, deoarece Domnul este apărarea sa. Nimic nu-l poate atinge, decât dacă îngăduie El, și „toate lucrurile” îngăduite „lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” (Romani 8, 28.)

„Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.”

Isus îi îndemna pe ucenicii Săi ca, în loc să se împotrivescă cererilor acelor care aveau puterea, să facă chiar mai mult decât li se pretindea. Și, pe cât era cu putință, să se achite de orice obligație, chiar dacă aceasta trecea peste prevederile legilor țării. Legea, așa cum era dată prin Moise, recomanda o deosebită considerație față de cel sărac. Când un om sărac își dădea haina ca zălog sau gaj pentru vreo datorie, creditorului nu-i era îngăduit să pătrundă în locuința acestuia, ca s-o ia. El trebuia să aștepte în uliță până i se aducea zălogul. Și, oricare ar fi fost împrejurările, obiectul trebuia înapoiat stăpânului său până seara. (Deuteronom 24, 10-13.) În zilele Domnului Hristos, aceste măsuri bune erau prea puțin luate în seamă; dar Isus i-a învățat pe ucenicii Săi să se supună hotărârii judecății, chiar dacă aceasta ar fi cerut mai mult decât îngăduia legea lui Moise. Chiar dacă li s-ar fi cerut o parte din îmbrăcămintea lor, trebuia să o dea. Mai mult, trebuia să-i dea creditorului dreptul său și, dacă era nevoie, chiar mai mult decât atât. „Oricui vrea să se judece cu tine”, zicea El, „și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa”. Și dacă

curierul îți cere să mergi cu el o distanță de o milă, mergi două.

Isus a adăugat: „Celui ce-ți cere, dă-i; și nu-i întoarce spatele celui ce vrea să împrumute de la tine”. Aceeași învățătură a fost dată prin Moise: „Să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău celui lipsit. Ci să-ți deschizi mâna și să-l împrumuți cu ce-i trebuie ca să facă față nevoilor lui.” (Deuteronom 15, 7-8.) Textul acesta lămurește înțelesul cuvintelor Mântuitorului. Domnul nu ne învață să dăm fără nici o socoteală tuturor aceluia care cer milă, ci zice: „Să-l împrumuți cu ce-i trebuie, ca să facă față nevoilor lui”; și acesta trebuie să fie un dar, mai degrabă decât un împrumut; noi trebuie „să dăm cu împrumut, fără să nădăjduim ceva în schimb.” (Luca 6, 35.)

Cine-și face milă și ajută, pe trei îi hrănește bine: pe cel lipsit, pe sine și pe Mine.

„Iubiți pe vrăjmașii voștri.” -- Matei 5, 44.

Învățătura Mântuitorului: „Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău” a fost un cuvânt greu pentru iudeii răzbunători, care au murmurat împotriva Lui, între ei. Dar Isus a făcut o declarație și mai tare:

„Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău»”. Dar Eu vă spun: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce blesteamă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai

Tatălui vostru care este în ceruri”.

Acesta era spiritul Legii pe care rabinii o răstălmăciseră, făcând din ea un șir de îndatoriri reci și aspre. Ei se socoteau a fi mai buni decât ceilalți oameni și având dreptul la deosebita favoare a lui Dumnezeu, în virtutea nașterii lor ca israeliți; dar Isus le-a îndreptat mintea spre spiritul iubirii iertătoare, ca fiind dovada evidentă că ei nu erau însuflețiți de motive mai nobile decât vameșii și păcătoșii pe care îi disprețuiau.

El le-a arătat apoi ascultătorilor Săi pe Conducătorul universului, cu numele nou de „Tatăl nostru”. Isus dorea să-i facă să înțeleagă cu câtă compătimire suspină inima lui Dumnezeu după ei. El îi învăța că Dumnezeu poartă de grijă fiecărui suflet pierdut; că așa „cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El”. (Psalmii 103, 13.) O astfel de concepție despre Dumnezeu n-a fost dată niciodată lumii de nici o altă religie, în afară de cea din Biblie. Păgânismul îi învață pe oameni să privească Ființa Supremă ca fiind ceva de temut, nicidecum de iubit, o zeitățe dușmănoasă, care trebuie să fie îmblânzită prin sacrificii, nicidecum un Părinte care revarsă asupra copiilor Săi darul iubirii Sale. Chiar poporul Israel ajunsese așa de orb față de prețioasa învățătură a profeților cu privire la Dumnezeu, încât această descoperire a iubirii Sale părintești era un subiect original, un nou dar făcut lumii.

Iudeii susțineau că Dumnezeu îi iubește numai pe aceia care Îi slujesc -- după părerea lor, pe aceia care împlinesc pretențiile rabinilor -- iar toți ceilalți oameni zac sub osânda și sub blestemul

Lui. Nu așa, zicea Isus; ci toată lumea -- atât cel rău, cât și cel bun -- stă în lumina strălucitoare a iubirii Sale. Voi trebuie să învățați adevărul acesta chiar din natură; pentru că Dumnezeu „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și să dă ploaie și peste cei dreți și peste cei nedreți”.

Pământul produce, an după an, bunătățile sale și își continuă mișcarea de rotație în jurul soarelui, nu pentru că ar avea în sine o putere. Mâna lui Dumnezeu călăuzește planetele și le poartă de grijă în mersul lor ordonat prin Cosmos. Tot prin puterea Sa, vara și iarna, timpul semănatului și timpul seceratului, ziua și noaptea urmează una alteia într-o succesiune ordonată. Prin Cuvântul Său, cresc plantele, apar frunzele, înfloresc florile. Orice lucru bun, pe care îl avem, fiecare rază de soare și picătură de ploaie, fiecare bucată de pâine, fiecare clipă de viață, toate sunt un dar al iubirii.

Tatăl nostru cel ceresc a avut milă de noi chiar atunci când eram lipsiți și aveam un caracter neplăcut, fiind „vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții.” „Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui.” (Tit 3, 3-5.) Iubirea Sa, o dată primită în inimă, ne va face amabili și iubitori nu numai față de aceia care ne plac, ci și față de oamenii cei mai greșiți, cei mai decăzuți și cei mai păcătoși.

Numai aceia care sunt părtași de fire dumnezeiască sunt copii ai lui Dumnezeu. Nici clasa socială, nici nașterea, nici naționalitatea, nici vreun privilegiu religios nu pot fi o dovadă că suntem membri ai

familiei lui Dumnezeu; ci adevărata dovadă este iubirea, -- o iubire care îmbrățișează întreaga omenire. Chiar păcătoșii ale căror inimi nu sunt cu totul închise față de Duhul lui Dumnezeu vor răspunde la bunătate; așa cum sunt gata să arate ură pentru ură, vor fi gata să dea pe față și iubire pentru iubire. Dar numai Duhul lui Dumnezeu răspunde cu iubire la ură. Să fii amabil față de cel nemulțumitor și față de cel rău, să faci binele fără să nădăjduiești că vei fi răsplătit este deviza casei regale cerești, semnul sigur prin care copiii Celui Prea Înalt își descoperă poziția lor înaltă.

„Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” -- Matei 5, 48.

Cuvântul „dar” înseamnă o concluzie, o urmare la ceea ce s-a spus mai înainte. Isus a descris înaintea ascultătorilor Săi îndurarea și iubirea dăinuitoare a lui Dumnezeu și, de aceea, îi îndeamnă să fie desăvârșiți. Pentru că Tatăl vostru cel ceresc „este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi” (Luca 6, 35), pentru că S-a plecat ca să vă înalțe, de aceea, zicea Isus, puteți deveni ca El în caracter și puteți să stați în picioare fără vină, înaintea oamenilor și a îngerilor.

Condițiile vieții veșnice, sub har, sunt tot cele care erau în Eden -- o perfectă ascultare de principiile Legii Sale. Măsura de caracter prezentată în Vechiul Testament este și în Noul Testament. Și aceasta nu este o măsură pe care să n-o putem ajunge. În orice poruncă sau îndemn pe care-l dă Dumnezeu este o făgăduință care, cu siguranță, se află la temelie. Dumnezeu a luat toate măsurile ca să putem ajunge asemenea Lui și El va face aceasta pentru toți cei care

nu se împotrivesc printr-o voință stricată, care să facă fără putere harul Său.

Dumnezeu ne-a iubit cu o iubire negrăită, și iubirea noastră se trezește față de El pe măsură ce înțelegem ceva din lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea acestei iubiri atrăgătoare a Domnului. Prin cunoașterea iubirii Sale, dovedită față de noi pe când eram încă păcătoși, inima împietrită se înmoaie, se supune, iar păcătosul este transformat și ajunge un fiu al cerului. Dumnezeu nu Se folosește de măsuri constrângătoare; mijlocul pe care îl întrebuințează El pentru a izgoni păcatul din inimă este iubirea. Cu ajutorul ei, El transformă mândria în umilință, iar vrăjmășia și necredința în iubire și credință.

Iudeii se chinuseră îngrozitor ca să ajungă la desăvârșire prin propriile lor eforturi, dar dăduseră greș. Domnul le spusese că, având neprihănirea lor, cu nici un chip nu vor intra în Împărăția cerurilor. Acum, El le arăta caracterul neprihănirii pe care o vor avea toți aceia care vor intra în ceruri. În toată Predica de pe Munte El descrie roadele ei și acum, printr-o propoziție, arată izvorul și natura ei: Fiți desăvârșiți, după cum și Dumnezeu este desăvârșit. Legea nu este altceva decât o copie a caracterului lui Dumnezeu. Priviți la Tatăl vostru cel ceresc și veți vedea în El o dovadă desăvârșită a principiilor care stau la temelia cărmuirii Sale.

Dumnezeu este iubire. Ca și razele de lumină ce vin de la soare, iubirea, lumina și bucuria izvorăsc de la El peste toate făpturile Sale. Natura Sa este de a da. Viața Sa însăși este revărsarea iubirii

neegoiste.

„Slava Sa este binele fiilor Săi, Iar bucuria Sa o părintească grijă pentru ei.”

El ne spune să fim desăvârșiți după cum este și El. Noi trebuie să fim izvoare de lumină și binecuvântare pentru cei din jurul nostru, după cum este El pentru tot universul. Noi nu avem nimic de la noi înșine, ci lumina iubirii Sale strălucește asupra noastră, iar noi trebuie să reflectăm razele ei. Cu multă bunătate din bunătatea Sa, și noi putem să fim desăvârșiți în sfera noastră, așa după cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Lui.

Isus a spus: „Fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru este desăvârșit”. Dacă sunteți copii ai lui Dumnezeu, sunteți părtași ai naturii Sale și nu puteți fi altfel, decât asemenea Lui. Orice copil trăiește prin viața tatălui său. Dacă sunteți copii ai lui Dumnezeu -- născuți prin Duhul Său -- trăiți prin viața lui Dumnezeu. În Hristos, „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2, 9) și viața lui Isus se arată „în trupul nostru muritor”. (2 Corinteni 4, 11.) Având-o în voi, această viață va da naștere la același caracter și va da pe față aceleași fapte pe care le-a arătat și în El. În felul acesta, veți fi în armonie cu orice învățătură a Legii Sale, pentru că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19, 7.) Prin iubire, „neprihănirea Legii” va fi „împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”. (Romani 8, 4.)

Capitolul 4

Adevăratul motiv în slujire

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei.” -- Matei 6, 1.

Cuvintele rostite de Domnul pe Munte erau o expresie a învățaturii nerostite a vieții Sale, pe care oamenii nu ajunseseră s-o priceapă. Ei nu puteau să înțeleagă cum, având o așa mare putere, a neglijat s-o folosească pentru a câștiga ceea ce ei socoteau ca fiind lucrul cel mai bun. Spiritul, motivele și metodele lor erau cu totul contrare celor ale Sale. Cu toate că pretindeau a fi foarte plini de râvnă pentru cinstirea Legii, mândria deșartă era adevărata țintă pe care o urmăreau ei, și Domnul avea să le arate că iubitorul de sine este, de fapt, un călcător al Legii.

Dar principiile nutrite de farisei sunt date pe față de oamenii din toate timpurile. Spiritul fariseismului este spiritul firii omenești. Și, cum Mântuitorul a arătat deosebirea dintre spiritul și metodele Sale și acelea ale rabinilor, învățătura Sa este tot așa de potrivită pentru oamenii tuturor timpurilor. Pe vremea Domnului Hristos, fariseii căutau să câștige favoarea cerului, pentru ca să-și asigure onoarea lumii și profitul personal, lucruri pe care le priveau ca o răsplată a virtuții. În același timp, ei făceau paradă de faptele lor de milostenie înaintea norodului, ca să-i atragă atenția și să capete o faimă pentru sfințenia lor.

Isus le-a muștră lăudăroșenia, spunând că Dumnezeu nu recunoaște o asemenea slujire și că lingușirea și admirația poporului, pe care ei le căutau cu atâta ardoare, erau singura răsplată pe care aveau să o primească vreodată.

„Tu, dar, când faci milostenie”, zicea Domnul, „să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”

Prin aceste cuvinte, Isus n-a învățat că faptele de milostenie trebuie ținute totdeauna în ascuns. Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, n-a ascuns generosul sacrificiu al creștinilor din Macedonia, ci a vorbit despre harul pe care Domnul îl lucruse în ei și, în felul acesta, și alții au fost însuflețiți de același duh. Tot el scria și bisericii din Corint și zicea: „Râvna voastră a îmbărbătat pe foarte mulți dintre ei.” (2 Corinteni 9, 2.)

Chiar cuvintele Domnului lămuresc ce a vrut să spună, anume că faptele de milostenie nu trebuie să aibă scopul de a câștiga lăudă și cinste de la oameni. Adevărata evlavie nu face nimic pentru a fi o priveriște. Aceia care umblă după cuvintele de laudă și lingușire și se hrănesc cu ele, ca și cu o dulceăț, sunt creștini numai cu numele.

Prin faptele lor bune, urmașii lui Hristos trebuie să aducă slavă nu lor înșile, ci Aceluia prin al Cărui har și putere au făcut toate acestea. Orice faptă bună este adusă la îndeplinire numai prin Spiritul Sfânt, și Spiritul este dat pentru proslăvirea Celui ce l-a dat,

nu pentru a celui ce l-a primit. Când lumina lui Hristos strălucește în suflet, gura va fi plină de laudă și mulțumire față de Dumnezeu. Rugăciunile voastre, împlinirea datoriei, bunătatea voastră, tăgăduirea de sine nu vor alcătui niciodată tema gândurilor sau conversațiilor voastre. Isus va fi mărit, eul va fi ascuns, și Hristos Se va arăta ca totul în toate.

Noi trebuie să dăruim în sinceritate, nu spre a face paradă de faptele noastre bune, ci din milă și dragoste față de cei aflați în suferință. Sinceritatea scopului, adevărata bunătate a inimii, este motivul care are preț în ochii cerului. Sufletul sincer în iubirea sa, cu inima întreagă în devoțiunea sa, este privit de Dumnezeu ca fiind mai de preț decât mult aur din Ofir.

Nu trebuie să ne gândim la răsplată, ci la slujire; cu toate acestea, bunătatea arătată în acest spirit nu va rămâne nerăsplătită. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti pe față.” Dacă este adevărat că Dumnezeu Însuși este marea Răsplată, care le cuprinde pe toate celelalte, atunci sufletul Îl primește și se bucură de El numai în măsura în care se face asemenea cu El în caracter. Numai cele ce sunt asemenea se pot prețui unele pe altele. Numai când ne dăruim pe noi înșine lui Dumnezeu pentru binele omenirii, și El ni Se dăruiește nouă.

Nimeni nu poate să facă loc în propria sa inimă și viață, ca șuvoiul binecuvântării lui Dumnezeu să curgă spre alții, fără ca să primească el însuși o bogată răsplată. Colinele și câmpiile care oferă o albie, pentru ca pâraiele de munte să ajungă la mare, nu suferă nici

o pierdere prin aceasta. Ceea ce dau ele este răsplătit însutit, pentru că torentul care curge, murmurând în drumul său, lasă în urmă darul său de verdeață și rodnicie. Iarba de pe malurile sale este de un verde viu, copacii sunt plini de frunziș verde, florile sunt mai îmbelșugate. Când pământul rămâne sterp și scorjit de arșița dogoritoare a soarelui de vară, un brâu de verdeață arată cursul râului; iar câmpia care își deschide sânul, ca să poarte comoara muntelui spre mare, este îmbrăcată cu prospețime și frumusețe -- o dovadă a răsplătirii pe care harul lui Dumnezeu le-o dă tuturor celor care se predau, ca să fie mijlocitori prin care El să-și reverse binecuvântările Sale asupra lumii.

Aceasta este binecuvântarea de care au parte cei care arată milă față de nevoiași. Profetul Isaia zice: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede” Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă; „Vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.” (Isaia 58, 7-11.)

Lucrarea de binefacere este de două ori binecuvântată. În timp ce acela care dă celui lipsit îi face fericiți pe alții, el însuși este binecuvântat într-o măsură mult mai mare. Harul lui Hristos dezvoltă în sufletul său trăsături de caracter, care sunt cu totul potrivnice egoismului -- trăsături care vor curăți, înnobila și îmbogăți viața. Faptele de milostenie, săvârșite în taină, vor lega inimile laolaltă și le vor apropia tot mai mult de inima Aceluia din

care izvorăște orice impuls bun. Micile atenții, micile fapte de iubire și sacrificiul de sine, care se revarsă din viață tot așa de tăcut ca și parfumul dintr-o floare -- toate acestea alcătuiesc nu o mică parte din binecuvântarea și fericirea vieții. Se va vedea la urmă că tăgăduirea de sine pentru binele și fericirea altora, oricât de umilă și nelăudată aici pe pământ, este recunoscută în cer ca semn al unirii noastre cu Împăratul slavei, care a fost bogat și, totuși, S-a făcut sărac pentru noi.

Se poate ca faptele de binefacere să fi fost săvârșite în taină, dar influența celui ce le-a săvârșit nu poate fi ascunsă. Dacă lucrăm din toată inima ca urmași ai lui Hristos, inima va fi în strânsă simpatie cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu, impresionând spiritul nostru, va scoate la iveală sfintele armonii ale sufletului, ca răspuns la atingerea divină.

Acela care dă talente sporite celor care au folosit cu înțelepciune darurile ce le-au fost încredințate, are plăcere să recunoască lucrarea poporului Său credincios în Cel Iubit, prin al cărui har și putere au lucrat. Aceia care au urmărit dezvoltarea și desăvârșirea unui caracter creștin, punându-și puterile la lucru în fapte bune, vor culege în lumea viitoare ceea ce au semănat. Lucrarea începută pe pământ va ajunge perfecțiunea în acea viață mai înaltă și mai sfântă, care va dura cât veșnicia.

„Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii.” -- Matei 6, 5.

Fariseii hotărâseră anumite ore pentru rugăciune; și, dacă se

aflau în altă parte la timpul hotărât, după cum se întâmpla adesea, se opreau oriunde ar fi fost -- fie în stradă, fie în piață, în mijlocul mulțimilor de oameni ce alergau înapoi și încolo -- și, așa cu voce tare, își înălțau rugăciunile lor formale. O astfel de închinare, adesea numai pentru înălțare de sine, a atras musturarea necruțătoare a lui Isus. Cu toate acestea, El n-a oprit rugăciunea publică, pentru că El Însuși Se ruga împreună cu ucenicii Săi, în prezența mulțimilor. Dar El învăța că rugăciunile particulare nu trebuie să fie auzite decât de Dumnezeu. Nici o ureche curioasă nu trebuie să primească povara unor astfel de cereri.

„Când te rogi, intră în odăița ta”. Să avem un loc stabilit pentru rugăciunea tainică. Isus alesese locuri anume pentru comuniunea cu Dumnezeu și tot așa trebuie să facem și noi. Adesea, se simte nevoia să ne retragem într-un loc anume, oricât de umil ar fi, unde putem să fim singuri cu Dumnezeu.

„Roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns.” În numele lui Isus, putem să venim în prezența lui Dumnezeu cu încrederea unui copil. Nu este nevoie de nici un om ca mijlocitor. Prin Isus, ne putem deschide inimile lui Dumnezeu, ca înaintea Unuia care ne cunoaște și ne iubește.

În locul tainic al rugăciunii, unde nici un ochi nu ne vede, decât ochiul lui Dumnezeu, nici o ureche nu ne aude, decât urechea lui Dumnezeu, putem să aducem cele mai tainice dorințe și frământări ale noastre înaintea Tatălui îndurării nemărginite; și, în tăcerea și liniștea sufletului, vocea aceea care nu zăbovește niciodată să

răspundă la strigătul unor nevoi omenești va vorbi inimilor noastre.

„Domnul este plin de milă și de îndurare.” (Iacov 5, 11.) El așteaptă cu o iubire neobosită să audă mărturisirile celor abătuți și să le primească pocăința. Așteaptă un semn de recunoștință din partea noastră, cum așteaptă mama zâmbetul de recunoaștere de la odrasla ei. Domnul vrea ca noi să înțelegem cât de arzător și duios ne dorește inima Sa. El ne invită să schimbăm încercările noastre cu simpatia Sa, întristările noastre cu iubirea Lui, rănilile noastre cu vindecarea Lui, slăbiciunea noastră cu tăria Lui, goliciunea noastră cu plinătatea Lui. Niciodată cel care a venit la El n-a fost dezamăgit. „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu îți se umple fața de rușine.” (Psalmii 34, 5.)

Aceia care-L caută pe Dumnezeu în ascuns, aducând înaintea Domnului nevoile lor și cerând ajutor, nu vor striga în zadar. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” Dacă facem din Domnul tovarășul nostru zilnic, vom simți că puterile unei lumi nevăzute sunt în jurul nostru; privind la Isus, vom deveni asemenea chipului Său. Privind, vom fi schimbați. Caracterul este îmblânzit, curățit și înnobilit pentru Împărăția cerească. Rezultatul sigur al comuniunii și părtășiei cu Domnul nostru va fi creșterea evlaviei, curăției și ardoarei. Rugăciunea va fi din ce în ce mai inteligentă. Noi primim o educație dumnezeiască și aceasta este dovedită printr-o viață de sânguință și zel.

Sufletul care se întoarce spre Dumnezeu după ajutor, sprijin și putere, prin rugăciune zilnică și serioasă, va avea aspirații nobile, o

înțelegere lămurită a adevărului și datoriei, planuri mari de acțiune și o continuă foame și sete după neprihănire. Păstrând legătura cu Dumnezeu, vom ajunge în stare să le dăm și altora, cu care venim în legătură, lumina, pacea și seninătatea care domnesc în sufletele noastre. Tăria câștigată prin rugăciune, unită cu efortul stăruitor de a ne educa mintea pentru meditație și luare-aminte, ne pregătește pentru îndatoririle zilnice și ne păstrează un duh liniștit în toate împrejurările.

Dacă ne apropiem de Dumnezeu, El va pune în gura noastră un cuvânt ca să vorbim pentru El, chiar o laudă pentru Numele Său. Ne va da un ton din cântarea îngerilor, un imn de mulțumire pentru Tatăl nostru ceresc. În fiecare manifestare a vieții, se va da pe față lumina și iubirea unui Mântuitor care locuiește în inimă. Tulburările din afară nu pot atinge viața care este trăită prin credința în Fiul lui Dumnezeu.

„Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii.” -
- Matei 6, 7.

Păgânii își închipuiau că rugăciunile au meritul de a face ispășire pentru păcat. Altfel spus, cu cât rugăciunea era mai lungă, cu atât meritul era mai mare. Dacă ar fi putut deveni sfinți prin propriile lor eforturi, păgânii ar fi avut în ei înșiși ceva de care să se bucure, o pricină de laudă. Această idee despre rugăciune este expresia principiului îndreptățirii prin merite personale, care stă la temelia tuturor sistemelor falsei religii. Fariseii adoptaseră această idee păgână despre rugăciune și nimic n-a înlăturat-o în zilele

noastre, chiar printre aceia care se pretind a fi creștini. Repetarea de fraze obișnuite și tipice, când inima nu simte nici o nevoie de Dumnezeu, e la fel cu „bolboroselile” păgânilor.

Rugăciunea nu este o ispășire pentru păcat. Ea nu are nici o virtute, nici vreun merit în sine. Toate cuvintele înflorite, pe care le folosim, nu pot fi echivalente nici chiar cu o singură dorință sfântă. Rugăciunile cele mai elocvente nu sunt decât cuvinte fără rost, dacă nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii. Numai rugăciunea care izvorăște dintr-o inimă dornică, în care sunt exprimate nevoile simple ale sufletului, ca și cum am cere o favoare unui prieten pământesc, așteptând ca ea să fie împlinită, doar aceasta este rugăciunea credinței. Dumnezeu nu dorește complimentele noastre ceremoniale, dar strigătul negrăit al unei inimi zdrobite și stăpânite de simțământul păcatului și al completei slăbiciuni își găsește drum la Tatăl oricărei îndurări.

„Când postiți să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii.” -- Matei 6, 16.

Postul pe care îl recomandă Cuvântul lui Dumnezeu este mult mai mult decât o formă. El nu constă numai în a lăsa la o parte mâncarea, în a te îmbrăca în sac și în a-ți presăra cenușă pe cap. Acela care postește, având adevărata părere de rău din cauza păcatului, nu umblă niciodată după laudă.

Ținta postului pe care Dumnezeu ne îndeamnă să-l ținem nu este de a ne chinui trupul pentru păcatul sufletului, ci de a ne ajuta

să ne dăm seama de caracterul grav al păcatului, umilindu-ne inima înaintea lui Dumnezeu și primind harul Său iertător. Porunca Sa către Israel era aceasta: „Sfâșiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru.” (Ioel 2, 13.)

Postul nu ne va fi de nici un folos pentru a face pocăință sau a ne măguli că, prin propriile noastre fapte, vom merita sau vom cumpăra o moștenire între cei sfinți. Când I s-a adresat Domnului întrebarea: „Ce să facem, ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”, El a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” (Ioan 6, 28-29.) Pocăința este întoarcerea de la eul personal spre Hristos, și, dacă Îl primim pe Hristos așa încât, prin credință, El să-și poată trăi viața în noi, faptele bune se vor vedea.

Isus zicea: „Tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să arăți că postești, nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns.” (Matei 6, 17-18.) Ceea ce se face pentru slava lui Dumnezeu trebuie să se facă cu bucurie, nu cu inima tristă și posomorâtă. În religia Domnului Isus nu este nimic posomorât. Dacă printr-o atitudine de murmurare, creștinii lasă impresia că au fost dezamăgiți de Domnul lor, ei dau o mărturie falsă despre caracterul Său și pun argumente în gura vrăjmașilor Săi. Deși prin cuvinte au pretenția că Dumnezeu este Tatăl lor, totuși, printr-o înfățișare tristă și posomorâtă ei se prezintă lumii ca niște orfani.

Domnul dorește să facem ca serviciul Său să apară atrăgător, cum și este în realitate. Să faci ca tăgăduirea de sine și frământările

ascunse ale inimii să fie descoperite numai Mântuitorului. Să faci ca poverile să fie aduse la piciorul crucii și să mergi înainte pe cărare, bucurându-te în iubirea Aceluia care te-a iubit cel dintâi. Poate că oamenii nu vor cunoaște niciodată lucrarea care se săvârșește în ascuns între un suflet și Dumnezeu, dar urmarea lucrării Duhului asupra inimii va fi văzută de toți, pentru că „Acela care vede în ascuns, îți va răsplăti”.

„Nu vă strângeți comori pe pământ.” -- Matei 6, 19.

Comoara adunată pe pământ nu dăinuiește; hoții o sapă și o fură; moliile și rugina o strică; focul și furtuna ne nimicesc averile. „Și unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” Comoara adunată pe pământ va acapara mintea, dând cu totul la o parte lucrurile cerești.

Iubirea de bani era pasiunea cea mai mare pe vremea iudeilor. Spiritul lumesc luase locul lui Dumnezeu și al religiei în suflet. Tot așa stau lucrurile și în zilele noastre. Goana după îmbogățire are o influență așa de seducătoare și fermecătoare asupra vieții, încât noblețea și omenia sunt pervertite, până când se pierd. Slujirea Satanei este plină de grijă, frământare și muncă istovitoare, iar bogăția pe care oamenii se străduiesc s-o adune pe pământ, nu e decât pentru scurtă vreme.

Domnul zicea: „Strângeți-vă comori în ceruri unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”.

Sfatul este: „Să vă strângeți comori în cer”. Este în interesul vostru personal să vă asigurați bogățiile cerești. Numai acestea sunt cu adevărat ale voastre, din tot ce aveți. Comoara adunată în cer este nepieritoare. Nici focul sau apele n-o pot nimici, nici hoții n-o pot jefui, nici moliile sau rugina n-o pot strica, pentru că Dumnezeu este Cel care o păstrează.

Această comoară, pe care Domnul o socotește mai de preț decât tot ce are preț, este „bogăția slavei moștenirii Lui între sfinți”. (Efeseni 1, 18.) Ucenicii Domnului Hristos sunt numiți giuvaierurile Sale, comoara Sa prețioasă și deosebită. El zice: „Ei sunt pietrele cununii împărătești”. (Zaharia 9, 16.) „Voi face pe oameni mai prețioși decât aurul curat, mai scump decât aurul din Ofir.” (Isaia 13, 12.) Domnul Hristos privește la poporul Său, în curăția și desăvârșirea sa, ca la răsplata suferințelor Sale, a umilinței și iubirii Sale, completarea strălucirii Sale fiind Hristos, marele Centru, de la care radiază toată strălucirea.

Nouă ne este dat să ne unim cu El în marea lucrare de răscumpărare și să ne împărtășim cu El de bogățiile câștigate prin moartea și suferințele Sale. Sfântul apostol Pavel le scria creștinilor din Tesalonic: „Căci cine este în adevăr nădejdea sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră.” (1 Tesaloniceni 2, 19-20.) Aceasta este comoara în vederea căreia ne îndeamnă Domnul să lucrăm. Caracterul este marele seceriș al vieții. Fiecare cuvânt sau faptă care, prin harul lui Hristos,

va da naștere, într-un suflet, la un impuls îndrumător spre cer, fiecare efort care tinde spre formarea unui caracter creștin, înseamnă adunarea unei comori în cer.

Unde este comoara, acolo va fi și inima. Prin fiecare efort săvârșit în folosul altora, noi înșine avem un mare folos. Acela care sacrifică bani sau timp pentru răspândirea Evangheliei se înscrie, cu propriul său interes și cu rugăciuni, pentru lucrare și pentru sufletele care trebuie să fie mișcate prin ea, cu sentimentele sale de iubire care se revarsă asupra altora, iar el este îndemnat la o mai mare devoțiune pentru Dumnezeu, ca să poată ajunge în stare să le facă și mai bine.

Iar în ziua cea din urmă, când bogățiile pământului vor pieri, acela care și-a adunat o comoară în cer, va privi ce a câștigat -- viața sa. Dacă am ascultat de cuvintele Domnului Hristos, atunci când ne vom aduna în jurul marelui tron alb, vom vedea suflete care au fost mântuite prin lucrarea noastră și vom ști că unul i-a câștigat pe alții, iar aceștia pe alții -- o mare ceată adusă în cerul păcii, ca rezultat al strădaniilor noastre; acolo ne vom depune coroanele la picioarele lui Isus și-L vom lăuda de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei. Cu ce bucurie îi va privi atunci lucrătorul lui Hristos pe acești răscumpărați, care se împărtășesc de slava Mântuitorului! Cât de prețios va fi cerul pentru aceia care au fost credincioși în lucrarea de câștigare de suflete!

„Dacă deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.”

(Coloseni 3, 1.)

„Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină” -- Matei 6, 22.

Sinceritate intenției, consacrarea din toată inima față de Dumnezeu, sunt condiția despre care vorbește Mântuitorul în cuvintele Sale. Fă ca intenția să fie sinceră și neșovăielnică, deosebește adevărul și ascultă de el, oricât ar costa aceasta și vei primi atunci lumina divină. Adevărata evlavie începe atunci când s-a pus capăt oricărui compromis cu păcatul. Atunci limbajul inimii va fi acela al apostolului Pavel: „Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” (Filipeni 3, 13-148.)

Dar, dacă ochiul este orbit de iubirea de sine, atunci nu e decât întuneric. „Dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric”. Întunericul acesta îngrozitor i-a învăluit pe iudei într-o necredință încăpățânată, făcându-i neînstare să prețuiască misiunea și caracterul Aceluia care venise să-i salveze din păcate.

Cedarea în fața ispitei începe prin a-i îngădui minții să șovăie, prin a fi nestatornic în încrederea ta în Dumnezeu. Dacă nu alegem să ne predăm pe deplin lui Dumnezeu, atunci suntem în întuneric.

Dacă păstrăm vreo rezervă oarecare, atunci lăsăm o ușă deschisă, prin care Satana poate să intre să ne rățăcească prin ispitele sale. El știe că, dacă poate să ne întunece viziunea, așa încât ochiul credinței să nu-L mai poată vedea pe Dumnezeu, nu va mai fi nici o piedică împotriva păcatului.

Preferința pentru vreo dorință păcătoasă dovedește rătăcirea sufletului. Fiecare îngăduință față de acea dorință întărește aversiunea sufletului față de Dumnezeu. Mergând pe calea dorită de Satana, suntem împresurați de umbrele răului și fiecare pas duce la întuneric din ce în ce mai des, făcând să crească tot mai mult orbirea inimii.

Aceași lege conduce atât lumea spirituală, cât și lumea naturală. Cel care locuiește în întuneric va ajunge în cele din urmă să-și piardă puterea de a vedea. El este acoperit de un întuneric mai des decât acela de la miezul nopții; razele strălucitoare de la miezul zilei nu-i pot aduce unuia ca acesta, nici o lumină. „El umblă în întuneric și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.” (Ioan 2, 11.) Nutrind mereu păcatul în inimă, desconsiderând în chip voit apelurile iubirii divine, păcătosul pierde plăcerea de a face binele, dorul după Dumnezeu, însăși putința de a primi lumina cerului. Invitația harului este încă plină de iubire, lumina strălucește tot așa de puternic ca și atunci când s-a revărsat pentru prima dată asupra sufletului său, dar glasul întâmpină urechi surde, lumina cade pe niște ochi orbiți.

Nici un suflet nu este până în cele din urmă părăsit de

Dumnezeu, lăsat în propriile sale căi, atâta timp cât mai este o speranță pentru mântuirea lui. „Omul se îndepărtează de Dumnezeu, nu Dumnezeu de om”. Tatăl nostru cerească ne urmărește cu apeluri, avertizări și asigurări de iubire, pline de compătimire, până când alte ocazii și privilegii vor fi cu totul în zadar. Răspunderea rămâne asupra păcătosului. Împotrivindu-se astăzi Duhului lui Dumnezeu, el pregătește calea pentru o altă împotrivire, când lumina va veni cu o putere și mai mare. În felul acesta, pornirea lui spre împotrivire ajunge din ce în ce mai puternică, până când, în cele din urmă, lumina nu-l va mai putea impresiona și el va înceta să răspundă în vreun fel chemării Duhului lui Dumnezeu. Atunci „chiar lumina care este în tine”, s-a făcut întuneric. Însuși adevărul pe care îl cunoaștem a ajuns așa de pervertit, încât face să crească și mai mult orbirea sufletului.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” -- Matei 6, 24.

Domnul Hristos nu zice că omul va sluji sau nu va sluji la doi stăpâni, ci că nu poate să facă aceasta. Între interesele lui Dumnezeu și interesele lui Mamona nu există nici o legătură sau atracție. Chiar acolo unde conștiința îi avertizează pe creștini să se ferească, să se lepede de sine, să se oprească, acolo, cel lumesc trece hotarul, spre a-și satisface pornirile sale egoiste. De o parte a hotarului este umilul urmaș al lui Hristos; de cealaltă parte este ușuraticul iubitor de lume, sclavul modei, dedat la frivolitate, răsfățându-se în plăceri oprite.

Nimeni nu poate să ia o poziție neutră; nu există nici o clasă de

mijloc, care să nu-L iubească pe Dumnezeu și nici să slujească vrăjmașului dreptății. Hristos trebuie să locuiască în agenții Săi omenești, să lucreze prin aptitudinile lor și să acționeze prin capacitățile lor. Voința lor trebuie să fie supusă voinței Lui; ei trebuie să lucreze după îndemnurile Duhului Său. Atunci nu mai trăiesc ei, ci Hristos trăiește în ei. Acela care nu se predă cu totul lui Dumnezeu se află sub controlul unei alte puteri, ascultând de un alt glas, ale cărui șoapte au un caracter cu totul diferit. Serviciul pe jumătate îl așează pe om de partea vrăjmașului, ca aliat plin de succes al oștilor întunericului. Când cei ce pretind a fi ostași ai lui Hristos se angajează în confederația Satanei și-i dau ajutor, ei dau dovadă că sunt vrăjmași ai lui Hristos. Ei își calcă jurământul cel sfânt și formează o legătură între Satana și adevărații ostași, astfel că, prin acești agenți, vrăjmașul lucrează mereu, ca să rățăcească inimile ostașilor lui Hristos.

Cea mai puternică fortăreață a viciului în lumea aceasta nu este viața nelegiuită a păcătosului învederat sau a omului decăzut și lepădat de lume, ci viața aceea care, altfel, pare virtuoasă, onorabilă și nobilă, dar în care este nutrit un păcat, este îngăduit un viciu. Pentru sufletul care se luptă în taină împotriva unei ispite uriașe, tremurând chiar pe pragul prăpastiei, un astfel de exemplu este unul dintre cele mai puternice îndemnuri spre păcat. Acela care, fiind înzestrat cu înalte concepții despre viață, adevăr și onoare, calcă totuși cu bună știință o regulă a sfintei Legi a lui Dumnezeu, a stricat darurile sale nobile, prefăcându-se într-o momeală pentru păcat. Geniul, talentul, iubirea, chiar faptele generoase și pline de simpatie pot deveni momeli ale Satanei, ca să atragă sufletele în prăpastia

ruinei, atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare.

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci din lume.” (1 Ioan 2, 15-16.)

„Nu vă îngrijați.” -- Matei 6, 25.

Acela care v-a dat viața cunoaște nevoia voastră de hrană și o împlinește. Acela care a creat corpul nu este nepăsător față de nevoile voastre de îmbrăcăminte. Cel ce a dat un dar mare nu va da și tot ce mai trebuie, ca să-l facă deplin?

Isus a îndreptat gândul ascultătorilor Săi la păsările cerului, care își ciripesc imnurile lor de laudă, fără să fie stânjenite de îngrijorări; ele „nici nu seamănă, nici nu seceră”, și totuși Părintele cel veșnic Se îngrijește de nevoile lor. Și Isus întreabă: „Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?”

„Nu te uita la tine că ești atât de slab, Nici la dușmanul care te-ar nimici de grab; Nici un păr nu-ți cade și nici o clipă nu-i și nu-i nici o-ncercare decât cu voia Lui.”

Colinele și câmpiile străluceau de mulțimea florilor și, atrăgând atenția spre ele, în răcoarea dimineții, Isus a zis: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp”. Formele pline de grație și culorile plăcute ale pomilor și florilor pot fi copiate de

iscusiința oamenilor, dar ce mână poate să dea viață și unei flori sau unui firicel de iarbă? Fiecare floare de pe marginea drumului își datorează existența aceleiași puteri care a întocmit lumile înstelate din înălțimi. Prin toate lucrurile create, vibrează un puls de viață din inima mult cuprinzătoare a lui Dumnezeu. Florile de pe câmp sunt înveșmântate de mâna Sa în haine mai bogate decât au avut vreodată cei mai bogați regi de pe pământ. Și „dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, iar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El, cu mult mai mult, pe voi, puțin credincioșilor?”

Cel ce a făcut florile și i-a dat păsărelele ciripitul, zice: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii”. „Uitați-vă la păsările cerului”. Privind la minunăția lucrurilor naturii, puteți să învățați mai mult din înțelepciunea lui Dumnezeu decât știu învățații cei mari. Pe petalele crinului, Dumnezeu a scris o solie pentru voi -- o solie scrisă într-un limbaj pe care inimile voastre îl pot citi numai dacă înlătură neîncrederea, egoismul și grijile chinuitoare. De ce v-a dăruit El păsărelele cântătoare și flori gingașe? Oare nu ca o revărsare a iubirii din inima unui Părinte, care să lumineze și să înveselească drumul vieții voastre? Tot ce vă era necesar pentru existență, v-ar fi putut fi dăruit, fără flori și păsări, dar Dumnezeu nu era mulțumit doar să vă asigure ceea ce ar fi fost îndeajuns pentru întreținerea vieții. El a umplut pământul, văzduhul și cerul cu frumuseți care să vă vorbească despre intenția Lui plină de iubire pentru voi. Frumusețea tuturor lucrurilor create nu este decât o rază din strălucirea slavei Sale. Dacă a folosit o iscusință atât de nemărginită pentru lucrurile naturii și pentru fericirea și bucuria voastră, vă mai puteți îndoii că va da fiecăruia orice binecuvântare de care are

nevoie?

„Uitați-vă cu băgare de seamă la crinii de pe câmp”. Fiecare floare, care-și deschide petalele la lumina soarelui, ascultă de aceeași mare lege, care călăuzește stelele. Și cât de simplă și frumoasă, cât de plăcută este viața ei! Prin flori, Dumnezeu ne atrage atenția la frumusețea caracterului ce seamănă cu cel al lui Hristos. El, care a dat așa frumusețe florilor, dorește cu atât mai mult ca sufletul să fie îmbrăcat cu frumusețea caracterului lui Hristos.

„Priviți”, a zis Isus, „cum cresc crinii”; cum răsar din pământul rece și negru sau din noroiul din albia râului și își revarsă frumusețea și parfumul lor plăcut. Cine s-ar gândi la o asemenea frumusețe, dacă ar privi bulbul gloduros și cenușiu al crinului? Însă, când viața ascunsă de Dumnezeu în această plantă se dezvoltă, la porunca Lui, sub influența ploii și a luminii soarelui, oamenii rămân uimiți, privindu-i grația și frumusețea. Tot astfel se va dezvolta și viața lui Dumnezeu în fiecare suflet omenesc, care se va supune lucrării harului Său, care vine cu binecuvântările ei la toți, asemenea ploii și luminii soarelui în natură. Prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost create florile, și același Cuvânt va produce în voi frumusețea Spiritului Său.

Legea lui Dumnezeu este legea iubirii. El v-a înconjurat cu frumusețe, ca să vă învețe că nu sunteți aduși pe lume doar ca să munciți pentru voi înșivă, să săpați și să zidiți, să vă obosiți și să plănuți, ci să faceți ca viața voastră să fie strălucitoare, veselă și

frumoasă, prin iubirea lui Hristos, ca și florile, pentru a face fericite și alte vieți, prin lucrarea iubirii.

Tați și mame, îndemnați-i pe copiii voștri să învețe de la flori. Luați-i împreună cu voi în grădină și pe câmp, sub pomii înverziți și deprindeți-i să citească în natură solia iubirii lui Dumnezeu. Faceți ca gândul despre El să fie legat de păsări, flori și copaci, îndrumați-i pe copii să vadă în fiecare lucru plăcut și frumos, un cuvânt al iubirii lui Dumnezeu pentru ei. Recomandați-le religia voastră, prin însușirile ei plăcute. Faceți ca legea bunătății să fie scrisă pe buzele voastre.

Învățați-i pe copii că, prin iubirea cea mare a lui Dumnezeu, firea lor poate fi schimbată și adusă în armonie cu El. Spuneți-le că El dorește ca viața să le fie frumoasă ca florile. Când culeg florile delicate, învățați-i că Cel care a făcut florile este mult mai frumos decât ele. În felul acesta, vrejul inimii lor se va înfășura în jurul Lui, va ajunge ca vița în jurul unui arac. Cel care e „cu totul plăcut” va ajunge pentru ei un tovarăș de fiecare zi și un prieten intim, iar viața lor va fi schimbată după chipul curăției Sale.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.” -- Matei 6, 33.

Norodul care asculta Cuvintele Domnului Hristos aștepta cu mare nerăbdare proclamarea împărăției pământești. În timp ce Isus le descoperea comorile cerului, întrebarea care se ridica din multe inimi era: Cum am putea să ajungem la cele urmărite de noi în lumea aceasta, folosindu-ne de El? Isus le-a arătat că, dacă fac din

cele lumești grija lor cea mai de seamă, atunci ei seamănă cu neamurile păgâne din jurul lor, trăind ca și când n-ar exista un Dumnezeu a Căruia grijă iubitoare este îndreptată spre fapăturile Sale.

„Toate aceste lucruri”, zicea Domnul, „neamurile lumii le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui; și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Luca 12, 30; Matei 6, 33.) „Eu am venit să vă înfățișez Împărăția dragostei, a neprihănirii și a păcii. Deschideți-vă inimile ca să primiți această Împărăție și să-i slujiți din toată inima. Cu toate că este o împărăție spirituală, să nu vă îngrijorați, crezând că nevoile voastre vremelnice nu vor mai fi luate în seamă, dacă vă predați în slujba lui Dumnezeu. Acela care are toată puterea în cer și pe pământ, va purta de grijă nevoilor voastre.”

Isus nu ne scutește de obligația de a munci, dar ne sfătuiește să-L facem pe El Cel dintâi, Cel din urmă și Cel mai bun în orice. Să nu întreprindem nici o lucrare, să nu urmărim nici un plan, să nu căutăm nici o plăcere, care ar împiedica lucrarea neprihănirii Sale în caracterul și viața noastră. Tot ce facem să fie făcut din toată inima, ca pentru Domnul.

În timpul lucrării Sale pe pământ, Domnul Isus a dat demnitate vieții în toate amănuntele ei, înfățișându-le oamenilor slava lui Dumnezeu și supunând totul voinței Tatălui Său. Dacă urmărim pilda Sa, avem asigurarea că toate lucrurile de care avem nevoie în viața aceasta „ni se vor da pe deasupra”. Sărăcia sau bogăția, boala sau sănătatea, naivitatea sau înțelepciunea -- toate sunt prevăzute în

făgăduințele harului Său.

Brațul cel veșnic al lui Dumnezeu cuprinde sufletul care vine la El după ajutor, oricât de slab ar fi acel suflet. Cele prețioase de pe pământ vor pieri; dar sufletul care trăiește pentru Dumnezeu va dăinui împreună cu El. „Lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2, 17.) Cetatea lui Dumnezeu își va deschide porțile de mărgăritar ca să-L primească pe acela care, în timpul viețuirii sale pe pământ, a învățat să se încreadă în Dumnezeu pentru călăuzire și înțelepciune, pentru mângâiere și nădejde, chiar în mijlocul lipsurilor și necazurilor. El va fi primit acolo cu cântări îngerești și va mânca din pomul vieții. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.” (Isaia 54, 10.)

„Nu vă îngrijorați de ziua de mâine.... Ajunge zilei necazul ei.”
-- Matei 6, 34.

Dacă te-ai predat lui Dumnezeu, ca să faci lucrarea Lui, nu trebuie să te îngrijorezi de ziua de mâine. Acela, al cărui slujitor ești, cunoaște sfârșitul de la început. Întâmplările zilei de mâine, care sunt ascunse de ochii tăi, sunt descoperite ochilor Aceluia care este Atotputernic.

Dacă luăm noi conducerea lucrurilor pe care trebuie să le facem și ne bazuim pe priceperea noastră ca să izbutim, ne luăm o sarcină pe care Domnul nu ne-a dat-o și încercăm s-o purtăm fără ajutorul

Său. Noi luăm asupra noastră o responsabilitate care Îi aparține lui Dumnezeu, așezându-ne în felul acesta în locul Său. Se poate să ne îngrijorăm și să bănuim primejdia și pierderea care vor veni asupra noastră. Dar, dacă credem într-adevăr că Domnul ne iubește și vrea să ne facă bine, vom înceta să ne mai frământăm în ce privește viitorul. Ne vom încrede în Dumnezeu, așa cum se încrede un copil într-un părinte iubitor. Atunci frământările și chinurile noastre vor pieri, pentru că voința noastră este cuprinsă în voința lui Dumnezeu. Domnul Hristos nu ne-a făgăduit ajutor ca să purtăm azi poverile de mâine. El a zis: „Harul Meu îți este de ajuns.” (2 Corinteni 12, 9.) Dar, ca și mana dată în pustie, harul Său este dăruit zilnic, ca să facem față nevoilor acelei zile. Ca și oștile lui Israel în peregrinajul vieții lor, și noi putem să găsim, dimineată de dimineată pâinea din ceruri, atât cât trebuie pentru fiecare zi.

Numai o zi este a noastră, și în timpul acestei zile trebuie să trăim pentru Domnul. Pentru această singură zi, trebuie să punem în mâinile lui Isus, într-o servire solemnă, toate intențiile și planurile noastre, aruncând toate îngrijorările noastre asupra Lui, pentru că El ne poartă de grijă. „Căci știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ieremia 29.11.) „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” (Isaia 30, 15.)

Dacă vei căuta pe Domnul și te vei întoarce spre El în fiecare zi, dacă prin propria ta alegere spirituală, vei fi slobod și plin de bucurie în Domnul, dacă vei veni, cu bucuroasă consimțire a inimii,

la chemarea sa plină de iubire, ca să porți jugul lui Hristos -- jugul ascultării și servirii -- toate murmurările tale vor fi potolite, toate greutatețile tale vor fi îndepărtate, toate problemele grele cu care te confrunți vor fi dezlegate.

Capitolul 5

Rugăciunea Domnului

„Iată cum trebuie să vă rugați.” -- Matei 6, 9.

Rugăciunea domnească a fost dată de două ori de Mântuitorul, prima dată mulțimii, în Predica de pe Munte, și a doua oară, la câteva luni după aceea, numai ucenicilor. Ucenicii plecaseră pentru scurtă vreme de lângă Domnul, iar la întoarcere L-au găsit cufundat în comuniune cu Dumnezeu. Fără să țină seama de prezența lor, El continua să Se roage cu voce tare. Fața Mântuitorului era luminată de o strălucire cerească. El părea a fi chiar în prezența Celui nevăzut, iar în cuvintele Sale era o putere vie, deoarece vorbea cu Dumnezeu.

Inimile ucenicilor care ascultau erau adânc mișcate. Ei au observat cât de des petrecea El ore lungi în singurătate, în comuniune cu Tatăl Său. El Își petrecea zilele, slujind mulțimilor care se îngrămădeau în jurul Lui și dezvăluind gândurile perfide ale rabinilor. Munca aceasta neîncetată Îl istovea adesea așa de mult, încât mama și frații Săi, și chiar ucenicii Săi, se temeau că-și va primejdui viața. Dar, când Se întorcea de la orele de rugăciune, care încheiau obositoarea zi, ei vedeau că fața Sa era plină de pace și un suflu de reînviore parea că străbate ființa Sa. El venea zi după zi, de la orele petrecute cu Dumnezeu, ca să le aducă oamenilor lumina din ceruri. Ucenicii ajunseseră să facă o legătură între orele Sale de

rugăciune și puterea cuvintelor Sale. Acum, când ascultau rugăciunea Sa fierbinte, inimile lor erau pline de respect și smerenie. Când El a încetat să Se mai roage, pătrunși de marea lor lipsă, ucenicii I-au zis: „Doamne, învață-ne să ne rugăm.” (Luca 11, 1.)

Isus nu le-a dat un nou model de rugăciune, ci o repetă pe aceea pe care le-o spusese mai înainte: „Trebuie să pricepeți ce v-am dat mai înainte. Rugăciunea aceea are un înțeles adânc, pe care încă nu l-ați pătruns”.

Totuși, Mântuitorul nu ne mărginește numai la folosirea acestor cuvinte. Ca Unul care este strâns legat de omenirea aceasta, El prezintă rugăciunea Sa ideală -- cuvinte așa de simple, că pot fi folosite și pricepute chiar de un copilaș, și totuși atât de cuprinzătoare, încât însemnătatea lor nu poate fi niciodată cuprinsă, nici chiar de mințile cele mai agere. Suntem îndemnați să venim înaintea Tatălui cu prinosul nostru de mulțumire, să Îi facem cunoscute dorințele noastre, să ne mărturisim păcatele și să cerem harul Său, potrivit cu făgăduința Sa.

„Când vă rugați, să ziceți: «Tatăl nostru».” -- Luca 11, 2.

Isus ne învață să-L numim pe Tatăl Său, Tatăl nostru. Lui nu-I este rușine să ne numească frați. (Evrei 2, 11.) Atât de voioasă, atât de dornică este inima Mântuitorului să ne spună bun venit, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încât, din primele cuvinte pe care trebuie să le folosim când ne apropiem de Domnul, El pune asigurarea rudeniei noastre divine: „Tatăl nostru”.

Aici se dezvăluie minunatul adevăr, plin de încurajare și mângâiere, că Dumnezeu ne iubește ca pe Fiul Său. Aceasta și spunea Domnul Isus în ultima Sa rugăciune pentru ucenicii Săi: „Tu i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17, 23.)

Lumea aceasta, despre care Satana zisese că este a lui și pe care o stăpânise cu aspră tiranie, era acum înconjurată de iubirea Fiului lui Dumnezeu și, printr-o mare înfăptuire, legată iarăși de tronul lui Dumnezeu. Heruvimii și Serafimii, precum și oștile nenumărate ale tuturor lumilor necăzute au cântat imnuri de laudă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului, în clipa când a fost asigurată biruința aceasta. Ei s-au bucurat că s-a deschis o cale de scăpare pentru neamul omenesc decăzut și că pământul are să fie răscumpărat de sub blestemul păcatului. Dar cât de mult se vor bucura aceia care sunt obiectul unei așa iubiri de neînchipuit!

Cum am putea să ne îndoim vreodată și să fim în nesiguranță, cum am putea să ne simțim orfani? Isus a luat asupra Sa natura omenească, tocmai pentru a veni în ajutorul acelor care au călcat Legea. El S-a făcut asemenea nouă, ca să putem avea pacea și siguranța veșnică. Avem în ceruri un Apărător și oricine Îl primește ca Mântuitor personal nu este lăsat orfan, ca să poarte povara propriilor sale păcate.

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu”. „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună

cu El ca să fim și proslăviți împreună cu El”. „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3, 2; Romani 8, 17.)

Cel dintâi pas pe care-l facem pentru a ne apropia de Dumnezeu este acela de a cunoaște și crede iubirea pe care El o are față de noi (1 Ioan 4, 16), deoarece suntem îndemnați să venim la El, constrânși de iubirea Sa.

Înțelegerea iubirii lui Dumnezeu aduce după sine renunțarea la iubirea de sine. Dându-I lui Dumnezeu numele de Tatăl nostru, îi recunoaștem pe toți copiii Săi ca fiind frații noștri. Suntem toți o parte din marea țesătură a omenirii, toți suntem membri ai unei singure familii. În rugăciunile noastre, trebuie să-i cuprindem pe toți semenii noștri, ca pe noi înșine. Acela care caută binecuvântări numai pentru sine nu se roagă cum trebuie.

Dumnezeul nemărginit, zicea Isus, îți dă privilegiul de a te apropia de El, numindu-L Tată. Trebuie să înțelegem tot ce se cuprinde în aceasta. Nici un părinte pământesc n-a lucrat vreodată atât de stăruitor pentru un copil rătăcit, cum lucrează Făcătorul tău pentru călcătorul de Lege. Nici un interes omenesc, plin de iubire, n-a urmărit vreodată pe cel nepocăit cu așa duioase chemări. Dumnezeu locuiește în orice casă; El aude orice cuvânt care se rostește, ascultă orice rugăciune care se înalță spre El, ia parte la întristările și dezamăgirile fiecărui suflet, vede îngrijirile care se dau tatălui, mamei, sorei, prietenului și aproapelui. El are grijă de trebuințele noastre, iar iubirea, îndurarea și harul Său se revarsă

neconținut, ca să împlinescă nevoile noastre.

Dacă te adresezi lui Dumnezeu cu numele de Tată al tău, te recunoști ca fiind copilul Său, spre a fi condus la înțelepciunea Sa și a fi ascultător în toate lucrurile, știind că iubirea Sa nu se schimbă. Vei accepta și planul Său pentru viața ta. Ca fiu al lui Dumnezeu, vei socoti onoarea, caracterul, familia și lucrarea Sa, ca fiind de cea mai mare însemnătate pentru tine. Va fi o mare bucurie pentru tine să recunoști și să cinstești legătura ta cu Tatăl tău și cu fiecare membru al familiei Sale. Te vei bucura că poți face un lucru oricât de simplu, dar care să tindă la proslăvirea Sa, sau a semenilor tăi.

„Care ești în ceruri”. Acela spre care Domnul Isus ne îndeamnă să privim ca spre „Tatăl nostru” „este în cer; El face tot ce vrea”. (Psalmii 115, 3.) Putem să ne punem toată încrederea în El, zicând: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.” (Psalmii 56, 3.)

„Sfințească-se Numele Tău.” -- Matei 6, 9.

A sfinți Numele Domnului înseamnă ca toate cuvintele pe care le spunem despre Ființa Supremă să fie rostite cu respect. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat.” (Psalmii 111, 9.) Nu trebuie ca în vreun chip oarecare să tratăm cu ușurință titlurile sau denumirile Divinității. Prin rugăciune, intrăm în camera de audiență a Celui Prea Înalt; de aceea, trebuie să venim înaintea Lui plini de o teamă sfântă. Îngerii își acoperă fața când stau înaintea Sa. Heruvimii și serafimii sfinți și strălucitori se apropie de tronul Său plini de un respect solemn. Cu cât mai mult noi, niște ființe mărginite și

păcătoase, ar trebui să venim într-un mod respectuos înaintea Domnului, Creatorul nostru!

Dar a sfinți Numele Domnului înseamnă și mai mult. Se poate ca și noi, asemenea iudeilor de pe vremea Domnului, să dăm dovadă de cel mai mare respect pentru Dumnezeu, atât cât pot vedea alții, și totuși să profanăm continuu Numele Său. „Numele Domnului” este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”, „care iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.” (Exod 34, 5-7.) Despre biserica Domnului Hristos stă scris: „Și iată cum Îl vor numi: «Domnul, Neprihănirea noastră.»” (Ieremia 33, 16.) Numele acesta este dat fiecărui urmaș al Domnului Hristos. Este moștenirea copilului lui Dumnezeu. Membrii familiei sunt numiți cu numele Tatălui lor. Profetul Ieremia, în timpul strâmtorării și dureroasei apăsări a lui Israel, se ruga astfel: „Numele Tău este chemat peste noi. De aceea nu ne părăsi.” (Ieremia 14, 9.)

Acest Nume este sfințit de îngerii din ceruri, de locuitorii lumilor necăzute. Când te rogi: „Sfințească-se Numele Tău”, tu ceri ca El să poată fi sfințit în lumea aceasta, sfințit în tine însuși. Dumnezeu te-a recunoscut înaintea oamenilor și înaintea îngerilor, ca fiind un copil al Său. Roagă-te să nu aduci nici o dezonoare frumosului nume pe care-L porți. (Iacov 2, 7.) Dumnezeu te trimite în lume ca reprezentant al Său. În fiecare faptă a vieții tale, trebuie să se dea pe față Numele lui Dumnezeu. Această cerere te obligă să ai caracterul Lui. Nu poți să sfințești Numele Lui, nu poți să-L reprezinti în fața lumii, decât dacă, prin viața și caracterul tău, reprezinti însăși viața și caracterul lui Dumnezeu. Poți face aceasta

numai dacă primești harul și neprihănirea Domnului Hristos.

„Vie Împărăția Ta.” -- Matei 6, 10.

Dumnezeu este Tatăl nostru, care ne iubește și ne îngrijește ca pe copiii Săi; dar El mai este și Marele Împărat al universului. Interesele Împărăției Sale sunt interesele noastre și noi trebuie să lucrăm pentru propășirea ei.

Ucenicii Domnului așteptau grabnica venire a Împărăției slavei Sale; dar, dându-le această rugăciune, Isus le arăta că Împărăția aceasta nu avea să fie întemeiată atunci. Ucenicii aveau datoria să se roage pentru venirea ei, ca pentru un eveniment care urma să aibă loc în viitor. Însă această rugăciune era și o asigurare pentru ei. Deși nu trebuia să aștepte atunci venirea Împărăției, faptul că Isus îi îndemna să se roage pentru ea, era o dovadă că ea avea să vină la timpul hotărât de Dumnezeu.

Împărăția harului lui Dumnezeu se statornicește acum, când, zi după zi, inimi care au fost pline de păcat și răzvrătire, se predau atotputerniciei iubirii Sale. Dar deplina statornicie a Împărăției slavei Sale nu va avea loc până la a doua venire a Domnului Hristos în această lume. „Domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt.” (Daniel 7, 27.) Ei vor moșteni Împărăția care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii. (Matei 25, 34.) Și Domnul va lua asupra Sa puterea cea mare și va domni.

Porțile cerului se vor ridica din nou și, cu de zece mii de ori zece mii și mii de mii de sfinți, Mântuitorul nostru va veni ca Împărat și Domn de domni. Iehova Emanuel „va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume.” (Zaharia 14, 9.) „Cortul lui Dumnezeu” va fi cu oamenii, „și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21, 3.)

Dar Isus a spus că, înainte de venirea Sa, „Această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.” (Matei 24, 14.) Împărăția Sa nu va veni până când vestea cea bună a harului Său nu va fi dusă peste tot pământul. Așadar, dacă ne predăm lui Dumnezeu și câștigăm suflete pentru El, grăbim venirea Împărăției Sale. Numai aceia care se consacră în slujba Sa, zicând: „Iată-mă, trimite-mă”, ca să deschidă ochii orbilor, să-i întoarcă pe oameni de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, „Ca să primească, prin credința în Mine, iertarea de păcate și moștenirea împreună cu cei sfinți” (Faptele Apostolilor 26, 18), -- numai ei se vor ruga în sinceritate „Vie Împărăția Ta”.

„Facă-se voia Ta, precum în cer, și pe pământ.” -- Matei 6, 10.

Voia lui Dumnezeu este rostită prin preceptele sfintei Sale Legi, iau principiile acestei Legi sunt principiile cerului. Îngerii din ceruri nu ajung la o știință mai înaltă decât cunoașterea voinței lui Dumnezeu; iar îndeplinirea voinței Sale este cel mai înalt serviciu la

care pot fi angajate puterile lor.

Dar, în ceruri, serviciul nu este făcut din spirit de legalism. Atunci când Satana s-a răzvrătit împotriva Legii lui Iehova, ideea că există o Lege a apărut înaintea îngerilor ca ceva la care aproape nu se gândiseră. În lucrarea lor, îngerii nu se purtau ca servi, ci ca fii. Între ei și Creatorul lor este o unire desăvârșită. Ascultarea nu este o muncă grea pentru ei. Iubirea față de Dumnezeu face din serviciul lor o bucurie. Tot așa, în fiecare suflet în care locuiește Hristos, nădejdea măririi, cuvintele Lui răsună mereu, mereu: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în adâncul inimii mele.” (Psalmii 40, 8.)

Cererea „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” este o rugăciunea ca domnia răului pe pământul acesta să se sfârșească, păcatul să fie nimicit pentru totdeauna și Împărăția dreptății să fie statornicită. Atunci, pământul și cerul vor fi pline „cu toată plăcerea bunătății Sale.” (2 Tesaloniceni 1, 11.)

„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.” -- Matei 6, 11.

Prima jumătate a rugăciunii pe care am învățat-o de la Isus, se referă la Numele, Împărăția și voia lui Dumnezeu -- Numele Său să fie onorat, Împărăția Sa să fie întemeiată și voia Sa să fie împlinită. Dacă în felul acesta ai pus pe primul loc slujirea lui Dumnezeu, poți să ceri cu încredere să fie împlinite și propriile tale nevoi. Dacă ai renunțat la eul personal și te-ai predat lui Hristos, ești un membru al

familiei lui Dumnezeu și tot ce este în casa Tatălui este pentru tine. Toate comorile lui Dumnezeu îți sunt deschise, atât în lumea aceasta, cât și în lumea viitoare. Lucrarea îngerilor, darul Spiritului Sfânt, lucrarea slujitorilor Săi, toate sunt pentru tine. Lumea, cu tot ce este în ea, este a ta, în măsura în care poate să-ți facă bine. Chiar vrăjmășia celui rău va fi o binecuvântare, pregătindu-te pentru ceruri. Dacă „sunteți ai lui Hristos”, „toate lucrurile sunt ale voastre.” (1 Corinteni 3, 23.21.)

Acum tu ești ca un copil căruia nu i s-a dat încă moștenirea, dar Dumnezeu nu-ți încredințează prețioasa ta avere, ca nu cumva să te amăgească Satana prin șiretlicurile sale meșteșugite, așa cum a făcut cu prima pereche în Eden. Hristos o păstrează pentru tine într-un loc unde uzurpatorul nu poate pune mâna pe ea. Asemenea unui copil, vei primi și tu zi de zi tot ce-ți trebuie pentru nevoia zilei. În fiecare zi, trebuie să te rogi: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”. Să nu te descurajezi dacă nu ai de ajuns pentru ziua de mâine. Ai asigurarea făgăduinței Sale: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” (Psalmii 37, 25.) Dumnezeu, care a trimis corbii să-l hrănească pe Ilie lângă pârâul Cherit, nu va trece cu vederea pe nici unul dintre credincioșii și umilii Săi copii. Despre acela care umblă în neprihănire stă scris: „I se va da pâine și apă nu-i va lipsi”. (Isaia 33, 16.) „Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete.” (Psalmii 37, 19.) „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8, 32.) El, care a ușurat grijile și necazurile mamei Sale văduve, și a ajutat-o ca

să îngrijească de gospodăria din Nazaret, simpatizează cu fiecare mamă, în strădania ei de a face rost de hrană copiilor săi. El, care avea milă de gloate, pentru că erau „necăjite și risipite” (Matei 9, 36), încă mai are milă de sărmanii suferinzi. Mâna Sa este întinsă spre ei, binecuvântându-i; și chiar în rugăciunea pe care a dat-o ucenicilor Săi, El ne învață să ne aducem totdeauna aminte de cei săraci.

Când ne rugăm: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”, cerem și pentru alții și pentru noi. Și recunoaștem că ceea ce ne dă Dumnezeu nu este numai pentru noi. Dumnezeu pune asupra noastră grija de a-l hrăni pe cel flămând. În bunătatea Sa, El a pregătit hrană pentru cei sărmani. (Psalmii 68, 10.) Și mai departe zice: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” (Luca 14, 12-14.)

„Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna, în toate lucrurile din destul, să prisișiți în orice faptă bună.” „Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.” (2 Corinteni 9, 8.6.)

Rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele cuprinde nu numai hrana pentru întreținerea trupului, ci și pâinea spirituală, care va hrăni sufletul pentru viața veșnică. Isus ne îndeamnă: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru

viața veșnică”. (Ioan 6, 27.) El mai zice: „Eu sunt Pâinea vie, care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”. (Versetul 51.) Mântuitorul nostru este pâinea vieții și, numai contemplând iubirea Sa, primind-o în inimă, ne hrănim cu pâinea care se coboară din cer.

Noi Îl primim pe Domnul prin Cuvântul Său, iar Duhul Sfânt ne este dat ca să descopere acest Cuvânt priceperii noastre și să sădească adevărurile Lui în inimile noastre. Trebuie să ne rugăm zi de zi, ca, atunci când citim Cuvântul Său, Dumnezeu să trimită Duhul Său, spre a ne descoperi adevărul care va întări sufletele noastre pentru lupta fiecărei zile.

Învățându-ne să cerem în fiecare zi ce ne trebuie, atât binecuvântările materiale, cât și cele spirituale, Dumnezeu are de adus la îndeplinire un scop spre binele nostru. El dorește să ajungem să ne dăm seama de faptul că depindem de necontenita Sa purtare de grijă, deoarece El caută să ne atragă în comuniune cu Sine. În această comuniune cu Hristos, prin rugăciune și studierea marilor și prețioaselor adevăruri ale Cuvântului Său, vom fi hrăniți ca unii care suntem flămânzi ca unii care suntem însetați, vom fi reînviați la Izvorul vieții.

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri.” -- Luca 11, 4.

Isus ne învață că putem primi iertare de la Dumnezeu numai dacă îi iertăm și noi pe alții. Iubirea lui Dumnezeu ne atrage spre El

și această iubire nu poate atinge inimile noastre fără să dea naștere la iubire pentru frații noștri.

După ce încheie rugăciunea domnească, Isus adaugă: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. Acela care are un spirit neiertător, se desparte chiar de izvorul prin care poate primi harul lui Dumnezeu. Nu trebuie să credem că, dacă aceia care ne-au vătămat nu vin să-și mărturisească răul, noi suntem îndreptățiți să nu-i iertăm. E datoria lor, fără îndoială, să-și umilească inima prin pocăință și mărturisire; dar noi trebuie să avem compătimire față de cei care ne-au rănit și nu trebuie să ținem necaz pe ei și să ne tot gândim la ce ni s-a făcut. Dimpotrivă, când sperăm să fim iertați de greșelile noastre față de Dumnezeu și noi trebuie să iertăm tuturor aceluia care ne-au greșit.

Dar iertarea are un înțeles mai cuprinzător decât își închipuie mulți. Atunci când Dumnezeu făgăduiește că „nu obosește iertând”, ca și când înțelesul acelei făgăduințe ar întrece tot ce putem noi pricepe, adaugă: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” (Isaia 55, 7-9.) Iertarea lui Dumnezeu nu este un simplu act juridic, prin care ne scapă de osândă. Nu este numai iertare de păcat, ci smulgere din păcat. Este revărsarea iubirii răscumpărătoare, care transformă inima. David avea adevărata idee despre iertare, când se ruga:

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic.” (Psalmii 51, 10.) Și iarăși zice: „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult îndepărtează El fărădelegile noastre de la noi.” (Psalmii 103, 12.)

Prin Domnul Hristos, Dumnezeu S-a jertfit pentru păcatele noastre. El a suferit moartea cea mai grozavă pe cruce, a purtat pentru noi povara vinovăției, „Cel drept pentru nedrepti”, ca să ne poată descoperi iubirea Sa și să ne atragă la Sine. El zice: „Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi, în Hristos.” (Efeseni 4, 32.) Faceți ca Hristos, Viața cea divină, să locuiască în voi și, prin voi, să se descopere iubirea aceea divină, care va aduce nădejde și pacea cerului în inima zdrobită de păcat. Când venim la Dumnezeu, condiția care ne întâmpină în prag este aceea că, după ce am primit harul Său, trebuie să ne consacram spre a le descoperi și altora harul Său.

Singurul lucru esențial pentru noi, spre a putea primi și împărtăși și altora iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, este să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are El față de noi. (1 Ioan 4, 16.) Satana lucrează prin orice amăgire pe care o poate dirija, ca să nu putem vedea această iubire. El ne va face să credem că greșelile și păcatele noastre au fost așa de grele, încât Domnul nu va da nici o atenție rugăciunilor noastre, nici nu ne va binecuvânta și nici nu ne va mântui. În noi înșine, nu putem vedea altceva decât slăbiciune, nici un merit care să ne recomande lui Dumnezeu, și Satana ne spune că aceasta nu e de nici un folos; nu ne putem remedia nedeșăvârșirile noastre de caracter. Când încercăm să

venim la Dumnezeu, vrăjmașul ne șoptește: „Nu e de nici un folos pentru tine că te rogi; n-ai făcut tu cutare lucru rău? N-ai păcătuit tu împotriva lui Dumnezeu și nu ți-ai călcat tu propria conștiință?” Atunci însă îi putem spune vrăjmașului că „sângele lui Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat.” (1 Ioan 1, 7.) Când ne dăm seama că am păcătuit și nu putem să ne rugăm, atunci e timpul să ne rugăm. Oricât de rușinați și de adânc umiliți am fi, trebuie să ne rugăm și să credem. „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu».” (1 Timotei 1, 15.) Iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, vine asupra noastră nu ca o răsplată pentru faptele noastre; ea nu este dată pentru vreun merit al oamenilor păcătoși, ci este un dar făcut nouă, având temelia dăruirii în neprihănirea lui Hristos.

Nu trebuie să căutăm să ne micșorăm vinovăția, scuzând păcatul. Trebuie să vedem păcatul așa cum îl vede Dumnezeu, cu adevărat oribil. Numai Golgota poate să descopere marea grozăvie a păcatului. Dacă ar fi să ne purtăm propria vinovăție, ne-ar zdrobi. Dar Cel fără păcat a luat locul nostru; deși nu merita aceasta, El a purtat fărădelegile noastre. „Dacă ne mărturisim păcatele”, Dumnezeu „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1, 9.) Măreț adevăr! Drept față de propria Sa Lege și totuși Îndreptățitorul tuturor acelor care cred în Isus. „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea.” (Mica 7, 18.)

„Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.” -- Matei 6, 13.

Ispita este ademenirea spre păcat și aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la Satana și din răul care se află în propriile noastre inimi. „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni.” (Iacov 1, 13.)

Satana caută să ne ducă în ispită, pentru ca răul din caracterele noastre să poată fi descoperit înaintea oamenilor și a îngerilor și apoi tot el să ne pretindă ca proprietate a sa. În profeția simbolică a lui Zaharia, Satana este văzut stând la dreapta Îngerului Domnului, învinuindu-l pe Iosua, marele preot, care este îmbrăcat în veșminte murdare, și împotrivindu-se lucrării pe care Îngerul dorea s-o facă pentru Iosua. Aceasta reprezintă atitudinea Satanei față de fiecare suflet pe care Domnul caută să-l atragă la Sine. Vrăjmașul ne duce în păcat și apoi ne învinuiește înaintea întregului univers, ca fiind nevrednici de iubirea lui Dumnezeu. Dar „Domnul a zis Satanei: «Domnul să te mustre Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?»” Și lui Iosua i-a zis: „Iată că îndeprătez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare.” (Zaharia 3, 1-4.)

Dumnezeu, în marea Sa iubire, caută să dezvolte în noi prețioasele daruri ale Duhului Său. Dumnezeu îngăduie să întâmpinăm piedici, persecuții și greutăți, nu ca un blestem, ci ca cea mai mare binecuvântare a vieții noastre. Fiecare ispită învinsă, fiecare încercare suportată cu bărbăție ne dă o nouă experiență și ne

face să progresăm în lucrarea de formare a caracterului. Sufletul, care prin puterea lui Dumnezeu rezistă în fața ispitei, descoperă lumii și universului întreg puterea harului lui Hristos.

Dar, deși nu trebuie să ne descurajăm din cauza încercării, oricât de amară ar fi ea, noi trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să nu ne lase să fim duși acolo unde am fi târâți departe de El, din cauza dorințelor propriilor noastre inimi rele. Înălțând rugăciunea pe care ne-a dat-o Domnul, ne predăm inimile spre a fi călăuzite de Dumnezeu, cerându-I să ne conducă pe căi sigure. Nu putem înălța această rugăciune dintr-o inimă sinceră și totuși să ne hotărâm să umblăm pe o cale aleasă după plăcerea noastră. Trebuie să așteptăm să fim conduși de mâna Sa, și să ascultăm de glasul Său, care zice: „Iată drumul, mergeți pe el.” (Isaia 30, 21.)

Nu este deloc sănătos pentru noi să stăm să ne gândim la foloasele pe care le-am putea avea, dacă am ceda șoaptelor Satanei. Păcatul înseamnă rușine și nimicire pentru orice suflet care are plăcere de el; dar el este orbitor și amăgitor prin natura sa și ne va atrage prin înfățișări lingușitoare. Dacă ne aventurăm pe terenul Satanei, n-avem siguranța ocrotirii în fața puterii sale. Atât cât ne stă în puteri, trebuie să închidem orice cale prin care ispititorul ar putea găsi intrare la noi.

Rugăciunea „Nu ne duce în ispită” este ea însăși o făgăduință. Dacă ne încredințăm în brațul lui Dumnezeu, avem asigurarea: „El, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea,

ca s-o puteți răbda.” (1 Corinteni 10, 13.)

Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în dreptatea Sa. Ispita are putere asupra noastră, pentru că în inimile noastre este egoism. Dar, dacă contemplăm marea iubire a lui Dumnezeu, egoismul ni se înfățișează în caracterul lui hidos și respingător și dorim să fie îndepărtat din suflet. Când Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Hristos, inimile noastre sunt îmblânzite și supuse, ispita își pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul.

Hristos nu va părăsi sufletul pentru care și-a dat viața. Sufletul poate să-L părăsească și să fie copleșit de ispită, dar Hristos nu poate să Se întoarcă niciodată de la cineva pentru care a dat ca preț de răscumpărare propria Sa viață. Dacă viziunea noastră spirituală ar fi mai clară, am vedea suflete încovoiate sub apăsare și mâhnire de durere, împovărate ca o căruță sub greutatea snopilor și aproape să moară din cauza descurajării. Am vedea îngerii zburând iute, ca să vină în ajutorul celor ispitiți, care se află pe marginea prăpastiei. Îngerii din ceruri resping oștile celui rău, care împresoară aceste suflete, și tot ei călăuzesc aceste suflete, ca să le întărească picioarele pe temelia cea sigură. Luptele care se dau între cele două oștiri, sunt tot așa de reale ca și acelea care se dau de către oștirile lumii acesteia, iar de rezultatul acestui conflict spiritual depinde soarta veșnică a tuturor.

Nouă, ca și lui Petru, ne este dat acest cuvânt: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se

piardă credința ta.” (Luca 22, 31-32.) Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu suntem lăsați singuri. Acela, care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16), nu ne va lăsa singuri în lupta cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. „Iată”, zice el, „v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma”. (Luca 10, 19.)

Trăiți în legătură cu Hristos cel viu și El vă va ține tare cu o mână care nu vă va lăsa. Să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are Dumnezeu față de noi și atunci vom fi în siguranță. Iubirea aceasta este o fortăreață de neînving împotriva tuturor înșelăciunilor și asalturilor Satanei. „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în El și stă la adăpost.” (Proverbe 18, 10.)

„Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava.” -- Matei 6, 13.

Ultima, ca și prima propoziție din rugăciunea Domnului, Îl arată pe Tatăl nostru ca fiind mai presus de orice putere și autoritate și orice nume cu care este numit. Mântuitorul vedea anii care urmau să vină peste ucenici, nu fiind scăldați în lumina strălucitoare a belșugului și onoarei lumești, așa cum visaseră ei, ci întunecați de furtunile urii omenești și furiei satanice. În mijlocul luptelor și prăbușirii națiunilor, pașii ucenicilor aveau să fie pândiți de primejdii și adesea inimile lor aveau să fie cuprinse de teamă. Urma ca ei să vadă Ierusalimul pustiit, templul dărâmat până în temelii, cultul lui încheiat pentru totdeauna și pe Israel împrăștiat în toată lumea, ca sfărâăturile unui vas naufragiat pe un țărm pustiu. Isus

zicea: „Veți auzi de războaie și vești de războaie”. „Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.” (Matei 24, 6-8.) Totuși, urmașii lui Hristos nu aveau motiv să se teamă că nădejdea lor avea să fie înșelată sau că Dumnezeu îi va fi părăsit pe pământ. Puterea și slava aparțin Aceluia, ale cărui planuri merg drept înainte spre împlinirea lor. În rugăciunea care exprimă dorințele lor zilnice, ucenicii lui Hristos erau îndemnați să privească dincolo de orice putere și stăpânire a răului, la Domnul Dumnezeu lor, a cărui Împărăție cârmuiește peste tot și care este Tatăl și Prietenul lor veșnic.

Dărâmarea Ierusalimului era un simbol al ruinei finale, care va cuprinde lumea întreagă. Profetiile care s-au împlinit în parte la dărâmarea Ierusalimului se potrivesc mai bine pentru zilele din urmă. Acum ne aflăm chiar în pragul unor evenimente mari și solemne. În fața noastră stă o criză așa cum nu s-a mai văzut. Ca și primii ucenici, avem și noi plăcuta asigurare că Împărăția lui Dumnezeu cârmuiește peste tot. Programul derulării evenimentelor este în mâinile Creatorului nostru. Maiestatea Cerului are în grija Sa soarta națiunilor, precum și interesele bisericii Sale. Divinul Învățător îi zice fiecărui sol, angajat în împlinirea planurilor Sale, așa cum îi zicea lui Cir: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști.” (Isaia 45, 5.)

În viziunea profetului Ezechiel, era înfățișarea unei mâini sub aripile heruvimului. De aici, servii lui Dumnezeu pot învăța că

puterea divină este aceea care le asigură succesul. Aceia pe care Dumnezeu îi folosește ca soli ai Săi nu trebuie să-și închipuie că lucrarea Lui depinde de ei. Ființele mărginite nu sunt lăsate să poarte această povară a răspunderii. Acela care nu doarme, care este continuu la lucru pentru împlinirea planurilor Sale, Își va duce lucrarea mai departe. El va dejuca uneltirile oamenilor nelegiuiți și va strica planurile acelor care unelteau lucruri rele împotriva poporului Său. Cel care este Împăratul, Domnul oștirilor, tronează între heruvimi și, în mijlocul luptei și învâlmășelii neamurilor, El îi păzește încă pe copiii Săi. Acela care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El cântărește fiecare încercare și este atent la cuptorul de foc care trebuie să încerce fiecare suflet. Când întăriturile împăraților vor fi nimicite, când săgețile mâniei vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi în siguranță în mâinile Sale.

„A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău.... În mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile.” (1 Cronici 29, 11-12.)

Capitolul 6

Nu judecând, ci lucrând

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.” -- Matei 7, 1.

Străduința de a câștiga mântuirea prin fapte proprii, îi face negreșit pe oameni să îngrămădească datini omenești, ca baricadă împotriva păcatului. Văzând că nu sunt în stare să țină Legea, ei vor născoci reguli și rânduieli care să-i silească la ascultare. Toate acestea abat mintea de la Dumnezeu la eul personal. Iubirea Sa din inima omului se stinge și, o dată cu ea, piere și iubirea față de aproapele. Un sistem născocit de mintea omenească, cu nenumăratele sale pretenții, îi va face pe cei care-l susțin să-i judece pe toți aceia care nu împlinesc măsura prescrisă. Atmosfera criticii egoiste și strâmte înăbușă sentimentele nobile și generoase și îi face pe oameni să devină niște judecători egoiști și iscoditori josnici.

Fariseii făceau parte din această categorie de oameni. Ei nu ieșeau de la serviciile religioase cu un simțământ de umilință, din cauza propriei lor slăbiciuni, și nici recunoscători pentru marile privilegii primite de la Dumnezeu. Ieșeau însă de acolo plini de mândrie spirituală iar subiectul lor de conversație era: „Eu însumi, sentimentele mele, cunoștința mea, căile mele.” Faptele lor erau măsura după care îi judecau pe alții. Îmbrăcând veșmintele înălțării de sine, urcau pe scaunul de judecător, ca să critice și să osândească.

Poporul se împărtășea în mare măsură de același spirit, amestecându-se în probleme de conștiință și judecându-se unii pe alții în lucrurile care privesc doar pe om și pe Dumnezeu. Tocmai despre spiritul și obiceiul acesta Isus zicea: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”. Adică să nu vă socotiți voi înșivă ca o unitate de măsură. Nu faceți din părerile voastre, din vederile voastre asupra datoriei, din felul vostru de a interpreta Scriptura, o trestie de măsurat pentru alții și nu-i osândiți în inima voastră, dacă nu ajung la înălțimea voastră. Nu-i criticați pe alții, răstălmăcindu-le motivele și dând sentințe.

„De aceea, să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor.” (1 Corinteni 4, 5.) Noi nu putem citi inima. Fiind noi înșine plini de greșeli, nici nu suntem în măsură să-i judecăm pe alții. Omul mărginit poate judeca numai după cele de afară. Numai Acela care cunoaște motivele ascunse ale faptelor, Se poartă cu duioșie și compătimire, poate să decidă asupra cazului fiecărui suflet. „Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci, prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.” (Romani 2, 1.) Astfel, aceia care îi osândesc sau îi critică pe alții, se declară ei înșiși vinovați, pentru că săvârșesc aceleași lucruri. Osândindu-i pe alții, ei își dau propria lor sentință și Dumnezeu declară că această sentință este dreaptă. El primește propriul lor verdict împotriva lor înșiși.

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău?” -- Matei 7, 3.

Însăși fraza: „Tu care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”, ne redă întocmai mărimea păcatului aceluia care se încumetă să-l vorbească de rău și să-l osândească pe fratele său. Isus zicea: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?”

Cuvintele Sale îl descriu pe acela care este gata în orice moment să vadă defecte la alții. Și atunci când crede că a descoperit o pată în caracterul sau viața unui om, este foarte zelos să o trâmbițeze și altora; dar Isus spune că această trăsătură de caracter, dezvoltată prin săvârșirea acestei lucrări necreștinești, este, în comparație cu fapta criticată, ca o bârnă față de un pai. Numai lipsa spiritului îngăduinței și iubirii îl poate împinge pe om să facă dintr-un țânțar armăsar. Aceia care n-au simțit niciodată pocăința deplinei predări pe altarul lui Hristos nu dau pe față, în viața lor, blânda influență a iubirii Mântuitorului. Ei înfățișează fals spiritul delicat și curtenitor al Evangheliei și rănesc sufletele prețioase, pentru care a murit Hristos. Potrivit cu ilustrația pe care o folosește Domnul, acela care se lasă stăpânit de un spirit de critică se face vinovat de un păcat mai mare decât cel pe care-l învinuiește, pentru că nu numai că face același păcat, dar mai adaugă pe deasupra bănuială și spirit de critică.

Domnul Hristos este singura măsură adevărată a caracterului, și acela care se așează ca măsură pentru alții ia locul lui Hristos. Și, cum Tatăl „a încredințat toată judecata Fiului.” (Ioan 5, 22), oricine se încumetă să judece motivele altora uzurpă dreptul Fiului lui

Dumnezeu. Acești așa-ziși judecători și critici se așează de partea lui anticrist, „potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2, 4.)

Un spirit rece, dedat la critică și neiertător, care caracterizează fariseismul, este păcatul care aduce cele mai nefericite urmări. Atunci când viața religioasă a cuiva este lipsită de iubire, Isus nu este în ea; lumina prezenței Sale nu este acolo. Nici activitatea deosebit de mare sau zelul lipsit de spiritul lui Hristos nu pot să umple golul. Poate că cineva, înzestrat cu o uimitoare ascuțime de minte, descoperă defectele altora, dar tuturor acelorora care se lasă târâți de acest spirit, Isus le zice: „fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău”. Cel care se face vinovat de fapte reale este cel dintâi care bănuiește fapta rea. Osândind pe altul, el încearcă să ascundă și să dezvinovățească răul din propria sa inimă. Prin păcat oamenii au căpătat cunoștința răului. Prima pereche de oameni n-a început să se învinovățească reciproc înainte de a fi păcătuit. Și firea omenească va face aceasta în mod inevitabil atunci când nu este stăpânită de harul lui Hristos.

Atunci când îngăduie acest spirit de învinuire, oamenii nu se mulțumesc numai cu trâmbițarea a ceea ce își închipuie că este o slăbiciune în fratele lor. Dacă mijloace mai blânde nu reușesc să-l facă a săvârși ce cred ei că trebuia să se facă, vor recurge la constrângere. Pe cât le stă în putere, îi vor sili pe oameni să se

conformeze felului lor de a aprecia ceea ce este drept. Așa se purtau iudeii în zilele lui Hristos și așa s-a purtat întotdeauna biserica, ori de câte ori a pierdut harul lui Hristos. Văzându-se lipsită de puterea iubirii, ea s-a agățat de brațul cel tare al statului, ca să-și întărească dogmele și să-și pună în aplicare decretetele. Aici este taina tuturor legiuirilor religioase, care au fost decretate cândva, și taina tuturor persecuțiilor, din zilele lui Abel până astăzi.

Hristos nu-i constrânge, ci îi atrage pe oameni la Sine. Singura forță pe care o exercită El este iubirea constrângătoare. Când biserica începe să caute sprijinul puterii lumești, este vădit că a pierdut puterea lui Hristos -- constrângerea iubirii divine.

Dar problema este legată de fiecare membru al bisericii și aici trebuie să se producă vindecarea. Isus îl îndeamnă pe vorbitorul de rău să-și scoată mai întâi bârna din ochiul său, adică să renunțe la spiritul de critică, să mărturisească și să lepede propriul păcat, înainte de a încerca să-i îndrepte pe alții. Pentru că „nu este nici un pom bun, care să facă roadă rea; și nici un pom rău, care să facă roadă bună”. (Luca 6, 43.) Acest spirit de învinuire, pe care îl îngăduie inima ta, este o roadă rea și dovedește că pomul este rău. Nu-ți folosește la nimic să clădești pe îndreptățirea de sine; ceea ce-ți trebuie este o schimbarea a inimii. Înainte de a fi pregătit să-i îndrepti pe alții, trebuie să ajungi tu însuți la această experiență, pentru că „din prisosul inimii vorbește gura”. (Matei 12, 34.)

Când vine o criză în viața unui suflet oarecare și încerci să dai un sfat sau o avertizare, cuvintele tale vor avea numai atâta greutate

de influențat spre bine, cât propriul tău exemplu și spirit au câștigat pentru tine. Trebuie să fii bun, mai înainte de a fi în stare să faci binele. Nu poți avea o influență care să-i schimbe pe alții, până ce propria ta inimă n-a fost umilită, curățită și îmblânzită prin harul lui Hristos. Dacă s-a săvârșit în inima ta această schimbare, va fi tot așa de natural pentru tine să trăiești spre binecuvântarea altora, cum este și pentru trandafir să răspândească parfumul său mirositor sau pentru vița de vie să rodească ciorchinele purpurii.

Dacă Hristos este în tine „nădejdea mării”, nu vei găsi plăcerea să-i pândești pe alții, spre a le trâmbița greșelile. În loc să cauți să învinuiești și să osândești, ținta va fi să ajuți, să binecuvântezi și să salvezi. Lucrând cu aceia care sunt în rătăcire, vei asculta de îndemnul: „Ia seama la tine, ca să nu fii ispitit și tu”. (Galateni 6, 1.) Îți vei aduce aminte de câte ori te-ai rătăcit tu însuși și cât de greu ți-a fost să găsești drumul cel bun, după ce-l pierduseși cândva. N-ai să-l împingi pe fratele tău într-un întuneric mai mare, ci, cu o inimă plină de milă, îi vei atrage atenția asupra primejdiei care îl pândește.

Acela care privește adesea la crucea de pe Calvar, amintindu-și că păcatele sale L-au dus acolo pe Mântuitorul, nu va încerca niciodată să compare măsura vinei sale cu a altora. El nu se va urca pe scaunul de judecată spre a aduce învinuire împotriva altora. În inima aceluia care umblă în umbra crucii de pe Calvar, nu poate avea loc spiritul de critică sau de înălțare de sine.

Abia când simți că ți-ai putea jertfi demnitatea ta proprie, ba

chiar viața ta, spre a-l salva pe un frate rătăcit, abia atunci ai scos bârna din propriul tău ochi și ești în stare să-l ajuți pe fratele tău. Atunci vei putea să te apropii de el și să-i miști inima. Niciodată n-a fost cineva întors din calea sa greșită prin muștrări și reproșuri; dar, în felul acesta, mulți au fost îndepărtați de Hristos și și-au închis inimile în fața convingerii. Un spirit de iubire, o purtare amabilă și atrăgătoare poate să-i salveze pe cei rătăciți și să acopere o mulțime de păcate. Descoperirea lui Hristos în propriul tău caracter va avea o putere transformatoare asupra tuturor aceluia cu care vii în contact. Fie ca Hristos să Se manifeste zilnic în tine și El va descoperi prin tine energia creatoare a Cuvântului Său -- o influență blândă, convingătoare și totodată puternică, pentru a crea din nou alte suflete după frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru.

„Să nu aruncați câinilor lucrurile sfinte.” -- Matei 7, 6.

Domnul Isus amintește aici de anumiți oameni care n-au dorința să scape de sclavia păcatului. Fiind în neîntreruptă legătură cu răul și viciile, natura lor a fost atât de mult degradată, încât se agață de rău și nu vor să fie despărțiți de el. Slujitorii Domnului Hristos n-ar trebui să se lase împiedicați de cei care disprețuiesc și batjocoresc Evanghelia.

Mântuitorul însă n-ar fi trecut niciodată pe lângă un suflet, oricât de cufundat în păcate ar fi fost el, dacă era gata să primească adevărurile prețioase ale cerului. Cuvintele Sale erau începutul unei vieți noi pentru vameși și desfrânați. Maria Magdalena, din care El a scos șapte demoni, a rămas cea din urmă la mormântul

Mântuitorului și a fost cea dintâi pe care Domnul Isus a salutat-o în dimineața învierii Sale. Saul din Tars, unul dintre cei mai aprigi dușmani ai Evangheliei, a devenit Pavel, slujitorul devotat al Domnului Hristos. Sub înfățișarea urii și a disprețului, chiar sub aceea a crimei și a degradării, poate fi ascuns un suflet pe care harul Domnului Hristos să-l salveze, ca să strălucească întocmai ca o piatră scumpă în coroana Mântuitorului.

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” -- Matei 7, 7.

Pentru a nu da prilej neîncrederii, neînțelegerii sau unor interpretări greșite ale Cuvântului Său, Domnul repetă o întreită făgăduință. El dorește ca aceia care Îl caută pe Dumnezeu să creadă în El, care este în stare să le dea toate cele necesare. De aceea, adaugă: „Căci orișicine cere capătă; cine caută găsește și celui ce bate i se deschide”.

Domnul nu pune nici o altă condiție decât aceea de a flămânzi după harul Său și iubirea Sa. „Cereți”. Cererea arată că îți dai seama de nevoia ta; și, dacă ceri în credință, vei primi. Domnul a dat asigurări cu privire la Cuvântul Său și deci acesta nu poate da greș. Dacă vii cu adevărată pocăință, nu ar trebui să ai simțământul că ar fi o îndrăzneală din partea ta să ceri ceea ce a făgăduit Domnul. Atunci când ceri binecuvântările de care ai nevoie pentru desăvârșirea unui caracter după voia lui Hristos, Domnul te asigură că ceri conform unei promisiuni care este aprobată. Dacă simți și știi că ești păcătos, este destul de justificat să ceri iertarea și mila Sa.

Condiția în baza căreia poți veni la Dumnezeu nu este aceea de a fi sfânt, ci aceea de a-L ruga pe El să te curețe de orice păcat și întinăciune. Argumentul pe care-l putem invoca acum și oricând este marea noastră nevoie, starea noastră cu totul lipsită de ajutor, care face din El și din puterea Sa mântuitoare o necesitate pentru noi.

„Căutați”. Să nu dorim numai binecuvântările Sale, ci pe El, personal. „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace.” (Iov 22, 21.) Caută și vei găsi. Dumnezeu te caută și orice dorință pe care o simți de a veni la El se datorește Spiritului Său, care te îndeamnă. Ascultă de acest îndemn. Hristos mijlocește pentru cel ispitit, rătăcit și lipsit de credință. El caută să te aducă în tovărășia Sa. „Dacă Îl vei căuta, Îl vei găsi.” (1 Cronici 28, 9.)

„Bateți”. Noi venim la Dumnezeu printr-o invitație specială și El așteaptă să ne ureze bun venit în camera Sa de audiență. Primii ucenici care L-au urmat pe Domnul nu erau mulțumiți cu o convorbire grăbită în timp ce mergeau; ei L-au întrebat: „Rabi, unde locuiești? ... S-au dus și au văzut unde locuia și în ziua aceea au rămas la El.” (Ioan 1, 38-39.) Tot așa putem și noi să fim admiși în cea mai strânsă intimitate și legătură cu Dumnezeu. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt se odihnește la umbra Celui Atotputernic.” (Psalmii 91, 1.) Fie ca aceia care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu să bată și să aștepte la ușa harului cu deplină asigurare, zicând: „Pentru că Tu, o, Doamne! ai zis: «Cine cere, capătă, cine caută, găsește; celui ce bate, i se va deschide».”

Isus privea la cei adunați să asculte cuvintele Sale și dorea din

toată inima ca mulțimea aceea numeroasă să prețuiască harul și bunătatea lui Dumnezeu. Ca să illustreze nevoia lor și bunăvoința lui Dumnezeu de a dăruia, El le înfățișează un copil înfometat, care cere pâine de la tatăl său pământesc. „Cine este tatăl acela dintre voi”, zice El, „care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră?” El face apel la iubirea duioasă și firească a părintelui față de copilul său și adaugă: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer”. Nici un om cu inimă de tată nu îi va întoarce spatele fiului său flămând, care cere pâine. Oare l-ar crede cineva în stare să glumească cu copilul său, să-i trezească dorințele numai cu scopul de a-l dezamăgi? Să-i promită că îi dă mâncare bună și hrănitoare și apoi să-i dea o piatră? Și ar îndrăzni oare cineva să-L dezonoareze pe Dumnezeu, închipuindu-și că El n-ar răspunde la apelurile copiilor Săi?

„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.” (Luca 11, 13.) Duhul Sfânt, locțiitorul Său, este cel mai mare dintre toate darurile. Toate „lucrurile bune” sunt cuprinse în acest dar. Nici Creatorul nu ne poate da altceva mai mare sau mai bun. Când Îl rugăm fierbinte pe Domnul să aibă milă de noi în strâmtorare și să ne călăuzească prin Duhul Său cel Sfânt, El nu ne va lăsa niciodată fără răspuns. Este cu putință ca un părinte să se întoarcă de la copilul său flămând, dar Dumnezeu nu poate lepăda niciodată strigătul unei inimi lipsite, care tânjește după El. Cu ce duioșie minunată și-a descris El iubirea! Iată solia izvorâtă din inima Tatălui pentru aceia care, în zilele de întuneric, cred că

Dumnezeu nu ia seama la ei: „Sionul zicea: «M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul!» Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, Eu nu te voi uita cu nici un chip. Iată că te-am săpat pe mâinile mele.” (Isaia 49, 14-16.)

Fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă un subiect de rugăciune, prezentând garanția lui Iehova ca asigurare pentru noi. Este privilegiul nostru să-I cerem, prin Isus, orice binecuvântare de care avem nevoie. Putem să-I spunem Domnului, cu simplitatea unui copil, chiar lucrul de care avem nevoie. Putem să-I aducem la cunoștință toate nevoile noastre vremelnice, cerându-I atât pâine și îmbrăcăminte, cât și pâinea vieții și haina neprihănită a lui Hristos. Tatăl tău cereșc știe că ai nevoie de toate lucrurile acestea și ești invitat să I le ceri. În numele Domnului Isus, poate fi primit orice dar bun. Dumnezeu va onora acest Nume și va împlini trebuințele tale din bogățiile dărnicii Sale.

Dar să nu uiți că, dacă vii înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui Tată, recunoști că ești un fiu al Său. Nu trebuie numai să te încrezi în bunătatea Sa, dar și să te supui voinței Sale în toate, știind că iubirea Sa este neschimbătoare. Tu trebuie să te consacri lucrării Sale. Isus a dat făgăduința: „Cereți și veți căpăta” (Ioan 16, 24) numai acelor pe care El i-a îndemnat să caute mai întâi Împărăția cerurilor și neprihănită Lui.

Darurile Aceluia care are toată puterea în cer și pe pământ sunt puse la îndemâna copiilor lui Dumnezeu. Daruri atât de prețioase,

deoarece ne vin prin jertfa nespus de mare a sângelui Mântuitorului; daruri care vor satisface dorul cel mai profund al inimii omenești; daruri care dăinuiesc veșnic -- vor fi primite și gustate cu bucurie de toți aceia care vin la Dumnezeu ca niște copilași. Însușește-ți făgăduințele lui Dumnezeu, pune-le înaintea Lui ca fiind propriul Său cuvânt și atunci vei avea o bucurie deplină.

„Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” -- Matei 7, 12.

La asigurarea iubirii lui Dumnezeu față de noi, Isus adaugă iubirea unul față de altul, într-un principiu larg, care cuprinde toate legăturile societății omenești.

Iudeii erau preocupați de ceea ce aveau să primească; problema cu care își băteau capul era cum să-și asigure puterea, respectul și serviciul care credeau că li se cuvine. Dar Domnul Hristos ne învață că preocuparea noastră nu trebuie să fie: cât de mult vom primi, ci cât de mult putem să dăm. Măsura datoriei noastre față de alții se găsește în ceea ce noi înșine am socotit ca datorie a lor față de noi.

În prietenia ta cu alții, așează-te în locul lor. Pătrunde în simțămintele lor, în greutățile lor, în dezamăgirile lor, în bucuriile și întristările lor. Identifică-te cu ei, apoi poartă-te cu ei așa cum ai dori să se poarte ei cu tine, dacă ar fi să schimbi locul cu ei. Aceasta este adevărata regulă de sinceritate. Este o altă expresie a Legii. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.” (Matei 22, 39.) Și acesta este și miezul învățaturii profeților. Este principiul cerului și va fi

împlinit în toți cei ce sunt pregătiți pentru societatea lui sfântă.

Regula de aur este principiul adevăratei curtenii, și ilustrarea ei cea mai adevărată se vede în viața și caracterul lui Isus. O, ce raze de blândețe și frumusețe străluceau în viața zilnică a Mântuitorului nostru! Câtă noblețe se revărsa din însăși prezența Sa! Același spirit va fi descoperit și în copiii Săi. Aceia în care locuiește Hristos vor fi înconjurați de o atmosferă divină. Veșmintele lor albe de curăție vor fi îmbibate cu un parfum din grădinile Domnului. Fețele lor vor străluci de lumina Sa, luminând calea pentru picioarele care șovăie și care obolesc.

Nici un om care are adevăratul ideal, cu privire la un caracter desăvârșit, nu va da greș în a dovedi simpatia și iubirea lui Hristos. Influența harului trebuie să înmoaie inima, să înnobileze și să curețe sentimentele, dând o delicatețe de sus și un simț de bunăcuviință.

Dar această regulă de aur are o semnificație și mai adâncă. Oricine a devenit ispravnic al feluritelor daruri ale lui Dumnezeu este chemat să le împărtășească sufletelor care zac în necunoștință și întuneric, tot așa cum ar dori să i se împărtășească și lui, dacă ar fi în locul lor. Apostolul Pavel zicea: „Eu sunt dator și grecilor, și barbarilor, și celor neînvățați și celor învățați.” (Romani 1, 14.) Prin faptul că ai știut mai mult despre iubirea lui Dumnezeu, prin faptul că ai primit mai mult din darurile bogate ale harului Său decât sufletul cel mai întunecat și mai decăzut de pe fața pământului, ești dator față de el să-i faci parte de aceste daruri.

Tot așa stau lucrurile și cu bunurile și binecuvântările vremelnice: tot ce ai mai mult decât semenii tăi, te face la fel de dator față de cei mai puțini favorizați. Dacă suntem înstăriți sau chiar dacă viața ne e ceva mai înlesnită, avem cea mai solemnă îndatorire să îngrijim de sărac, de bolnav, de văduvă și orfan, așa cum am dori să se îngrijească și ei de noi, dacă am fi unii în locul celorlalți.

Regula de aur cuprinde același adevăr pe care îl susține Predica de pe Munte: „Cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura”. Ce le facem altora, fie bine, fie rău, se întoarce sigur la noi, ca binecuvântare sau ca blestem. Tot ce dăm, primim iarăși. Binecuvântările pământești din care le facem parte și altora, pot fi, și adesea chiar sunt, răsplătite în aceeași măsură. Ceea ce dăm în vreme de nevoie ne este înapoiat, adesea împătrit, împărătește. Dar, în afară de aceasta, darurile sunt răsplătite chiar în viața aceasta și printr-o revărsare mai deplină a iubirii Sale, care cuprinde toată slava cerului și comoara Lui. Chiar și răul se întoarce la cel ce l-a săvârșit. Oricine a fost gata să condamne sau să descurajeze va ajunge să treacă în viață prin aceleași împrejurări prin care i-a făcut pe alții să treacă; el va simți ce au suferit ei din cauza lipsei sale de simpatie și de amabilitate.

Iubirea lui Dumnezeu față de noi a hotărât astfel: El vrea să ne aducă în situația de a ne fi silă de asprimea propriilor noastre inimi și de a le deschide pentru a-L lăsa pe Isus să locuiască în ele. Astfel, dintr-un rău iese binele și ceea ce părea blestem ajunge binecuvântare.

Măsura regulii de aur este adevărata măsură a creștinismului. Tot ce este mai puțin înseamnă dezamăgire. O religie care îi face pe oameni să pună un preț mai mic pe ființele omenești pe care Hristos le-a prețuit atât de mult, încât și-a dat viața pentru ele, o religie care ne face să fim nepăsători față de nevoile, suferințele sau drepturile omului este o religie greșită, falsă. Disprețuind cerințele celui sărman, suferind și plin de păcate, ne dovedim trădători față de Hristos. Creștinismul are o putere atât de mică în lume pentru că oamenii se fălesc cu numele lui Hristos, dar viața lor Îi tăgăduiește caracterul. Numele Domnului este dezonorat din această cauză.

Despre biserica apostolică din zilele acelea pline de strălucire, când slava Mântuitorului înviat lumina asupra lor, stă scris că nimeni nu zicea că „averile sunt ale lui.” „Nu era nici unul printre ei care să ducă lipsă.” „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.” „Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție din inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4, 32.34.33; 2, 46-47.)

Poți să răscolești cerul și pământul și nu vei găsi un adevăr descoperit mai puternic decât acela care se dovedește prin faptele de milostenie față de cei care au nevoie de simpatia și ajutorul nostru. Acesta este adevărul așa cum este în Isus. Când cei care mărturisesc Numele lui Hristos vor trăi în viața lor principiile regulii de aur,

lucrarea Evangheliei va fi însoțită de aceeași putere ca pe vremea apostolilor.

„Strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață.” --
Matei 7, 14.

Pe vremea Domnului, locuitorii Palestinei trăiau în cetăți înconjurată de ziduri și cele mai multe erau așezate pe dealuri și munți. Ca să ajungă cineva la porți, care se închideau la apusul soarelui, trebuia să meargă pe potecuțe prăpăstioase și stâncoase. Călătorul care venea spre casă la sfârșitul zilei trebuia adesea să străbată urcușul cel greu în cea mai mare grabă, spre a ajunge la poartă înainte de căderea nopții. Cel care întârzia rămânea afară.

Calea cea îngustă, care ducea în sus, spre casă și odihnă, I-a prilejuit Domnului Isus o ilustrare impresionantă a drumului pe care trebuie să meargă creștinul. Calea pe care ți-o arăt Eu, zicea El, este îngustă; poarta este greu de trecut, pentru că regula de aur exclude orice mândrie și egoism. Este adevărat că există o cale mai largă, dar sfârșitul ei înseamnă nimicire. Dacă urci pe calea vieții spirituale, trebuie să urci fără încetare, pentru că este o cale care urcă. Trebuie să mergi cu cei puțini, deoarece mulțimea va alege calea care duce în jos.

Pe drumul morții poate să meargă omenirea întreagă, cu tot spiritul ei lumesc, cu tot egoismul, cu toată mândria, necinstea și decăderea ei. Aici este loc pentru păreri și învățăturile fiecăruia. Fiecare are ocazia de a urma și de a face orice i-ar spune iubirea de

sine. Pentru a merge pe calea ce duce la pierzare, nu este nevoie să cauți drumul, fiindcă poarta este largă și calea este lată, așa că pașii se îndreaptă fără multă greutate spre cărarea care se termină cu moartea.

Însă drumul care duce la viață este îngust, iar poarta este strâmtă. Dacă mai ții la vreun păcat favorit, vei vedea că drumul este prea îngust, ca să-l poți păstra. Căile tale proprii, voința, obiceiurile și faptele tale rele trebuie părăsite, dacă dorești să umbli pe calea Domnului. Acela care vrea să-I slujească Domnului Hristos, nu poate să se ia după părerile lumii, sau să aibă aceleași standarde ca ea. Cărarea care duce spre cer este prea îngustă, ca să încapă pe ea ranguri sau bogății, este prea îngustă pentru ambiții egoiste, este prea gloduroasă și stâncoasă, ca să urce pe ea aceia care iubesc o viață ușoară. Truda, răbdarea, sacrificiul de sine, muștrarea, sărăcia, împotrivirea din partea păcătoșilor au fost partea Domnului Hristos și trebuie să fie și partea noastră, dacă vrem să intrăm odată în Paradisul lui Dumnezeu.

Totuși nu trebuie să tragem concluzia că drumul care duce în sus este greu, iar acela care duce în jos este ușor. De-a lungul drumului care duce la moarte sunt chinuri și pedepse, sunt dureri și dezamăgiri -- avertizări de a nu merge pe el. Iubirea lui Dumnezeu a făcut să fie așa de greu pentru cei nesocotiți și încăpățânați, ca să nu-i nimicească. Este adevărat că drumul Satanei este făcut să pară foarte atrăgător, dar nu este decât o amăgire. Pe calea celui rău nu sunt decât remușcări amare și griji chinuitoare. Am putea crede că este un lucru plăcut să ne purtăm cu mândrie și să alergăm după

ambitii; dar sfârșitul nu este decât chin și mahnire. Planurile egoiste pot să dea făgăduințe măgulitoare și să ofere nădejdea bucuriei, dar curând vom descoperi că fericirea noastră este otrăvită și viața noastră este amărâtă de nădejdi, care au ca singură preocupare eul personal. Pe calea care duce la pierzare, poarta poate să fie împodobită frumos cu flori, dar de-a lungul ei nu sunt decât spini. Lumina speranței, care luminează la intrare, dispare în întunericul deznădejdi; iar sufletul care urmează calea aceasta coboară în umbrele unei nopți fără sfârșit.

„Calea celor stricați este pietroasă”, dar căile înțelepciunii sunt niște „căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice.” (Proverbe 13, 15; 3, 17.) Fiecare faptă a ascultării de Hristos, fiecare faptă de tăgăduire de sine, din pricina Numelui Său, fiecare încercare suportată cum trebuie, fiecare biruință câștigată asupra ispitei este încă un pas pe drumul spre biruința finală. Dacă Îl luăm pe Domnul ca îndrumător al nostru, El ne va conduce în siguranță. Nici cel mai slab păcătos să nu regrete drumul pe care merge. Nici un căutător sfios nu trebuie să înceteze a umbla în lumina cea curată și sfântă. Deși calea este așa de strâmtă, încât păcatul nu poate fi îngăduit pe ea, totuși tuturor le-a fost asigurată primirea și nici un suflet îndoielnic sau sfios nu trebuie să zică: „Dumnezeu nu-mi poartă de grijă”.

Drumul poate fi aspru și urcușul stâncos; pot fi prăpăstii în dreapta și în stânga; putem avea parte de multă trudă pe drumul nostru; când suntem istoviți, când tânjim după odihnă, trebuie să muncim mai departe; când suntem slăbiți, trebuie să luptăm; când

suntem descurajați, încă trebuie să nădăjduim; cu Hristos, ca Îndrumător al nostru, vom ajunge în cele din urmă în cerul atât de mult dorit. Hristos Însuși a mers pe drumul cel aspru, care stă înaintea noastră, și a netezit calea pentru picioarele noastre. Pe tot parcursul drumului prăpăstios, care duce spre viața veșnică, sunt izvoare de bucurie, care să-l învioreze pe cel istovit. Aceia care umblă în căile înțelepciunii, chiar în vremuri de strâmtorare, se bucură peste măsură, pentru că Cel pe care Îl iubește sufletul lor merge, nevăzut, alături de ei. Pe măsură ce înaintează, ei văd și mai lămurit atingerea mâinii Sale; la fiecare pas, raze și mai strălucitoare, de slavă, de la Cel nevăzut le luminează calea, iar cântările lor de laudă, din ce în ce mai puternice, se înalță spre a se alătura melodiilor îngerilor dinaintea tronului. „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4, 18.)

„Nevoiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă.” -- Luca 13, 24.

Drumețul întârziat, care se grăbea să ajungă la poarta cetății, la apusul soarelui, nu putea să se oprească în drum pentru vreun lucru care l-ar fi putut atrage. Minte lui era stăpânită de un singur gând -- să intre pe poarta cetății. Același gând puternic, zicea Isus, se cere și de la un creștin. Eu v-am descoperit strălucirea caracterului, care este adevărata strălucire a Împărăției Mele. Ea nu vă oferă nici o făgăduință de stăpânire pământească; totuși merită cea mai mare dorință și străduință. Eu nu vă chem să luptați pentru stăpânirea marilor împărății ale lumii acesteia; cu toate acestea nu trebuie să credeți că nu este nici o luptă de dat sau nici o biruință de câștigat.

Vă îndemn să vă străduiți, să vă luptați cu disperare, ca să intrați în Împărăția Mea spirituală.

Viața creștinului este o bătălie și o alergare. Dar biruința despre care e vorba aici nu poate fi câștigată de puterea omenească. Câmpul de bătăie este inima omenească. Bătălia pe care trebuie s-o dăm -- cea mai mare bătălie care a fost dată vreodată de om -- este predarea eului personal în fața voinței lui Dumnezeu, predarea inimii în fața iubirii suverane. Omul cel vechi, născut din sânge și prin voința firii pământești, nu poate să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. Înclinațiile moștenite, obiceiurile vechi trebuie să fie lepădate.

Acela care se hotărăște să intre în Împărăția spirituală va constata că toate puterile unei firi nerenăscute, sprijinite de forțele împărăției întunericului, se ridică împotriva lui. Egoismul și mândria vor lua poziție împotriva oricărei încercări de a le arăta că sunt păcătoase. Prin noi înșine, nu suntem în stare să ne înfrângem dorințele și obiceiurile rele, care se luptă pentru supremație. Nu putem avea biruință asupra puternicului dușman care ne ține în sclavia sa. Numai Dumnezeu poate să ne dea această biruință. El dorește să avem stăpânire asupra noastră înșine, asupra voinței și căilor noastre. Dar nu poate lucra în noi, fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin facultățile și puterile date omului. Puterile noastre trebuie să lucreze împreună cu Dumnezeu.

Biruința nu este câștigată fără multă rugăciune stăruitoare, fără îngenuncherea eului la fiecare pas. Voința noastră nu trebuie să fie

silită să conlucreze cu uneltele divine, ci trebuie să se supună de bună voie. Dacă ar fi cu putință ca influența Duhului lui Dumnezeu să vă forțeze cu o putere de o sută de ori mai mare, aceasta n-ar face din voi adevărați creștini, niște buni cetățeni ai cerului. Reduta Satanei n-ar fi sfărâmată în felul acesta. Voința noastră trebuie să fie așezată de partea voinței lui Dumnezeu. Prin voi înșivă nu sunteți în stare să vă aduceți planurile, dorințele și înclinațiile în ascultare de voința lui Dumnezeu; dar, dacă vreți să aveți voință, Dumnezeu va lucra pentru voi „răsturnând izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl face rob ascultării de Hristos”. (2 Corinteni 10, 5.) Atunci veți duce „până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2, 12-13.)

Mulți sunt atrași de frumusețea lui Hristos și de strălucirea cerului, dar dau înapoi când este vorba de condițiile prin care pot să și le însușească. Sunt mulți oameni pe calea cea largă, nemulțumiți de drumul pe care merg. Ei doresc să se smulgă din sclavia păcatului și caută, în propria lor putere, să se împotrivescă obiceiurilor păcătoase. Privesc spre calea cea strâmtă și spre poarta cea îngustă, dar plăcerile egoiste, iubirea de lume, mândria și ambiția nesfinită pun un zid de despărțire între ei și Mântuitorul. Dacă ar fi să renunțe la propria lor voință, la pasiunile sau la idealurile lor, li s-ar cere un sacrificiu în fața căruia ei șovăie, se clatină și dau înapoi. Mulți „vor căuta să intre și nu vor putea.” (Luca 13, 24.) Ei doresc binele și se ostenesc să-l facă; dar nu se lipsesc de el cu toată inima; nu sunt hotărâți să și-l asigure cu orice preț.

Dacă dorim să biruim, singura nădejde pentru noi este să unim voința noastră cu voința lui Dumnezeu și să lucrăm împreună cu El, oră de oră și zi de zi. Nu putem să păstrăm eul personal și totuși să nădăjduim a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă vom ajunge vreodată la sfințenie, aceasta va fi cu putință numai prin renunțarea la eul personal și prin primirea gândului lui Hristos. Mândria și îngâmfarea trebuie să fie răstignite. Suntem noi gata să plătim prețul care ni se cere? Suntem noi gata să aducem voința noastră în perfectă armonie cu Dumnezeu? Până când nu vom fi dispuși la aceasta, harul transformator al lui Dumnezeu nu va putea face nici o schimbare în noi.

Lupta pe care trebuie s-o purtăm este „lupta cea bună a credinței”. „Iată la ce lucrez eu”, zicea sfântul apostol Pavel, „și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” (Coloseni 1, 29.)

Iacov, în timpul mării strâmtorări a vieții sale, s-a îndreptat spre rugăciune. El avea o țintă covârșitoare -- să ajungă la transformarea caracterului. Dar, în timp ce se ruga stăruitor lui Dumnezeu, un vrăjmaș, cum își închipuia el, a pus mâna pe el și, toată noaptea, Iacov s-a luptat să-și scape viața. Dar nici chiar primejdia care-i amenința viața nu l-a făcut să se abată de la ținta pe care și-o pusese în sufletul lui. Când puterea îi era pe sfârșite, Îngerul s-a folosit de puterea Sa divină și, printr-o singură atingere, Iacov și-a dat seama cu cine se luptase. Rănit și fără ajutor, el a căzut pe pieptul Mântuitorului și l-a cerut binecuvântarea. El nu voia să-L lase să

plece, nici să înceteze cu ruga sa și Domnul a împlinit cererea acestui suflet pocăit și fără ajutor, potrivit cu făgăduința Sa: „Să caute ocrotirea Mea și să facă pace cu Mine; da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27, 5.) Iacov s-a rugat cu o inimă hotărâtă: „Nu te voi lăsa, până nu mă vei binecuvânta.” (Geneza 32, 26.) Duhul stăruinței fusese inspirat de Acela care Se luptase cu patriarhul. El a fost Cel care i-a dat biruința și i-a schimbat numele din Iacov în Israel, zicând: „Ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor.” (Geneza 32, 28.) Lucrul pentru care Iacov se luptase în zadar, prin propriile sale puteri, a fost câștigat prin predarea eului și prin credință stăruitoare. „Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.” (1 Ioan 5, 4.)

„Păziți-vă de prooroci mincinoși.” -- Matei 7, 15.

Se vor ivi învățători mincinoși, ca să vă abată de la calea cea îngustă și de la poarta cea strâmtă. Feriți-vă de ei; deși sunt îmbrăcați cu piei de oaie, pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Isus ne arată cum pot fi deosebiți învățătorii mincinoși de cei adevărați. „Îi veți cunoaște după roadele lor.” Apoi adaugă: „Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăci?”

Nu suntem sfătuiți să-i apreciem după vorbirile lor frumoase sau mărturisirile lor lăudăroase. Ei urmează să fie judecați după Cuvântul lui Dumnezeu. „La Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, este pentru că n-au nici o lumină în ei.” (Isaia 8, 20ed. engl.) „Încetează, fiule, să mai ascuți învățătura, dacă ea te depărtează de învățăturile înțelepte.” (Proverbe 19, 27.) Ce fel de

solie aduc acești învățători? Vă învață ea să-L onorați pe Dumnezeu și să vă temeți de Numele Lui? Vă îndeamnă ea să vă arătați iubirea față de El, prin credincioșie față de poruncile Sale? Dacă oamenii nu văd însemnătatea Legii morale, dacă privesc cu neseriozitate învățăturile lui Dumnezeu; dacă desființează una dintre cele mai mici din poruncile Sale și îi învață pe oameni astfel, ei vor fi fără valoare înaintea cerului. Putem să ne dăm seama că susținerile lor sunt fără teme. Ei săvârșesc lucrarea care-și are originea în prințul întunericului, vrăjmașul lui Dumnezeu. Nu toți cei care mărturisesc Numele Său sau poartă semnul Său, sunt ai lui Hristos. „Mulți dintre aceia care au învățat în Numele Meu”, zicea Isus, „la sfârșit vor fi găsiți prea ușori.” „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți cei care lucrați fărădelegea».”

Există oameni care cred că sunt drepti, când de fapt ei sunt porniți spre rău. Deși susțin că Hristos e Domnul lor și pe față săvârșesc lucrări mari în Numele Său, de fapt, sunt lucrători ai fărădelegii. „Cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor.” Acela care vestește Cuvântul lui Dumnezeu este pentru ei ca „un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei Îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc.” (Ezechiel 33, 31-32.)

Numai pretenția de ucenicie n-are nici o valoare. Credința în Hristos, acea credință care mântuiește sufletul, nu este așa cum o

prezintă mulți. „Crede, crede”, zic ei, „și n-ai nevoie să ții Legea.” Dar o credință care nu duce la ascultare nu este decât încumetare. Apostolul Ioan zice: „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el.” (1 Ioan 2, 4.) Nimeni să nu aibă impresia că intervenții speciale sau manifestații miraculoase trebuie să constituie dovada că lucrarea lor sau ideile pe care le susțin sunt adevărate. Când îi vom auzi pe unii vorbind cu ușurință despre Cuvântul lui Dumnezeu și-i vom vedea că pun impresiile, sentimentele și faptele lor mai presus de măsura dumnezeiască, putem fi siguri că unii ca aceștia nu au nici o lumină în ei înșiși.

Ascultarea este dovada uceniciei. Păzirea poruncilor dovedește sinceritatea mărturisirilor noastre de iubire. Când doctrina pe care o primim ucide păcatul din inimă, curăță sufletul de orice necurăție și aduce roadă pentru sfințire, putem ști că acesta este adevărul lui Dumnezeu. Când bunăvoința, amabilitatea, compătimirea, și simpatia se dovedesc în viața noastră, când bucuria de a face binele este în inimile noastre, când Îl înălțăm pe Hristos și nu eul personal, putem fi siguri că avem credința cea adevărată. „Prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.” (1 Ioan 2, 3.)

„Ea nu s-a prăbușit pentru că avea temelia zidită pe stâncă.” -- Matei 7, 25.

Norodul fusese adânc mișcat de cuvintele Domnului. Frumusețea dumnezeiască a principiilor adevărului îi atrăsese pe toți, iar solemnele avertizări ale Domnului Hristos veniseră la ei ca

vocea cercetătoare de inimi a lui Dumnezeu. Cuvintele Sale izbiseră la rădăcină ideile și părerile lor vechi. Ca să asculte de învățătura Sa, se cerea o schimbare în toate deprinderile lor de a gândi și lucra. Aceasta avea să îi aducă în conflict cu învățătorii lor religioși, deoarece însemna răsturnarea întregului sistem pe care rabinii îl înălțaseră timp de veacuri. De aceea, cu toate că inimile ascultătoare fuseseră mișcate de cuvintele Sale, puțini erau gata să le accepte ca îndrumare în viață.

Isus a sfârșit învățătura de pe Munte cu o ilustrație care prezenta uimitor de riguros însemnătatea faptului de a pune în practică cuvintele pe care El le rostise. În mijlocul mulțimilor care se îmbulzeau în jurul Mântuitorului, erau mulți care își petrecuseră viața pe lângă Marea Galileii. În timp ce ședeau pe coasta muntelui, ascultând cuvintele Domnului Hristos, ei puteau să vadă văile și râpele prin care șuvoaiele de munte își găseau drum spre mare. În timpul verii, aceste șuvoaie dispăreau adesea cu totul, lăsând în urma lor numai un vad uscat și plin de nisip. Dar când vântul iernii bătea peste coline, râurile deveneau torente amenințătoare și turbate, ieșind uneori din matcă și măturând totul în calea lor. Atunci, colibele înălțate de țărani în poienile înverzite, în aparență ferite de orice primejdie, erau târâte la vale. Dar sus, pe coline, se vedeau case clădite în întregime din piatră și multe din ele rezistaseră sute de ani furtunilor. Casele acestea fuseseră ridicate cu trudă și greutate. Nu era ușor să ajungi până la ele și așezarea lor apărea mai puțin atrăgătoare decât câmpia înverzită. Dar ele aveau temelia pusă pe stâncă, iar vântul, valurile și furtuna izbeau în ele în zadar.

Ca și ziditorii acestor case de pe stâncă, zicea Isus, este și acela care va primi cuvintele Sale și își va face din ele temelia caracterului și a vieții. Cu veacuri mai înainte, profetul Isaia scrisese: „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” (Isaia 40, 8.) Și Petru, la multă vreme după rostirea Predicii de pe Munte, citând aceste cuvinte ale profetului Isaia, zicea: „Acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.” (1 Petru 1, 25.) Cuvântul lui Dumnezeu este singurul lucru dăinuitor, pe care-l cunoaște lumea aceasta. El este temelia cea sigură. „Cerurile și pământul vor trece”, zicea Domnul, „dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Matei 24, 35.)

Marile principii ale Legii, izvorâte din însăși natura lui Dumnezeu, sunt cuprinse în cuvintele Domnului Hristos de pe Munte. Oricine clădește pe ele, clădește pe Hristos, Stâncă veacurilor. Primind Cuvântul, Îl primim pe Hristos. Și numai aceia care primesc astfel cuvintele Sale, clădesc pe El. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este în Isus Hristos.” (1 Corinteni 3, 11.) „Nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4, 12.) Hristos, Cuvântul, descoperirea lui Dumnezeu -- manifestarea caracterului Său, a Legii Sale, a iubirii Sale, a vieții Sale -- este singura temelie pe care putem clădi un caracter durabil. Noi clădim pe Hristos, dacă ascultăm de Cuvântul Său. Nu este neprihănit cel care are doar plăcere de neprihănire, ci acela care împlinește neprihănirea. Sfințenia nu este numai o răpire sufletească; ea este rezultatul supunerii noastre față de Dumnezeu; ea înseamnă a face voia Tatălui nostru ceresc. Când copiii lui Israel au tăbărât la hotarele țării făgăduite, nu era de ajuns din partea lor să

aibă o cunoaștere oarecare despre Canaan sau să cânte cântările Canaanului. Numai lucrul acesta n-avea să le dea dreptul să stăpânească viile și livezile de măslini din țara cea minunată. Ei puteau să pună stăpânire pe ea numai prin ocupație, conformându-se condițiilor, dând dovadă de credință vie în Dumnezeu, însușindu-și făgăduințele Sale, în timp ce trebuia să asculte de îndrumările Sale.

Religia înseamnă a împlini cuvintele lui Hristos nu pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu, ci din cauză că, deși cu totul nevrednici, am primit darul iubirii Sale. Hristos întemeiază mântuirea omului nu pe simpla mărturisire, ci pe credința care se dovedește prin faptele de neprihănire. Ce se așteaptă din partea urmașilor lui Hristos este să și facă, nu numai să zică. Caracterul se formează prin acțiune. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8, 14.) Nu sunt fii ai lui Dumnezeu aceia ale căror inimi sunt atinse de Spiritul lui Dumnezeu, nici aceia care se predau când și când puterii Sale, ci aceia care sunt călăuziți de El.

Vreți să fiți urmași ai lui Hristos și nu știți cum să începeți? Vă aflați în întuneric și nu știți cum să găsiți lumina? Umblați potrivit cu lumina pe care o aveți. Hotărâți-vă să împliniți ce cunoașteți din Cuvântul Său. Când primiți Cuvântul în credință, acesta vă va da putere să ascultați. Dacă luați aminte la lumina pe care o aveți, o lumină și mai mare se va revărsa asupra voastră. Voi clădiți pe Cuvântul lui Dumnezeu și caracterul vostru va fi format după chipul caracterului lui Hristos.

Hristos, adevărata temelie, este o piatră vie; viața Sa este împărtășită tuturor acelor care clădesc pe El. „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească.” (1 Petru 2, 5.) „În El, toată clădirea bine încheată crește ca să fie un templu sfânt în Domnul.” (Efeseni 2, 21.) Pietrele ajung să fie una cu temelia, pentru că aceeași viață locuiește în toate. Nici o furtună nu poate dărâma clădirea aceasta,

„Căci cine împărtășește viața lui Dumnezeu, va trece prin toate cu El.”

Dar orice zidire înălțată pe o altă temelie decât aceea a Cuvântului lui Dumnezeu se va prăbuși. Cel care, asemenea iudeilor din zilele Domnului Hristos, clădește pe temelia ideilor și părerilor omenești, pe formele și ceremoniile născocite de mintea omenească sau pe alte lucrări, pe care le poate face fără să aibă nevoie de harul lui Hristos, înalță casa caracterului său pe nisip nesigur. Furtunile grozave ale ispitelor vor mătura și îndepărta temelia de nisip și vor lăsa casa lui ca o epavă pe țărnișurile vremii.

„De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu... Voi face din neprihănire o lege și din dreptate o cumpănă și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului și apele vor îneca adăpostul minciunii.” (Isaia 28, 16-17.)

Dar astăzi harul este pus în slujba celui păcătos. „Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de

la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți, voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33, 11.) Glasul care vorbește celui nepocăit din zilele noastre este glasul Aceluia care, cu inima plină de durere, văzând cetatea pe care o iubea, a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine; de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie.” (Luca 13, 34-35.) În Ierusalim, Isus vedea un simbol al lumii care lepădase și disprețuise harul Său. El plângea, o, inimă împietrită, pentru tine! Chiar atunci când lacrimile lui Isus curgeau, cu ocazia Predicii de pe Munte, Ierusalimul ar fi putut să se întoarcă și să scape de o așa soartă. Încă puțină vreme, Darul cerului aștepta ca această cetate să-L primească. Tot așa, iubite suflet, Isus încă îți vorbește, cu accente pline de iubire. „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” (Apocalipsa 3, 20.) „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” (2 Corinteni 6, 2.)

Voi, care vă puneți nădejdea în voi înșivă, clădiți pe nisip. Dar încă nu este prea târziu ca să scăpați de ruina care vă amenință. Înainte de a izbucni furtuna, alergați la temelia cea sigură. „De aceea așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Iată pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi.»” (Isaia 28, 16.) „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți, toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul.” (Isaia 45, 22.) „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot

Eu îți vin în ajutor, Eu te sprijine cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41, 10.) „Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați, în veci de veci.” (Isaia 45, 17.)